RAGNAR JÓNASSON

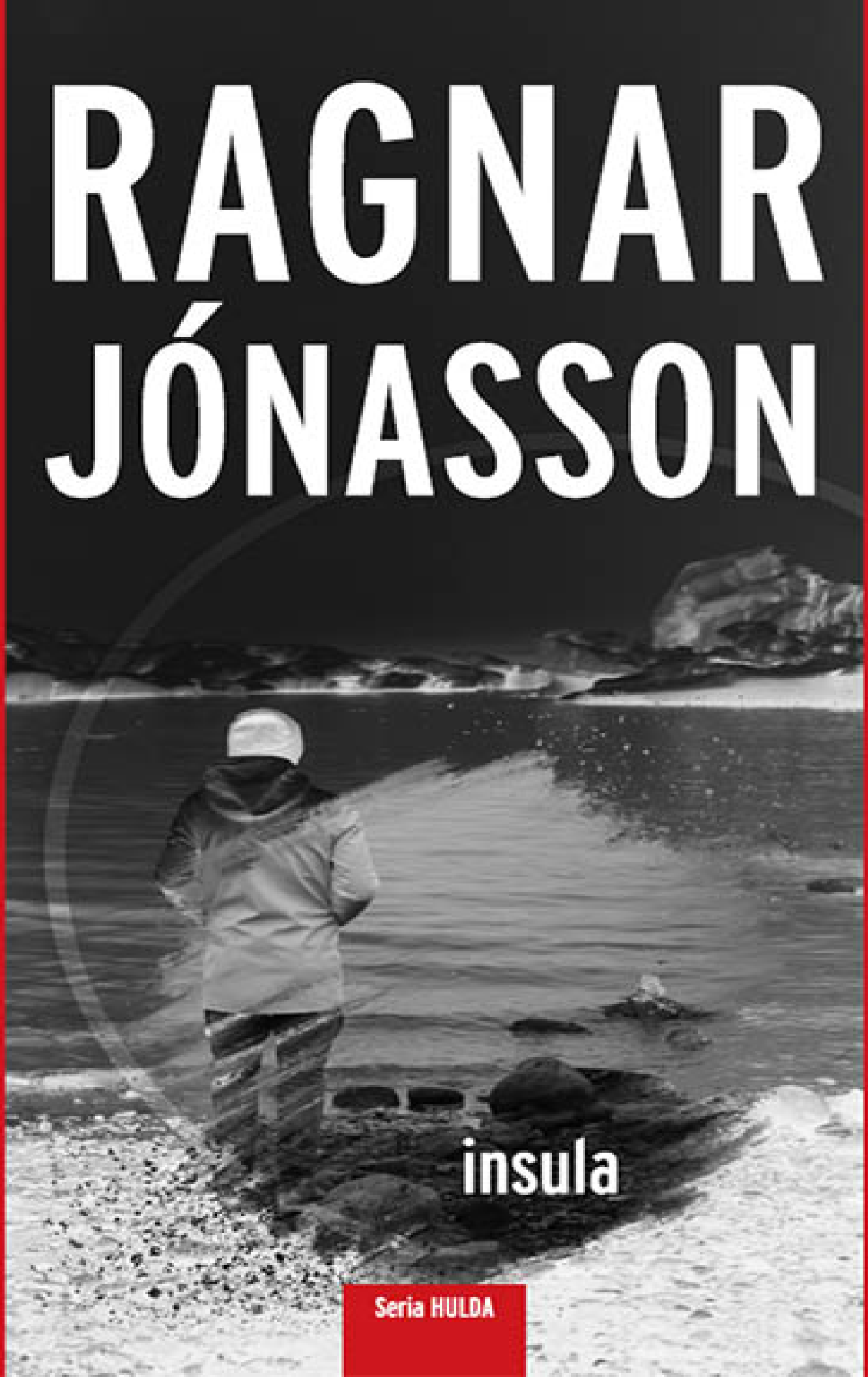

„Ragnar Jónasson este Stephen King al thrillerelor islandeze."
SHE READS

insula

Seria HULDA

virtual-project.eu

RAGNAR JÓNASSON

— Seria: HULDA —

2. INSULA

Original: *Drungi* (2016)

Traducere din limba engleză:
GEORGE ARION JR.

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRESS

— 2022 —

Scriitorul islandez **Ragnar Jónasson** s-a născut în Reykjavík în 1976. Lucrează ca avocat şi predă legislația privind dreptul de autor la Facultatea de Drept a Universității din Reykjavík şi a publicat mai multe povestiri scurte în reviste literare din Germania, Marea Britanie şi Islanda.

Cărțile lui Ragnar s-au vândut în peste 3 milioane de exemplare în toată lumea, iar numărul e în continuă creştere. Ragnar a devenit bestseller #1 în Germania, Franța, Marea Britanie (Kindle) şi Australia (tot Kindle).

Cele două serii care l-au consacrat pe Ragnar sunt Dark Iceland (care îl are în centru pe tânărul Ari Thór) şi Hulda (cu detectiva care poartă acelaşi nume). Drepturile pentru Dark Iceland s-au vândut deja în 30 de țări. În 2021, Ragnar a publicat *The Girl Who Died* (*Fata care a murit,* Crime Scene Press, 2021), primul său roman care nu face parte dintr-o serie, devenind primul autor islandez a cărui carte apare pe lista de bestselleruri *Sunday Times.*

Ragnar a fondat prima filială a Crime Writers' Association din afara Marii Britanii, în Islanda, şi e cofondator al festivalului internațional de literatură mystery & thriller Iceland Noir, care a fost declarat în The Guardian „cel mai bun festival de literatură polițistă din lume." Locuieşte în Reykjavík cu soția şi cele două fiice.

Mariei

Le mulțumesc în mod deosebit călăuzelor mele, Sigurður Kristján Sigurðsson de pe Insulele Westman şi Sara Dögg Ásgeirsdóttir, pentru că mi-au arătat Insula Elliðaey şi mi-au oferit informații despre aceasta.

Aş vrea să-i mulțumesc şi procuroarei Hulda María Stefánsdóttir pentru ajutorul în materie de proceduri ale poliției.

Nu în ultimul rând, le mulțumesc cu recunoştință părinților mei, Jónas Ragnarsson şi Katrín Guðjónsdóttir, pentru că au citit manuscrisul.

„Mintea poate fi preschimbată de-o singură vorbă crudă.
Trebuie să fii cu băgare de seamă când te afli
în preajma unui suflet.”

– Einar Benediktsson,
din „Solilocviile lui Starkaður”

N
Casa de vacanță
VESTFIRÐIR
ISLANDA
Reykjavík
Elliðaey
0
50
100 mile
0
50
100
150 km

PROLOG

Kópavogur, 1988

Dădaca întârzia.

Cuplul aproape că nu ieşea niciodată seara în oraş, aşa că avuseseră grijă să se intereseze cu mult timp înainte că ea e liberă. Mai rămăsese cu copilul lor de câteva ori şi, în plus, locuia pe strada următoare, dar în afară de asta nu ştiau prea multe despre ea, şi nici despre familia ei, cu toate că o ştiau pe mama ei cu care stăteau de vorbă când se intersectau în cartier. Dar fiica lor în vârstă de şapte ani o admira pe fată, care avea douăzeci şi unu de ani şi i se părea foarte matură şi fermecătoare. Vorbea mereu despre cât de tare se distrau împreună, ce haine frumoase purta şi ce poveşti captivante îi spunea înainte de culcare. Entuziasmul fiicei lor de a o avea în preajmă îi făcea pe cei doi să se simtă mai puțin vinovați pentru faptul că acceptaseră invitația. Erau liniştiți ştiind că fetița lor nu doar că avea să fie pe mâini bune, ci urma să se şi distreze. Stabiliseră ca tânăra să stea de la şase după-amiază până la miezul nopții, însă era deja trecut de şase, de fapt, se făcuse aproape şi jumătate, iar cina începea la ora şapte. Soțul voia să o sune şi să întrebe ce s-a întâmplat, dar soția nu avea nicio tragere de inimă să facă tărăboi. Fata urma să apară.

Era o seară de sâmbătă din luna martie, iar în atmosferă plutise o nerăbdare veselă până în clipa când dădaca nu-şi făcuse apariția. Cei doi aveau în plan o seară plăcută alături de colegii de la minister ai soției, iar fiica lor era entuziasmată că o să-şi petreacă seara uitându-se la filme împreună cu dădaca. Nu aveau sistem video dar, cum era o ocazie specială, tatăl şi fiica dăduseră o fugă până la magazinul din apropiere şi închiriaseră un aparat şi trei casete, iar celei mici i se dăduse voie să stea trează oricât de târziu, până rămânea fără energie.

Tocmai trecuse de şase şi jumătate când soneria s-a auzit în cele din urmă. Familia locuia la etajul al doilea al unui bloc mic din Kópavogur, orăşelul aflat imediat la sud de Reykjavík. Era un loc destul de adormit, prins între Reykjavík şi alte oraşe din zona metropolitană, iar majoritatea locuitorilor făceau naveta la serviciu până în capitală.

Mama răspunse la interfon. Era dădaca, în sfârşit. Apăru câteva clipe mai târziu în fața uşii, udă leoarcă, şi îi lămuri că venise pe jos. Ploua atât de

tare încât arăta de parcă îi turnase cineva o găleată cu apă în cap. Îşi ceru scuze, jenată, că întârziase atât de mult.

Cei doi o liniştiră, îi mulţumiră că stă în locul lor, îi reamintiră regulile principale ale casei şi o întrebară dacă ştie să umble cu un aparat video, moment în care fiica lor interveni în discuţie ca să spună că nu are nevoie de ajutor. Era limpede că abia aştepta să-şi vadă părinţii plecaţi ca să înceapă destrăbălarea cu filmele.

Deşi taxiul îi aştepta afară, mama nu reuşea să se desprindă. Cu toate că din când în când mai ieşea în oraş, nu era prea obişnuită să-şi părăsească fiica.

— Nu vă faceţi griji, zise dădaca într-un târziu. O să mă ocup eu de ea.

Spuse asta cu o înfăţişare liniştitoare, care oferea încredere, iar în trecut avusese de fiecare dată grijă de fiica lor. Aşa că, în cele din urmă, ieşiră în ruperea de nori de afară, îndreptându-se spre taxi.

★

Pe parcursul serii, mama începu să se neliniştească tot mai mult din pricina fiicei lor.

— Fii serioasă, îi zise soţul. Pun pariu că se distrează copios.

Aruncând o privire la ceas, adăugă:

— E deja la al doilea sau al treilea film, şi cu siguranţă au ras toată îngheţata.

— Crezi că mă lasă să folosesc telefonul de la recepţie? întrebă soţia.

— E cam târziu să le suni la ora asta, nu ţi se pare? Probabil au adormit în faţa televizorului.

În cele din urmă au pornit spre casă puţin mai devreme decât plănuiseră, imediat după ora unsprezece. Cina cu trei feluri se terminase deja şi, dacă era să fie sinceri, fusese cam dezamăgitoare. Felul principal, un preparat din carne de miel, fusese în cel mai bun caz fad, iar după cină lumea se îngrămădise pe ringul de dans. La început DJ-ul pusese nişte melodii vechi cunoscute, dar apoi trecuse la nişte hituri mai recente, care nu erau chiar pe gustul lor, deşi încă le plăcea să se considere tineri. În definitiv, nici nu ajunseseră încă la vârsta de mijloc.

Străbătură drumul spre casă în tăcere, în timp ce ploaia şiroia pe geamurile taxiului. La drept vorbind, nu erau chiar genul care se petreacă – îndrăgeau prea mult confortul de acasă, iar seara îi obosise, cu toate că nu băuseră prea mult, doar câte un pahar cu vin roşu odată cu mâncarea.

Când ieşiră din taxi, soţia făcu observaţia că speră ca fiica lor să fi

adormit, ca să se poată strecura direct în pat.

Au urcat fără grabă treptele şi au descuiat uşa în loc să apese pe sonerie, de teamă să nu o deranjeze pe copilă.

Dar se dovedi că ea nu dormea. Veni în fugă să-i întâmpine şi îi îmbrăţişă neobişnuit de puternic. Spre mirarea lor, era cât se poate de trează.

— Eşti veselă nevoie mare, comentă tatăl zâmbindu-i.

— Ce mă bucur că v-aţi întors! zise fetiţa.

Avea o sclipire ciudată în ochi: ceva nu era în regulă.

Dădaca apăru din living şi le zâmbi dulce.

— Cum a fost? întrebă mama.

— Foarte bine, răspunse dădaca. Fata voastră e aşa cuminte! Ne-am uitat la două filme, două comedii. I-au plăcut mult. Şi a mâncat chiftelele pe care le-aţi pregătit – pe cele mai multe, în orice caz – şi mult pop-corn.

— Mulţumim că ai venit. Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără tine.

Tatăl scoase portofelul din sacou, numără câteva bancnote şi i le întinse.

— E bine aşa?

Numără la rândul ei banii, apoi dădu din cap.

— Da, e perfect.

După ce ea plecă, tatăl se întoarse spre fetiţă.

— Nu eşti obosită, scumpo?

— Da, poate un pic. Dar putem să ne mai uităm un pic?

Tatăl ei clătină din cap, spunând cu blândeţe:

— Îmi pare rău, e foarte târziu.

— Te rog! Încă nu vreau să mă duc la culcare, zise fetiţa, parcă gata să izbucnească în plâns.

— Bine, bine.

Tatăl o conduse până în living. Programul de la televizor se încheiase pentru seara aceea, dar porni aparatul video şi introduse o casetă nouă.

Apoi se aşeză lângă ea pe canapea şi aşteptă ca filmul să înceapă.

— A fost o seară frumoasă, nu?

— Da… da, a fost bine, zise ea, nu tocmai convingător.

— S-a purtat… frumos cu tine, nu?

— Da, răspunse copila. Da, amândoi s-au purtat frumos.

Tatăl ei rămase nedumerit.

— Cum adică *amândoi*? întrebă el.

— Au fost doi.

Întorcându-se ca s-o privească, întrebă din nou, cu blândeţe:

— Cum adică *doi*?

— Au fost două persoane.

— A venit o prietenă de-a ei?

Urmă o scurtă pauză înainte ca fata să răspundă. Văzându-i teama din ochi, el tremură involuntar.

— Nu. Dar a fost cam ciudat, tati…

PARTEA ÎNTÂI

1987

I

Escapada de weekend în nord-vestul îndepărtat fusese un capriciu de moment, o cale de a sfida întunericul toamnei. Aruncându-şi lucrurile în Toyota veche a lui Bendikt plecaseră din Reykjavík entuziasmaţi nevoie-mare. Însă drumul lung cu maşina, de multe ori pe porţiuni grele, cu pietriş, durase ore întregi, iar întunericul începuse deja să se lase când ajunseseră în peninsula Vestfirðir. Erau încă la o distanţă importantă de valea părăsită care le era destinaţia, iar Benedikt devenea tot mai neliniştit.

Străbătuseră podişuri mlăştinoase, peisajul lipsit de copaci întinzându-se mohorât şi pustiu într-un mod rău-prevestitor în amurgul tot mai pronunţat, şi coborâseră pe coastă, în braţul cel mai din interior al marelui fiord cunoscut sub numele de Ísafjardardjúp. Benedikt slăbise strânsoarea de pe volan când drumul îmbrăţişase o vreme linia joasă a ţărmului pentru ca apoi să se înalţe pe deasupra altei trecători. Falangele i s-au albit din nou când drumul a început să coboare, şerpuind în jurul acelor de păr până înapoi la mare. Munţii se întindeau ameninţători şi joşi de-o parte şi de alta, abia vizibili prin întunecime. Nu se vedea nicio geană de lumină. Fiordul era nelocuit, fermele fuseseră părăsite de mult, locuitorii lăsând în urmă viaţa grea de pe limba de pământ, unii îndreptându-se spre Ísafjörður, aflat la 140 de kilometri în nordul coastei zimţate de fiorduri, alţii spre luminile strălucitoare din Reykjavík, aflat în sud-vestul îndepărtat al ţării.

— Nu cumva am plecat prea târziu? întrebase Benedikt. N-o să mai găsim niciodată cabana, acum că s-a lăsat întunericul, nu-i aşa?

Insistase să meargă cu maşina, cu toate că nu mai vizitase niciodată partea aceea de ţară.

— Stai liniştit, răspunsese ea. Ştiu drumul. Am venit aici de nenumărate ori în timpul verii.

— În timpul *verii,* exact, replicase Benedikt concentrându-se întunecat la faţă să urmărească serpentinele imprevizibile ale fâşiei de carosabil.

— Ei, hai, nu începe, spusese ea cu un glas vesel sub care se ghiceau undulaţiile unui râset.

El aşteptase de mult timp momentul acela, admirând-o de la distanţă pe fata plăpândă şi voioasă şi intuind că era posibil, oricât de puţin, ca şi ea să simtă acelaşi lucru. Dar niciunul dintre ei nu făcuse vreo mişcare până cu două săptămâni mai înainte, când ceva se schimbase în sfârşit în relaţia lor,

iar scânteia iscase o vâlvătaie.

— Nu mai e mult până la ieşirea spre Heydalur, spusese ea.

— Ai locuit vreodată aici?

— Eu? Nu. Dar tata e din Vestfirðir. A crescut în Ísafjörður. Casa era a familiei lui. Veneam mereu aici în vacanțele de vară. E ca un fel de paradis.

— Te cred, dar bănuiesc că nu o să pot vedea mare lucru în seara asta. Abia aştept să ieşim din întuneric.

Făcuse o pauză, apoi adăugase îndoielnic:

— Are curent electric, nu?

— Apă rece şi lumină de la lumânări, răspunsese ea.

— Serios? gemu Benedikt.

— Nu, glumesc. Există apă caldă – din belşug –, la fel şi curent electric.

— Le-ai spus… ăăă, le-ai spus alor tăi că venim aici?

— Nu. Nu-i treaba lor. Mama nu e acasă şi, oricum, fac ce-mi place. I-am spus doar tatei că n-o să fiu acasă în weekend. Şi fratele meu e plecat, aşa că nici el nu ştie.

— Ok. Voiam doar să spun că… e casa lor de vacanță, nu-i aşa?

De fapt, voia să afle dacă părinții ei ştiau că plecaseră împreună, din moment ce ar fi fost un semnal destul de limpede că încep o relație. Până acum, totul fusese secret.

— Da, bineînțeles. E casa tatei, dar ştiu că nu are de gând s-o folosească. Şi am cheie. O să fie super, Benni! Imaginează-ți doar stelele din seara asta! Cerul ar trebui să fie absolut limpede.

El dăduse din cap, dar îndoielile cu privire la înțelepciunea planului nu se lăsaseră alungate.

— Aici, întoarce aici, spusese ea brusc.

El apăsase tare pe frână, aproape pierzând controlul asupra maşinii, reuşind la limită să facă virajul. Pomenindu-se pe un drum şi mai îngust, practic o cărare, încetinise până abia se târau.

— Va trebui să mergi mai repede, altfel nu ajungem până dimineață. Stai liniştit, nu pățeşti nimic.

— Problema e că nu văd nimic. Şi nu vreau să-mi iau adio de la maşină.

Ea râsese, sunetul acela fermecător, iar el se simțise imediat mai bine. Glasul ei şi râsul sincer îl atrăsese prima dată la ea. Iar acum, în sfârşit, toate obstacolele îi fuseseră îndepărtate din cale. Avea sentimentul copleşitor că erau meniți să fie împreună, că nu era decât începutul, că gustau din viitor.

— Parcă ai zis ceva despre o baie caldă, spusese el. Ar fi nemaipomenit să mă bag în apă după toate hârtoapele de pe drumurile astea. Jur că mă doare fiecare oscior din corp.

— Ăăă, da, cum spui tu, răspunsese ea.

— *Cum spun eu?* Cum adică? Există cadă sau nu?

— O să vezi…

În preajma ei te confruntai mereu cu o nesiguranță agonizantă. Făcea parte din farmecul ei. Avea darul să facă şi cele mai banale lucruri să pară misterioase.

— Păi, în fine, abia aştept.

Într-un târziu intraseră în valea unde trebuia să fie casa de vacanță. Benedikt încă nu zărise nicio clădire prin întuneric, dar ea îi spusese să oprească maşina şi coborâseră amândoi în aerul rece, proaspăt.

— Vino cu mine. Trebuie să înveți să ai mai multă încredere.

Râzând, îl apucase de mână cu o atingere ca de fulg, iar el o urmase. Se simțea ca într-un superb vis alb-negru.

Apoi ea se oprise brusc.

— Auzi marea?

El clătinase din cap.

— Nu.

— Şşş. Aşteaptă. Stai pe loc şi nu vorbi. Doar ascultă.

El se concentrase să asculte şi auzise oftatul uşor al valurilor. Părea ireal, magic.

— Țărmul nu e departe de-aici. Ne putem plimba până acolo mâine, dacă vrei.

— Minunat, mi-ar plăcea mult.

Ceva mai departe zăriră pentru prima oară casa de vacanță. În ciuda întunericului, Benedikt văzu că nu era deosebit de mare sau modernă. Arăta ca o colibă în formă de A din anii ’70, cu acoperişul aproape până la pământ de-o parte şi de alta şi cu ferestre în față şi în spate. Ea găsi cheile după ce cotrobăi în buzunarele jachetei căptuşite, deschiseră uşa şi aprinseră lumina, alungând imediat întunericul. Pătrunseră într-un spațiu de locuit intim, plin de mobilă veche care conferea locului un farmec rustic. Benedikt simți imediat că avea o atmosferă plăcută.

Urma să se bucure de şederea lor acolo, de aventura aceea de-un weekend în mijlocul pustietății. Sentimentul de izolare era sporit de gândul că nimeni nu ştia că sunt acolo. Aveau întreaga vale numai pentru ei. Chiar

era ca într-un vis.

Cea mai mare parte din colibă era ocupată de living, dar existau şi o bucătărie mică şi o baie lipită de ea, precum şi o scară aflată în capătul încăperii.

— Ce-i acolo sus? întrebă el. O mansardă pentru dormit?

— Da. Haide, repede.

Ea se căţără pe scară din câteva mişcări agile.

Benedikt urcă după ea. Chiar era o mansardă, sub acoperişul în pantă, dotată cu saltele, pilote şi perne.

— Vino-ncoace, zise ea întinzându-se pe o saltea. Vino-ncoace.

Iar când îi zâmbea aşa, el nu avea putere să-i reziste.

II

Benedikt stătea afară, sub cerul înstelat, prăjind hamburgeri pe un grătar vechi, în briza răcoroasă de toamnă. Călătoria pornise cu dreptul, iar el era plin de optimism la gândul lucrurilor care urmau. Deşi în esență un băiat de oraş care considerase Vestfirðir rece şi inaccesibil, era surprins să descopere că se simțea bine acolo. Sigur, nici că-şi putea dori o companie mai plăcută, însă şi locul în sine, izolarea, aveau ceva deosebit. Îşi umplu plămânii cu aer rece, curat, şi încercă să închidă ochii, ascultând din nou marea. Mirosul frunzelor de toamnă se contopea cu aroma apetisantă care se înălța de pe grătar. Deschise ochii. Stătea în spatele cabanei şi abia acum îşi dădu seama că nu vedea pe nicăieri cada.

După ce terminară cina în living, întrebă:

— Deci, unde-i cada asta pe care mi-ai promis-o? Am dat ocol casei de mai multe ori şi n-am zărit nici urmă de ea.

Ea râse răutăcios.

— N-are cum să-ți fi luat prea mult.

— Încerci să eviți întrebarea.

— Deloc. Vino cu mine.

Înainte ca el să-şi dea seama ce se întâmplă, ea era deja în picioare şi ieşise. Se grăbi pe urmele ei în noaptea de octombrie.

— O să faci cada să apară printr-o vrajă?

— Doar vino cu mine. Ți-e frig?

El ezită o clipă, pentru că îi era cam răcoare în pulovărul subțire, dar nu voia să recunoască. Citindu-i gândurile, ea se întoarse în casă şi apăru de acolo cu un *lopapeysa* gros, de lână. Era gri, având modelul tradițional negru cu alb.

— Vrei să împrumuți ăsta? E al tatei. L-am şterpelit ca să-l aduc cu noi. E mult prea mare pentru mine, dar foarte călduros.

— Nu port pulovărul tatălui tău. Ar fi ciudat.

— Treaba ta.

Aruncă puloverul înapoi în casă, unde aterizâ pe podeaua livingului, şi închise uşa în urma lor.

— E cam la cinci-zece minute în susul văii, anunță ea arătând în față.

— Ce anume?

— Baia caldă, aruncă ea peste umăr şi porni la drum. E un izvor termal

fantastic, numai bun pentru două persoane.

Cât mâncaseră cina se înălțase o lună plină, inundând întreaga vale cu sclipirea ei rece. Benedikt îşi zise în sinea lui că nu şi-ar fi dorit să plece în direcția aceea într-o noapte întunecată, pentru că nu se mai vedea nicio altă lumină. Nu mai era nici urmă de locuință omenească în afară de casa de vacanță, acum pierdută privirii undeva în spatele lor. Totuşi, era o aventură, iar lui i se aprinseseră călcâiele atât de tare după fată încât era hotărât să profite la maximum de ocazie.

Însă nu era nici urmă de izvor termal prin apropiere, din câte îşi putea da el seama.

— Mai e mult? întrebă nesigur. Nu mă duci cu zăhărelul, nu?

Ea râse.

— Nu, normal că nu. Uite.

Îi arătă spre un punct din susul văii înguste unde, chiar la rădăcina muntelui, zări o clădire mică, iar lângă ea un fuior de abur care se ridica alb în lumina lunii.

— Da, acolo. Vezi adăpostul? E lângă apă. E o colibă veche pe care lumea o folosea pe post de cabină de schimb.

Îşi croiră drum până la ochiul de apă dar, când se apropiară mai mult, Benedikt îşi dădu seama că traseul le era blocat de un râu care curgea cu repeziciune de pe munte. Putea vedea lumina lunii scânteind pe curentul umflat al apei.

— Unde-i podul? întrebă el oprindu-se locului. Sau trebuie să ocolim?

— Ai încredere în mine. Cunosc locul ăsta ca-n palmă.

Când ajunseră pe malul râului, ea zise:

— Nu există pod, dar ăsta e cel mai bun loc pe unde să trecem. Vezi pietrele?

Benedikt dădu din cap. Vedea nişte bolovani cum se ițesc de sub apă şi nu-i plăcea câtuşi de puțin cum arată, acum că îşi dăduse seama ce însemnau.

— Nu e mare lucru. Ia câte o piatră pe rând şi nici nu-ți dai seama când ai trecut.

Scoțându-şi încălțările şi şosetele, ea țopăi pe partea cealaltă ca şi cum ar fi făcut lucrul ăsta în fiecare zi. Agilă ca o pisică, îşi spuse Benedikt.

Ei bine, n-avea pe unde să scoată cămaşa. Îi era prea ruşine ca ea să-i vadă reticența, aşa că, urmându-i exemplul, îşi scoase încălțările, îşi îndesă şosetele în ele şi le ținu în mână. Făcându-şi curaj, păşi în apă, ca în clipa

următoare să tresară şi să se dea înapoi, înjurând pe sub barbă, când descoperi cât de cumplit de rece era.

— Hai odată! strigă ea, parcă de la o distanță imposibilă de pe malul celălalt.

Intră din nou cu băgare de seamă în râu, păşi pe primul bolovan, apoi sări pe următorul. Când făcu saltul spre al treilea se dezechilibră, reuşind la limită să găsească un punct de sprijin şi să evite dezastrul. În sfârşit, trecu, oftând din greu şi tremurând uşor.

Când ridică privirea, văzu că ea se dezbrăcase şi stătea goală-puşcă pe marginea bazinului.

— Haide! îl chemă din nou, intrând cu grijă în apa fierbinte.

Nu aşteptă să i se spună de două ori. Îşi scoase hainele şi intră alături de ea, aproape căzând în nas, atât de alunecoase erau pietrele de sub picioare.

— E pur şi simplu… incredibil, zise el privind cerul, luna, stelele şi întunericul care-i înconjura, simțindu-se învelit într-un cocon de apa fierbinte.

Se apropie mai mult de fată.

III

Când ajunse înapoi la casă după expediția de la baia termală, lui Benedikt dinții nu încetau să-i clănțăne. Habar nu avea ce oră e; ceasul de mână îi era undeva în maşină, iar singurul ceas din cabană, cel mic din living, se oprise. I se părea potrivit ca, într-o regiune prinsă între munți şi mare, timpul să rămână în loc.

— Hai să ne culcăm direct, zise el. Să ne băgăm sub pătură. Mor de frig.

— Bine, zise ea. Grăbeşte-te. Urcă tu primul.

Iar glasul ei mângâietor îl mai încălzi puțin.

Benedikt avea de gând s-o aştepte dar, văzând că nu dă vreun semn că s-ar mişca, începu să urce scara. În mansardă era semiîntuneric şi căută în zadar un întrerupător.

— Aici sus nu-i nicio lumină? strigă el spre etajul de jos.

— Nu, tâmpițel, îi răspunse ea cu afecțiune. E o casă de vară, nu o vilă de lux.

Înaintă pe bâjbâite, la lumina slabă a lunii care pătrundea prin fereastra minusculă. Îşi lăsaseră lenjeria de pat în maşină, dar lui Benedikt îi era prea frig chiar şi numai să coboare, darămite să se aventureze afară. Rearanjă saltelele, lipind două dintre ele, apoi se vârî sub pilotă. Un fior îi străbătu tot corpul, dar simțea o nerăbdare plină de bucurie. La poalele scărilor se afla fata viselor lui, care urma să i se alăture, şi erau complet singuri, la mulți kilometri de cea mai apropiată aşezare. La fel de bine ar fi putut fi singurii doi oameni din lume.

Nu după mult timp auzi paşi uşori. Ea urca acum treptele, însoțită – la propriu – de o strălucire. Ținea în căuşul palmelor o lumânare veche, iar flacăra îi lumina chipul, conferindu-i o notă misterioasă, ireală. Părea o imagine atât de desprinsă din fantezie încât Benedikt fu din nou străbătut de un fior.

Ea aşeză cu grijă lumânarea pe podea. Dacă era să se întâmple vreun accident în coliba aceea de lemn, îşi zise el, consecințele ar fi fost evidente. Dar în clipa aceea atenția îi fu distrasă de faptul că ea era pe jumătate goală.

— Wow, scăpă el fără să vrea.

Era al naibii de frumoasă. Dar apoi, aruncând o privire spre lumânare, el se simți nevoit să întrebe:

— Nu-i periculos să ținem o lumânare aprinsă aici, sus?

— Cum crezi că se descurcă oamenii la țară, Benni? Pe bune, eşti atât de orăşean!

El râse.

— N-ai de gând să te bagi sub pătură? Nu ți-e frig?

— Drept să-ți spun, nu simt niciodată frigul. Nu înțeleg de ce.

O vedea zâmbind în licărirea lumânării. Apoi ea se întoarse şi coborî scara din nou, fără să ofere vreo explicație.

— Te duci iar jos?

Nu-i răspunse. El se trase mai aproape de lumânare, ca şi cum ar fi vrut ca la căldura ei să-şi alunge gheața din oase. Acelaşi cuvânt – „ireal" – i se ivi în minte. Sau „desprins din altă lume" – da, poate că aşa era mai corect. În acelaşi timp, simțea că e şi ceva cam interzis, făcând lucrurile cu atât mai excitante.

Ea reapăru aproape imediat, de astă dată cu o sticlă de vin roşu şi două pahare.

— E f-fantastic, zise el clănțănind din dinți.

Ea se strecură sub pilotă, aproape de el.

— Aşa. Stai mai bine, Benni?

Era imposibil de descris senzația pe care o avea auzind că-i e rostit numele acolo, în felul acela.

— Da, răspunse el timid.

— Să ştii că în apropiere a trăit un strămoş de-al meu, zise ea, iar din ton era limpede că avea de spus şi o poveste.

Mereu spunea poveşti – era unul dintre lucrurile care îi plăceau atât de mult la ea. Se îndrăgostise uşor, mult prea uşor, clar nu regreta nimic – nu *mai* regreta nimic.

— Se spune că…

Fata făcu o pauză dramatică, apoi adăugă în joacă:

— Nu ştiu dacă vrei să auzi…

— Normal că vreau.

— Se spune că fantoma lui încă bântuie prin vale.

— Da, vezi să nu…

— E treaba ta dacă mă crezi sau nu, Benni, dar aşa se spune. De asta n-aş vrea niciodată, nici în ruptul capului, să stau aici peste noapte de una singură.

Se trase mai aproape de el.

— L-ai văzut? întrebă el, aşteptând ca ea să înceteze cu abureala, dar în

acelaşi timp amuzându-se de pe urma poveştii.

Îi plăcea s-o audă vorbind, deşi ştia că nu poate lua mereu în serios tot ce spune.

— Nu… răspunse ea, însă tăcerea care se aşternu îl nelinişti pe Benedikt. Nu, dar l-am simţit… Am auzit… am auzit lucruri pe care nu le pot explica.

Vorbi cu atâta seriozitate încât Benedikt se simţi tulburat.

— Odată, când am venit aici cu tata – pe atunci eram mică şi eram doar noi doi –, el a plecat undeva după ce m-am culcat eu. În fine, m-am pomenit singură. Era într-o seară la începutul primăverii, deci nopţile erau încă întunecate. Am încercat să aprind lumânarea, dar pur şi simplu n-a vrut… iar apoi am auzit nişte zgomote şi – ştii ceva, Benni? În viaţa mea nu mi-a fost vreodată mai frică.

Benedikt nu zise nimic. Începea să-i pară rău că acceptase să-i asculte povestea.

Îşi întoarse capul ca s-o privească şi, preţ de o clipă, i se păru că-i citeşte în priviri o teamă autentică. Închise ochii, încercând să alunge spaima. Asta-i mai lipsea, să se lase impresionat de prostiile astea…

— Nu cred în…

Nu-şi încheie fraza.

— Asta pentru că nu ştii toată povestea, Benni, spuse ea cu blândeţe, lăsând de înţeles din ton că rămăsese nespus ceva înfiorător.

— Toată povestea? repetă el neputincios.

— A fost ars pe rug. Gândeşte-te numai: ars pe rug.

— Vrăjeală. Faci mişto de mine?

— Crezi că aş face una ca asta? N-ai citit niciodată despre arderile pe rug din Islanda?

— Arderi pe rug? Te referi la secolul şaptesprezece, când ardeau babe pentru că făceau magie neagră?

— Babe? Aici n-a fost arsă nicio femeie. Au fost preponderent bărbaţi. Iar strămoşul meu a fost unul dintre ei. Gândeşte-te numai, Benni, încearcă preţ de o clipă să-ţi imaginezi cum te-ai simţi să fii ars pe rug.

Făcu un gest brusc ca să-şi sublinieze cuvintele şi dărâmă lumânarea veche. Benedikt tresări.

Lumânarea căzu pe podeaua de lemn.

IV

Reacționând rapid, ea apucă lumânarea şi o aşeză la loc în suport.

Apoi rânji larg.

— Putea fi nasol.

— Da! Ce naiba, ai şi tu grijă! zise el, de teamă pierzându-şi pentru moment suflul.

— Şi ştii ceva? continuă ea cu acelaşi glas blând, ademenitor, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Pun pariu că era vinovat.

— Vinovat?

— Da, de vrăjitorie. Nu mă înțelege greşit, nu vreau să zic că merita să fie ars pe rug, dar cu siguranță încercase cu degetul magia neagră. Vezi tu, am cercetat chestia asta, simbolurile magice şi tot restul. E fascinant.

— Fascinant? Să te joci cu ocultismul?

— Nu, vorbesc serios, cred că e ereditar, am chestia asta în gene.

— Ce anume? Magia neagră? întrebă el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Da, magia.

— Cred că glumeşti.

— Benni, nu glumesc cu aşa ceva. Am şi experimentat puțin. E mişto.

Ea îi trase un mic ghiont.

— Ai experimentat?

— Da, am făcut vrăji.

Apoi zise luându-l peste picior:

— Cum altfel crezi că te-am prins în plasă?

— Fii serioasă!

— Treaba ta ce crezi.

— Nu pot să cred că sunt aici cu tine!

Ea râse.

— Bem şi noi ceva?

Sticla de vin şi paharele rămăseseră uitate lângă lumânare.

— Eu nu ies de sub pilotă, încă mi-e prea frig.

— Ți-e frig?

Apoi adăugă tachinându-l:

— Nu cumva ți-e frică?

El nu răspunse.

— Serios, ți-e frică?

— Normal că nu.

Se trase mai aproape de ea, simțind căldura care-i radia din corpul gol.

— N-o să se întâmple nimic câtă vreme lumânarea e aprinsă. N-o să scoată niciun sunet. Doar când e întuneric, Benni, doar când e întuneric…

Se întinse spre lumânare, stinse flacăra cu degetele, apoi, revenind la Benni, îl sărută cu tandrețe nesfârşită pe gură.

V

Spre marea lui surpriză, Benedikt se trezi devreme. Se aşteptase să doarmă buştean şi să se trezească târziu, aici, departe de zgomotul traficului şi ceasuri deşteptătoare.

Nici nu dormise grozav. Poate că de vină era povestea despre magia neagră şi arderea pe rug a vrăjitoarelor. Sau poate era din pricina entuziasmului că petrecuse în sfârşit o noapte cu ea.

Văzând că ea încă dormea, coborî tiptil scara, îşi trase pe el puloverul, pantalonii şi încălţările şi îşi iți capul pe uşă afară. Părea că o să fie o zi superbă. Aerul era puțin cam răcoros, dar perfect nemişcat. Se îndepărtă de casă, coborând spre mare şi văzând pentru prima dată cum trebuie împrejurimile în lumina palidă a dimineții. Crezuse că regiunea de nord-vest era caracterizată de munți ca nişte blocuri de stâncă înălțându-se deasupra unor fiorduri atât de adânci că pe timpul iernii nu vedeau nici urmă de soare, dar aici, în zona interioară din Isafjardardjúp, relieful era mai blând, iar valea acoperită cu iarbă era împrejmuită din trei părți de coline lungi, joase. Chiar dacă nu era spectaculoasă, priveliştea compensa prin acalmia atotcuprinzătoare, prin sentimentul de spațiu şi goliciune pe care ți-l crea. Singurele note de culoare din peisajul fără copaci erau oferite de tufele de vuietoare şi afine şi de apele liniştite ale fiordului de dedesubt.

Îi luă mai mult decât se aştepta ca să ajungă pe țărm. Odată aflat acolo, se aşeză pe un bolovan ca să se odihnească şi privi pe deasupra apei. Dincolo de gura fiordului, zăpezile veşnice scânteiau în alb pe coasta lui nordică, Djúp, amintindu-i cât de aproape se afla de Cercul Polar. Ea îi spusese că aproape toată peninsula din nord, de la Hornstrandir până la Snæfjallaströnd, era nelocuită acum, cu excepția câtorva fermieri care încă rezistau. Gândul ăsta îi stârni un sentiment dezolant.

Nevrând să rămână plecat prea mult, ca nu cumva ea să se trezească în absența lui şi să se întrebe unde e, porni să urce panta în pas alert. Îi plăcuse să-şi dezmorțească picioarele, dar abia aştepta să se întoarcă la căldură.

Însă, când ajunse la casă şi urcă treptele ca să arunce o privire în mansarda de dormit, ea încă era în lumea viselor. Rămase surprins de cât de mult putea fata să doarmă.

Ei bine, era prima ocazie să-i pregătească micul-dejun la pat. Nu ceva sofisticat, doar pâine, brânză şi nişte suc de portocale. Luă cu el în

mansardă aranjamentul simplu.

Era superbă când dormea. O împinse cu blândețe, dar ea nu reacționă, foindu-se numai când el se aplecă şi îi şopti la ureche că micul-dejun e gata.

— Micul-dejun? întrebă ea deschizând ochii pe jumătate şi căscând.

— Da, am fost până la magazin.

— La magazin?

— Glumesc. Ți-am făcut un sandvici.

Ea zâmbi şi şopti:

— Mulțumesc, dar încă mi-e cam somn. E-n regulă dacă mănânc mai târziu?

— Da, sigur. Vrei să te mai odihneşti?

— Ar fi grozav.

Benedikt se gândi la peisajul de afară. Valea părăsită îl cucerise, chiar dacă inițial avusese o anumită reținere.

— Bine, nicio grijă. Mă gândeam să ies la plimbare, apoi să fac o baie în izvorul fierbinte.

— Da, bună idee, aşa să faci, zise ea întorcându-se pe cealaltă parte. Stai cât îți trebuie.

★

Benedikt plecă fără să ştie precis încotro merge, iar gândul ăsta îi făcu plăcere. Pentru prima oară de ani întregi era cu totul singur. Nimeni nu putea da de el. Faptul că era înconjurat de natură avea un efect îmbătător. Aerul încă muşca, dar de data asta îşi luase geaca şi în scurtă vreme se încălzi mergând. Obiectivul final era să se relaxeze în piscina fierbinte, dar când ajunse la râu hotărî să meargă mai departe şi să exploreze porțiunea din susul văii. Era greu să se piardă în plină zi, mai ales că se putea orienta după munți.

Uneori era bine să ai timp doar pentru tine, timp în care să te gândeşti. Acum nu avea niciun dubiu că găsise femeia potrivită, oricât de greu îi fusese până în punctul ăsta. Simțea că se potrivesc de minune. Chiar se înțelegeau bine, şi totuşi rămâneau îndeajuns de diferiți încât lucrurile să fie incitante. Nici măcar nu-l deranjau poveştile ei înfricoşătoare cu fantome – aveau farmecul lor, cu toate că încă nu putea hotărî dacă să creadă tot ce-i spusese în noaptea precedentă. Un strămoş ars pe rug pentru vrăjitorie… În fine, era posibil. Simți fiori pe şira spinării când se gândi la asta. Simțise un şoc puternic când ea dărâmase lumânarea, şi cumva avea bănuiala că gestul nu fusese un accident, ci că îl făcuse dinadins, pentru… ei bine, pentru efect

dramatic. Era imprevizibilă, nu ştiai niciodată ce urma să facă, dar singurul lucru care conta acum era că o iubea, cu toate defectele ei – şi că în sfârşit era a lui.

Mai mult decât orice, avea nevoie de linişte şi tihnă în care să se gândească la viitor. Visul lui îndelung nutrit de a studia artele primise de curând un impuls atunci când un prieten de la facultate hotărâse să se înscrie la una dintre universitățile de artă de top din Olanda. Încurajat de exemplul lui, Benedikt ceruse şi el formularele de înscriere, care acum zăceau pe biroul lui reamintindu-i de hotărârea pe care trebuia să o ia. Încă mai avea puțin timp înainte de termenul-limită.

Existau mai multe motive pentru care încă nu îşi luase inima în dinți. În primul rând, bineînțeles, se îndrăgostise, lucru care îl împiedica să se concentreze la orice altceva. Însă mai era un an până să înceapă cursurile, iar în punctul acela nu era obligatoriu ca o separare temporară să le sorteasscă eşecului relația. De fapt, poate că, la un moment dat, putea aduce în discuție varianta în care fata să se mute cu el în Olanda. La urma urmei, era dornică de aventură, asemenea lui. În al doilea rând, apărea problema banilor. Familia lui nu era prea înstărită, prin urmare nu se putea baza pe economii personale. Totuşi, dacă avea grijă, putea supraviețui dintr-un împrumut pentru studii. Apoi mai erau şi părinții lui. Era singurul lor copil şi, cum îl aduseseră pe lume la o vârstă destul de înaintată, amândoi se apropiau acum de şaizeci de ani. Poate că era influențat de un sentiment inconştient de vinovăție la gândul că i-ar abandona. Însă, la drept vorbind, adevăratul motiv pentru care tergiversa era teama de a lua o decizie, pur şi simplu. Alesese întotdeauna calea care însemna cel mai mic efort, mergând la colegiul ales de părinții lui, participând la activitățile sociale şi sporturile la care s-ar fi aşteptat ei să participe, iar în toamna aceea începuse un parcurs de licență în inginerie pentru că era bun la matematică, la fel ca ai lui. Însă doar pentru că se descurca bine la materia asta nu însemna că avea vreo urmă de entuziasm la cursuri.

Weekendul acela, în timp ce restul bobocilor erau îngropați în manuale, stresați ca să țină pasul, Benedikt avea de gând să uite o vreme de studii. Oricum nu se vedea rezistând în domeniul ingineriei şi simțea cum musteşte în el un sentiment de revoltă. Aerul pur de țară avea un efect ciudat de energizant asupra lui. Parcă putea vedea totul limpede în sfârşit şi îşi dădu brusc seama, foarte limpede, că nu mai suporta să se ducă la niciun nenorocit de curs. Mai bine să lase toate astea – numerele şi ecuațiile – pe

seama altora, alții care erau cu adevărat interesați. Nu trebuia decât să găsească vitejia să-şi înfrunte nu doar părinții, ci şi propria-i laşitate şi să ia decizia despre care era convins că e cea mai bună. Sigur, urma să fie o lovitură pentru mama şi tatăl lui dacă le spunea că se retrage de la facultate şi pleacă în Olanda să studieze artele. Era aproape amuzant, dacă stătea să se gândească. Îşi închipuia expresia de pe chipul lor când avea să le spună. Însă ai lui ştiau că nu era niciodată mai fericit decât când se încuia în garaj şi îşi făcea de lucru cu pensulele, vopselurile şi pânzele lui. Aşa se întâmpla de ani întregi iar ei îl susținuseră, în felul lor, ba chiar îl încurajaseră, fără ca, însă, să renunțe niciodată la convingerea că ar trebui să studieze ceva mai practic. Arta nu putea fi niciodată altceva decât un hobby.

Îşi amintea foarte bine momentul când profesorul de desen vorbise cu ai lui după ore şi încercase să le explice cât de mult promite fiul lor. Da, spuseseră ei, erau conştienți de asta. Dar când profesorul zisese că un băiat cu potențialul lui Benedikt ar trebui să se apuce de pictură ca de o profesie, părinții lui fuseseră mai degrabă surprinşi neplăcut, deşi găsiseră un răspuns politicos. De atunci, Benedikt îşi dăduse seama că depindea de el să-şi aleagă calea în viață şi că ştiuse mereu care urma să fie aceea. Nu-i lipsea decât curajul să-şi îndeplinească visul.

Da, poate că totul avea să fie mai uşor acum, având-o pe ea alături… Ridică privirea spre munți, de parcă optimismul l-ar fi ridicat în aer, şi descoperi cu surprindere că se plimbase mult mai mult decât intenționase. Era fericit, luase o hotărâre, aerul era revigorant, proaspăt, iar el intui că mai târziu dimineața aceea urma să se dovedească importantă, un fel de punct de cotitură – că avea să-i modeleze viitorul într-un mod fundamental. Cu toții suntem stăpânii propriului destin, îşi zise în sinea lui, şi credea cu tărie lucrul ăsta. Acum nu mai trebuia decât să-şi urmeze inima când avea să ajungă acasă.

Se aşeză la poalele muntelui ca să-şi tragă sufletul după drumeția istovitoare, dar frigul începu în scurt timp să i se strecoare în oase, ridicându-se din pământ şi străpungându-i hainele. Nu trebuia să stea pe loc.

Dar nu se grăbea nicăieri. Voia s-o lase să doarmă cât îi trebuia. Pe drumul de întoarcere se opri des ca să se bucure de peisaj. Abia aştepta să facă o baie îndelungată în piscina fierbinte. Ar fi fost mare păcat să rateze ocazia. În plus, avea nevoie să se antreneze pentru a traversa râul. Nu putea să-l străbată împleticindu-se ca ultimul prost în fața ei următoarea dată când mergeau să înoate, arătând din nou că e un orăşean neputincios.

În timp ce mergea se desfătă în fantezii despre viitor, întrebându-se dacă nu cumva puteau să se mute împreună în Olanda, iar dacă da – unde ar fi locuit. Îşi imagină un apartament mic, o garsonieră studenţească, intimă, într-o casă olandeză imposibil de înaltă şi îngustă aflată de-a lungul unui canal. Iar după ce-şi termina facultatea poate s-ar fi mutat înapoi în Islanda, preferabil în centrul vechi din Reykjavík, unde el s-ar fi simți ca acasă.

Inima îi era dedicată artei, iar acum şi ei.

După ce merse o vreme cu pas hotărât se pomeni înapoi la izvorul termal. De data asta reuşi să-şi păstreze echilibrul pe bolovanii cu ajutorul cărora traversă râul, cu toate că erau la fel de alunecoşi şi înşelători ca în seara precedentă, şi abia când ajunse pe partea cealaltă îi trecu prin minte ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi alunecat, poate rupându-şi chiar glezna. Era puțin probabil ca strigătele lui după ajutor să ajungă până la casa de vacanță, iar de acolo nu puteai vedea piscina.

Îndepărtând gândul, îşi scoase hainele şi intră cu grijă în apa din care se înălțau aburi şi care crea un contrast minunat cu aerul proaspăt de toamnă. Da, urma să stea acolo o vreme, lăsând apa geotermală să-i legene corpul în căldura ei. Piscina era împrejmuită cu lespezi, iar un firicel de apă fierbinte curgea în ea printr-o țeavă aflată la un capăt. Se lăsă pe spate şi privi împrejur la povârnişurile lipsite de copaci ale munților, unde straturile orizontale de roci erau crestate de şanțuri, la vegetația de toamnă scânteind ruginie şi galbenă în soarele care nu se înălțase decât foarte puțin. Era obişnuit cu bazinele geotermale din Reykjavík, dar aici era experiența autentică: în mijlocul naturii, cu păsările ciripind deasupra capului şi ascultând şopotul apei curgătoare. Chiar era idilic. Spera ca vizitele acolo să devină un obicei în viața lor.

Benedikt pierduse orice fel de noțiune a timpului. De cât timp plecase? De prea mult, se temea acum. Spera ca ea să nu se fi trezit şi să fi început să-şi piardă răbdarea. Trebuia să iasă de-acolo, dar apa părea să-l tragă de tot corpul, împiedicându-l să se smulgă din căldura ei. Îşi zise că merita să se mai odihnească puțin după drumeția pe care o făcuse. Era imposibil ca ea să fi început deja să se întrebe unde e.

Într-un târziu se ridică, precaut, având grijă să nu-şi piardă echilibrul pe fundul alunecos al apei sau să se taie în pietrele ascuțite.

Cum nu avusese prezența de spirit să-şi ia prosop, se văzu nevoit să se usuce cât de bine putea cu hainele. Apoi se îmbrăcă în veşmintele umede, tremurând, uşor îngrijorat că o să strice excursia răcind. După aceea

înfruntă din nou provocarea traversării pietrelor, cu nervozitate, dar mânat de entuziasmul de a se întoarce la casă şi la ea, iubirea vieții lui.

VI

Hulda Hermannsdóttir ridică privirea de la biroul ei când auzi o bătaie în uşă. În momentul acela din zi, când majoritatea colegilor ei plecaseră acasă, ea se cufundase, ca de obicei, în redactarea rapoartelor. Întotdeauna rămânea până târziu, deşi, acceptând o plată fixă pentru orele suplimentare, nu avea nimic de câştigat financiar de pe urma sârguinței sale. Însă pentru ea conta să-şi îndeplinească sarcinile cât de bine putea. Era o fire competitivă, simțea impulsul să facă lucrurile mai bine decât alți oameni şi nu lua niciodată nimic de-a gata. Ştia că slujba de anchetator era bună, dar plata era de nimic şi aştepta cu nerăbdare să urce la următorul grad din cadrul Departamentului de Investigații Criminale, conştientă că aşa aveau să i se deschidă noi oportunități.

Nu putea uita ce luptă fusese viața, nu doar pentru ea şi mama ei, ci şi pentru bunici, la care locuiau. Fuseseră nevoiți să drămuiască fiecare bănuț cât crescuse ea, iar obligația de a face economii şi a strânge cureaua le afectase tuturor viața, sub o formă sau alta. Mama şi bunicul ei acceptaseră o serie de munci necalificate prost plătite, în vreme ce bunica ei rămăsese casnică, dar încă de la o vârstă fragedă Hulda nutrise ambiția tainică de a scăpa de capcana sărăciei când avea să se facă mare. Iar pentru asta era esențial să aibă parte de educație. Sfidând toată presiunea pusă pe umerii ei de a începe să muncească imediat ca să plătească pentru traiul acasă, rămăsese la şcoală şi luase bacalaureatul cu brio, fiind una dintre doar puținele fete din promoția ei care izbutise asta. Atunci devenise cea mai instruită persoană din familia ei. O vreme cumpănise dacă să meargă sau nu la universitate, dar nu se alesese nimic de inițiativă, pentru că bunicii ei puseseră piciorul în prag, spunându-i Huldei că era momentul să plece de acasă şi să se susțină singură. Mama ei îi luase apărarea, dar nu cu mare convingere. Poate că era mulțumită cu ce realizase deja fiica ei – în definitiv, promovarea bacalaureatului nu era de ici, de colo. Parțial întâmplător, parțial datorită încăpățânării, viața o condusese repede pe Hulda spre poliție. Căuta anunțuri de angajare împreună cu o prietenă de la şcoală când zăriseră o poziție temporară, peste vară, ca „polițist”. Prietena Huldei remarcase imediat că puteau să-şi ia gândul, pentru că în mod limpede nu era o slujbă pentru o femeie, stârnind-o pe Hulda să o contrazică şi să susțină că avea la fel de multe şanse să obțină postul. Ca să-şi

demonstreze raționamentul, își depusese dosarul și fusese acceptată. Postul temporar se transformase într-unul permanent – se deschiseseră mai multe poziții cât era ea acolo, astfel încât nu mai avuseseră cum să nu-i ia în seamă cererea – și își încheiase pregătirea la biroul comisarului din Reykjavík înainte să treacă la investigații criminale și să ajungă anchetator în cadrul Departamentului. Șeful ei, Snorri, era un detectiv de modă veche, tăcut, dar ferm, care avea repulsie față de tehnologia modernă. El era cel care stătea acum în cadrul ușii.

— Hulda, am putea vorbi puțin? întrebă el politicos.

Mereu era puțin cam rigid, nu tocmai prietenos din fire, dar pe de altă parte nu ridica niciodată tonul la ea, cum făcea cu alți subalterni. Ea bănuia că știe de ce: pentru că o privea ca pe o femeie, nu ca pe o colegă, și pur și simplu nu o lua îndeajuns de în serios.

— Da, sigur. Intră. De fapt, tocmai voiam să plec.

Se uită împrejur, studiindu-și biroul și dorindu-și să fi plecat acasă cu multe ore în urmă. Masa era îngropată sub maldăre de hârtii, rapoarte și documente, informații pe care Hulda petrecea mult prea mult timp analizându-le. Existau numai două obiecte personale, o fotografie cu Dimma și una cu Jón. Prima fusese făcută de curând, cealaltă acum mulți ani, când ea și Jón se aflau la începutul relației. Îl înfățișa cu păr lung, îmbrăcat în niște haine stil anii ’70 imposibil de demodate, în culori țipătoare. Era Jón de pe vremuri, mult diferit de omul de afaceri preocupat care devenise în 1987. Ambele fotografii erau întoarse spre ea, nu spre vizitatori.

În loc să se așeze, Snorri rămase în picioare, lăsând să se aștearnă tăcerea înainte să vorbească din nou, de parcă ar fi vrut să-i dea ocazia să termine ce lucra.

— Voiam doar să confirm că tu – și soțul tău, bineînțeles – veniți sigur la mine înainte de petrecerea de vineri.

Cum era obiceiul, Snorri își invitase echipa la un aperitiv acasă la el înainte de petrecerea anuală a poliției. Deși Huldei evenimentul i se părea cumplit de anost, se prezenta la datorie în fiecare an, târându-l și pe Jón după ea, dar el rămânea mereu într-un colț, nefăcând nicio tentativă să socializeze. Hulda își dorea ca el să aibă o atitudine mai pozitivă față de slujba ei și să se străduiască mai mult să-i cunoască pe oamenii cu care lucra.

— Da, bineînțeles, zise ea. N-am răspuns la invitație? Scuze, probabil

am uitat.

Îi trecu prin minte că putea fi un bun prilej să discute cu Snorri despre ce o preocupa.

— Apropo…

— Da, Hulda?

— Am auzit că Emil iese în curând la pensie…

— Da, aşa e. În definitiv, a ajuns la o vârstă. Dar va lăsa un gol mare în urmă.

Ea ezită, căutând cuvintele potrivite.

— Mă gândesc să candidez pentru postul lui.

Snorri păru deconcertat. În mod limpede, nu se aşteptase la asta.

— Serios? mormăi în cele din urmă. Vorbeşti serios, Hulda?

— Cred că am suficient de multe de oferit – cunosc slujba, am experienţă.

— Desigur, desigur. Dar încă eşti destul de tânără. Însă da, cu siguranţă ai experienţă şi eşti de încredere, fără niciun dubiu.

— De fapt, am aproape patruzeci de ani.

— Ah, da, aşa e. Ei bine, din punctul meu de vedere încă eşti tânără, Hulda, şi… ei bine, fără vreo legătură cu asta…

— Am de gând să-mi depun dosarul când se eliberează postul. Nu cumva tu decizi, în final, cine îl primeşte?

— Păi, adică, da, presupun că… teoretic.

— Pot să mă bazez pe sprijinul tău, nu-i aşa? Niciunul dintre ceilalţi subalterni ai tăi n-au lucrat pentru tine la fel de mult ca mine…

Voise să spună: *niciunul nu e la fel de bun ca mine*.

— Ai dreptate, ai perfectă dreptate, Hulda.

După o pauză scurtă, stânjenitoare, adăugă:

— Dar cred că şi Lýdur intenţionează să-şi propună numele.

— Lýdur?

Cu toate că nu se intersectaseră prea des, Hulda nu avea o părere prea bună despre el. Era repezit şi putea fi nepoliticos, dar e drept că obţinea rezultate. Totuşi, Hulda avea semnificativ mai multă experienţă, deci cu siguranţă el nu putea fi o ameninţare prea mare.

— Da, e foarte dornic, zise Snorri. Deja a vorbit cu mine despre post şi… şi-a exprimat părerea cu privire la ce s-ar putea face mai bine şi cum ar aborda răspunderile.

— Dar e încă nou în departament.

— Nu-i chiar aşa. Şi vechimea nu înseamnă totul.

— Ce vrei să spui? Că n-ar trebui să depun cerere?

— Bineînțeles că poți să depui cerere, Hulda, zise Snorri stingher. Dar, fie vorba între noi, am sentimentul că Lýdur o să primească postul.

Zâmbi scurt şi plecă. Iar Hulda înțelese că subiectul era încheiat.

VII

— Ce pierdere totală de vreme să mă târăsc până aici din cauza unei fete ameţite! comentă inspectorul Andrés de la poliția din Ísafjördur spre tânărul de lângă el, un boboc în primul an de serviciu.

Andrés pierduse şirul anilor de muncă. În ultima vreme, parcă totul îl călca pe nervi, iar telefonul de la femeia din Reykjavík nu fusese vreo excepție. Îşi căuta fiica – fiica adultă, să ne-nțelegem; fata avea douăzeci de ani, ce naiba! Andrés o repezise pe femeie, spunându-i bolovănos că nu pricepea cum e posibil să pierzi un adult. Ea rămăsese politicoasă în fața bădărăniei lui, trebuia să-i recunoască acest merit, explicându-i răbdătoare că nu mai primise niciun semn de la fiica ei de câteva zile şi că aşa ceva nu-i stătea în fire. Familia avea o casă de vacanță într-un loc numit Heydalur, în Mjóifjördur, la vreo oră sau două de mers cu maşina de Ísafjördur, iar fata avea cheia de la casă. Femeia se întreba dacă nu putea cineva de la poliția din Ísafjördur să caute vreun semn de viață din casă, în caz că se întâmpla să treacă pe-acolo.

Andrés răspunsese lapidar că nu era treaba poliției să facă oamenilor comisioane, apoi adăugase fără tragere de inimă că putea trage el însuşi o fugă mai târziu, pentru că oricum mergea în direcția respectivă. Nu era adevărat, însă era o zi lentă şi se gândise că nu-i strica să dea o tură cu maşina cu noul recrut în loc să stea să-şi frământe degetele la secție. Dar avusese grijă să bombăne tot drumul. Vremea urâtă nu făcea decât să-i mai ofere un pretext ca să se plângă.

— O pierdere totală de vreme, repetă Andrés.

Bobocul mormăi un răspuns. Nu vorbea mult. În definitiv, atunci când chiar deschidea gura, Andrés avea obiceiul să-l boscorodească şi să-l ia peste picior din pricina lipsei de experiență.

Andrés avea puterea şi anii de experiență în poliție, şi nimeni nu avea voie să uite asta. Întotdeauna se dădea mai mare decât era de fapt. Ce nu ştia bobocul era că Andrés îşi pierduse economiile de-o viață şi încă mai mult într-o afacere cu blănuri de hermină deschisă împreună cu un partener din zonă şi că fusese silit să ajungă la mila unui rechin al împrumuturilor. În ultima perioadă, o proporție mult prea mare din salariul de la poliție se ducea către nenorocitul ăla.

Când după drumul sinuos de pe coastă care intra şi ieşea din şase fiorduri

ajunseră în sfârşit în vale, Andrés conduse de-a lungul ei până când carosabilul se sfârşi, dar încă nu vedea nici urmă de vreo clădire. Bombănind şi înjurând, coborî din maşină, poruncindu-i bobocului să rămână pe loc, şi continuă pe jos, izbit de vânt şi ploaie, până când în faţa ochilor îi apăru în sfârşit casa de vacanţă.

— Asta trebuie să fie, murmură pentru sine.

Era sătul până peste cap de clima islandeză şi de monotonia cenuşie a vieţii din nord-vestul aspru. Vara fusese mult prea scurtă şi rece, iar acum se instalase deja toamna. Un vechi prieten din şcoală îşi petrecuse cea mai rea parte din lunile de iarnă în Spania, dar ăsta era un lux la care Andrés nu putea decât să viseze. În loc de asta, el îşi petrecea zilele mergând neîncetat cu maşina de-a lungul nenumăratelor fiorduri din parcela lui, rezolvând reclamaţii fără sens cum era cea de acum. Dacă fata voise să scape de tot şi să petreacă nişte zile într-o vale izolată din Vestfirðir, cine putea să-i facă vreo vină?

Casa era o clădire de modă veche, în formă de A, fără ferestre pe pereţii laterali, numai de-o parte şi de alta a uşii şi, teoretic, în spate. Andrés se apropie cu paşi mari, ignorând stoic vântul şi ploaia care îl şfichiuiau – era obişnuit cu lucruri mult mai rele. Bătu la uşă şi aşteptă, dar nu primi niciun răspuns. La drept vorbind, nu văzuse nicio maşină parcată pe undeva prin vale, deci aproape cu certitudine aici nu era nimeni. Bătu din nou.

Când iarăşi nu primi niciun răspuns, se uită înăuntru pe fereastră, nevrând să renunţe imediat. Geamul era vechi şi aburit, era greu să vadă ceva, dar Andrés hotărâse deja în sinea lui că înăuntru nu era nimeni. Hotărâse cu mult timp în urmă că nu făcea decât să caute cai verzi pe pereţi, dar se târâse oricum până acolo, poate numai ca să aibă ceva despre care să se plângă în următoarele săptămâni, povestind ce ghimpe în coastă erau orăşenii. Dar apoi văzu – sau i se păru că vede – o formă.

Oare avea vedenii sau pe podea chiar zăcea un cadavru?

Nu-i venea să-şi creadă ochilor, dar nu avea probleme de vedere.

Dumnezeule.

Trebuia să pătrundă în clădire ca să vadă mai îndeaproape. Îşi cântări variantele. Să spargă geamul sau să forţeze uşa? De prima variantă era în stare, cea din urmă ar fi necesitat mai mult efort. Apoi îi trecu prin minte să încerce clanţa şi – ce să vezi? – uşa se deschise, eliberând un miros greu care îl făcu să se tragă înapoi câţiva paşi.

Ce mama naibii?

Alergă înapoi spre maşina de poliție şi îi făcu semn bobocului să coboare şi să vină la el.

— Trebuie să aştepți afară, îi zise. Eu intru.

— Ce… ce-i mirosul ăsta? întrebă zdruncinat tânărul când ajunseră la casă.

— Băiete, aşa miroase moartea.

VIII

Chiar şi pe unul ca Andrés, care avea ştate vechi, îl zgudui imaginea care-i întâmpină. Însă adevărul e că niciodată nu te obişnuieşti cu aşa ceva.

Pe podea zăcea cadavrul unei fete, cu ochii înfiorător de larg deschişi, având o baltă de sânge uscat sub cap.

Andrés bănui imediat că trebuia să fi căzut pe spate sau să fi fost împinsă. Se cutremură la gândul ăsta şi nu speră decât că sfârşise repede şi fără dureri. Judecând după descrierea pe care o făcuse mama, înţelese că, din păcate, era vorba despre fiica ei dispărută. Spera din tot sufletul ca altcineva să primească misiunea de a-i da vestea.

Atenţia îi fu atrasă de un zgomot neaşteptat venit din exterior. Privind împrejur, văzu că bobocul îşi vărsa mațele. Se abţinu să-l boscorodească – nu era momentul. În plus, nu mai aveau ce să facă. Fata era în mod evident moartă, dar Andrés se aplecă oricum ca să-i verifice pulsul şi, făcând asta, descoperi că trupul îi era rece. Sărmana trebuie că zăcuse acolo de zile întregi.

Ce naiba se întâmplase?

Fusese un accident? Îl nedumerea faptul că nu văzuse nici urmă de maşină. Cum să fi ajuns acolo de una singură? Logic, trebuie s-o fi însoţit cineva. Dar dacă aşa stăteau lucrurile, de ce nu-i anunţase moartea? În minte îi răsări o altă variantă – crimă. Pe parcela lui? Era de neconceput.

Ştia că nu urma să aibă multe de zis în anchetă. Dacă se gândea mai bine, însă, probabil că era mai bine, dat fiind că nu avea experienţă cu investigaţiile în cazuri de crimă. În porţiunea aceea de ţară nu mai fusese comisă o crimă de ani întregi şi, la drept vorbind, nu-şi putea aminti de prea multe cazuri în Islanda în ultimul deceniu. Dar ştia, cel puţin, că trebuie să aibă grijă să nu distrugă dovezi.

Pe de altă parte, poate că fusese într-adevăr un accident. Însă Andrés avea presentimentul neplăcut că acolo fusese comisă o crimă îngrozitoare.

IX

Veturlidi se trezise mult prea devreme după o noapte în care se perpelise. Era abia 6 dimineața, iar casa era cufundată în tăcere. În ultimele zile, granița dintre somn şi veghe nu mai era limpede. Parcă peste tot atârna o ceață, transformând ziua în noapte şi noaptea în zi. Octombrie trecea şi afară era aproape în permanență întuneric, sau cel puțin aşa se simțea, cu toate că vremea fusese neobişnuit de frumoasă pentru perioada aceea a anului.

Veturlidi şi soția lui, Vera, locuiau într-un duplex din Kópavogur, un oraş de navetişti situat chiar la sud de Reykjavík. Era un fel de încrucişare neclară între o casă cu două calcane şi un bloc. „Locul ideal”, fusese verdictul Verei când îl cumpăraseră, „cu suficient spațiu pentru familie”. Era cu siguranță spațioasă, având două etaje, subsol şi un balcon îndreptat spre sud, iar în spate o grădină comună şi un loc de joacă.

Veturlidi lucra pentru o firmă mică de contabilitate dar, pentru că atunci era în concediu, nu-şi dădu imediat seama ce zi a săptămânii era. Fie miercuri, fie joi, îşi zise. Nu se sinchisiseră să pună ceasurile deşteptătoare pentru că Vera, care lucra la ghişeu la banca din localitate, era şi ea în concediu.

N-ar fi refuzat să doarmă mai mult, măcar până când fiul lor trebuia să se trezească să meargă la facultate. Băiatului i se oferise mai mult timp liber dar, hotărât să rămână pe poziții, se întorsese după numai o săptămână. Ai lui încercaseră să-l convingă să nu o facă, însă în zadar: băiatul făcuse mereu după cum îl tăia capul. Se descurca singur şi era tenace, şi extrem de inteligent. Într-o bună zi avea să devină cineva, amândoi erau de acord în sensul ăsta.

Veturlidi închise ochii, vrând să adoarmă la loc, dar temându-se de visele care l-ar fi putut aştepta. În ultima vreme se simțea epuizat permanent. Somnul fără vise era cel mai mare lux pe care şi-l putea închipui. Zăcu acolo o vreme, dar degeaba, era încă treaz. Trebuia să-şi ocupe mintea cu ceva, altfel gândurile ar fi început să se învârtă în spirală, purtându-l în locuri unde nu voia să ajungă, nu acum.

Se ridică atent în capul oaselor şi coborî din pat, având toată grija să n-o trezească pe Vera. Din fericire, se părea că măcar de data aceea ea dormea profund. Salteaua scârțâi uşor când el se ridică, iar ea se foi, dar, spre

uşurarea lui, nu se trezi. Era bine că măcar unul dintre ei putea să se odihnească.

Îi trecu prin minte să coboare la bucătărie şi să-şi facă o cafea, dar când se gândi mai bine se îngrijoră că ar face prea mult zgomot. Păşi tiptil în hol şi merse să arunce o privire în camera fiului său. Uşa era închisă, ca de obicei.

Veturlidi o deschise cu infinită băgare de seamă şi îşi iți capul înăuntru doar ca să se asigure că totul era în regulă. Da, acolo era, dormind buştean. Zâmbind, Veturlidi închise uşa la loc. Bineînțeles că îşi făcuse griji de pomană, dar aşa arăta acum viața lor. Se aflau într-o permanentă stare de anxietate.

Dumnezeule, avea nevoie de cafeină ca să se pună pe picioare. Mai mult decât orice, însă, tânjea după o picătură de ceva mai puternic. Era uluitor că încă nu cedase ispitei. Trebuie că era un semn al puterii interioare pe care nu ştia că o are. Alcoolul devenise mai întâi o parte din viața lui de elev, dar reuşise mereu să țină consumul sub control, sau cel puțin aşa crezuse. Apoi o întâlnise pe Vera. Deşi ea nu punea gura pe băutură, nu se opusese ca el să mai bea din când în când un pahar, însă de-a lungul timpului paharele se înmulțiseră. În cele din urmă, obiceiul lui începuse să-i afecteze negativ munca şi de mai multe ori fusese pe cale să-şi piardă slujba. Încercase să-i ascundă asta Verei însă, bineînțeles, ca văzuse dincolo de aparențe. Dar în loc să apuce cu adevărat taurul de coarne şi să renunțe definitiv, doar redusese consumul.

Era inevitabil ca mai devreme sau mai târziu să aducă problema cu sine acasă. Căpătase obiceiul să bea pe ascuns în casă ori de câte ori avea prilejul. Era un joc periculos care nu se putea termina decât prost. În câteva luni, alcoolul devenise o parte atât de importantă din viața lui Veturlidi încât familia lui căzuse pe locul al doilea, lucru ce provocase tot felul de neplăceri acasă, ba chiar îi pusese în pericol căsnicia. Obişnuia să bea deschis, în fața soției şi copiilor, iar uneori îşi pierdea cumpătul, cu toate că nu devenea niciodată violent – acolo trăgea linie. Dar călcase tot felul de alte linii prin felul cum se comporta, iar până la urmă Vera îi oferise un ultimatum: ori intra la dezintoxicare, ori se muta din casă. Alegerea fusese limpede, dar dureroasă. Nu se pusese niciodată problema de a lăsa alcoolul să-i distrugă căsnicia, aşa că bineînțeles alesese ajutorul, dar eliminarea alcoolului din sânge şi a dorinței din suflet fusese cea mai teribilă provocare la care se angajase vreodată. Mai rău, Vera fusese groaznic de ruşinată de

toată situația. Nici în ruptul capului nu voia să le spună prietenilor că el fusese internat într-un centru de tratament – aparențele trebuiau păstrate cu orice preț. Dar era imposibil ca vecinii să nu fi auzit țipetele şi zbieretele, iar uneori, când venea acasă noaptea târziu după o băută, Veturlidi avea senzația că prin ferestrele întunecate îl priveau ochi curioşi. În paranoia lui, şi-i închipuia pe vecini şoptind în spatele perdelelor tremurânde despre beţivul care locuia alături şi despre cât de groaznic trebuie că era situația pentru familia lui.

De fapt, nu era simplă paranoia. Ştia cu certitudine că începuseră să circule zvonuri atunci când se dusese la curățătorie. Unii ghiciseră motivul absenței sale, iar bârfele ajunseseră într-un târziu şi la urechile lui şi ale Verei. Sătul de atâtea subterfugii, Veturlidi o întrebase pe soția lui dacă n-ar putea spune direct adevărul. Ea îl privise ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile. Mai presus de orice conta să prezinți lumii exterioare o fațadă neştirbită.

Ziua în care ieşise de la dezintoxicare fusese o uşurare imensă. Familia îl întâmpinase cu brațele deschise. Vera se purtase ca o persoană complet diferită, ca şi cum de pe umeri îi fusese ridicată o povară uriaşă. Iar Veturlidi descoperi, odată cu trecerea timpului, că putea să nu se atingă de băutură – cu atât de mult succes, de fapt, încât începu să se întrebe dacă nu cumva îşi putea permite din când în când câte un strop, cu moderație, desigur, când nu-l vedea nimeni. O vreme învârtise ideea pe toate părțile în minte, până când o puse în aplicare într-un weekend când rămăsese singur în casă.

Tot nu fusese descoperit. Era precaut, bea numai când ceilalți membri ai familiei nu erau acasă, sau mergea altundeva să bea, dacă reuşea să plece un weekend întreg fără să trezească suspiciuni. Uneori escapadele puteau fi puse parțial pe seama unor delegații de serviciu, dar alteori trebuia să inventeze nişte minciuni nevinovate ca să aibă un pretext sub care să plece din oraş. Însă nu era ceva ce putea face des, pentru că era esențial ca Vera să nu intre la bănuieli. În prilejurile respective se îndrepta de obicei spre Vestfirðir, la casa de vacanță din mijlocul pustietății, având drept companie numai o sticlă – sau, de fapt, mai multe. Ascunsese câteva prin casă, cu mare ingeniozitate, în caz de urgență.

Găsea justificări față de sine însuşi – cu toate că era pe deplin conştient de contradicție –, spunându-şi că reuşita era tocmai faptul că putea să țină băutura sub control, deci nu era nicio problemă să continue în felul acela. Nu putea fi alcoolic dacă era capabil să se abțină.

Însă în clipa aceea simțea că nevoia de o băutură zdravănă nu fusese niciodată mai puternică. Dar trebuia să reziste. Trebuia să aştepte ocazia potrivită. Nu-şi putea face nici măcar o cafea la o oră atât de matinală fără a risca să-şi trezească soția şi fiul. Fir-ar să fie!

Veturlidi coborî aproape tiptil în living. Camera era curată şi ordonată şi curios de liniştită, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca şi cum viața nu le fusese aruncată în aer.

Promitea să fie o zi minunată de toamnă. Veturlidi deschise balconul şi se aplecă în exterior, în pijama, trăgând în piept aerul proaspăt al dimineții. Totul era liniştit în cartier la ora aceea matinală. Pe străzi nu era nici țipenie. Nu se auzea nici măcar vreo maşină, cu excepția unui zumzet de trafic din depărtare. Rămase acolo o vreme, neluând în seamă frigul, şi simți un fel de pace, o seninătate îndelung căutată, numai ascultând liniştea şi uitându-se în întuneric, singur pe lume.

După aceea urcă la etaj, vrând să se întindă din nou şi să încerce să adoarmă. Abia intrase în dormitor şi se întinsese când, pe neaşteptate, liniştea fu spartă.

Veturlidi tresări, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, şi sări iar jos din pat.

Oare chiar auzise soneria? Aşa devreme?

Rămase încremenit o clipă, sperând din tot sufletul că i se păruse.

Soneria se auzi din nou, de astă dată mai prelung. Nu avea cum să se înşele – era cineva la uşă. Veturlidi coborî în grabă, dar i se păru că durează ciudat de mult să ajungă jos, ca şi cum s-ar fi mişcat cu încetinitorul. Iar acum cineva bătea cu pumnii în uşă, la propriu. Veturlidi simți că inima i-o ia la goană. Ce naiba se întâmpla?

Ajunsese la uşă şi tocmai se pregătea s-o deschidă când auzi un zgomot în spatele lui. Privind împrejur, o văzu pe palier pe Vera, în cămaşa de noapte, pe jumătate adormită.

— Ce se întâmplă, Veturlidi? întrebă ea neliniştită. Bate cineva? E aşa devreme… Ce… S-a întâmplat ceva?

Glasul îi tremura.

— E totul în regulă cu… cu…?

Veturlidi răspunse repede:

— Da, iubito. E bine. Doarme buştean. Nu ştiu cine face atâta scandal, dar o să aflu acuşica.

Se mai auziră nişte bătăi, încă mai puternice.

Veturlidi deschise uşa.

X

În prag, Veturlidi văzu doi bărbați în civil pe care îi recunoscu imediat ca fiind anchetatorii care investigau moartea fiicei sale. Îl cuprinse o spaimă copleşitoare: n-ar fi venit la ora asta dacă ar fi avut veşti bune.

Se simțea stupid cum stătea acolo în pijama, preț de câteva momente nefiind în stare să rostească niciun cuvânt. Apoi îşi drese glasul şi croncăni ceva drept salut.

Când privi peste umăr, Vera încă stătea înlemnită, parcă neavând nicio tragere de inimă să se apropie.

— Bună dimineața, Veturlidi, zise bărbatul mai în vârstă, care trebuie că avea puțin peste treizeci de ani şi pe care îl chema Lýdur. Am putea intra o clipă?

Veturlidi se trase într-o parte şi polițiştii intrară în hol, dar parcă nu voiau să înainteze mai mult de atât.

— Ați vrea să… să veniți în living? întrebă Veturlidi şovăitor. Am putea… am putea face nişte cafea…

— Nu, mulțumim oricum, zise Lýdur, apoi i se adresă Verei: Ne cerem scuze că vă deranjăm aşa devreme. Şi ne pare rău că… ăăă…

De astă dată el era cel care nu-şi găsea cuvintele.

În clipa aceea Veturlidi auzi un alt sunet la etaj, iar când ridică privirea îşi văzu fiul apărând pe palier lângă mama lui, somnoros şi ciufulit, având pe el numai boxeri.

— Ce se-ntâmplă? o întrebă băiatul pe Vera. Mama? Ce caută ei aici?

Ea nu răspunse.

— Tata?

Se întoarse spre Veturlidi, cu o expresie temătoare pe chip.

— Va trebui să te rugăm să vii cu noi, zise Lýdur după o tăcere stânjenitoare.

Lui Veturlidi, care încă îşi privea soția şi fiul, îi luă o clipă să înțeleagă că i se adresase lui.

Se răsuci.

— Pe cine? întrebă el.

— Pe tine. Cu tine vorbesc, Veturlidi.

— Cu mine? Vreți să vin cu voi? Acum? Voi ştiți cât e ceasul?

Încercă să nu se enerveze.

— Da, trebuie să vii cu noi. Suntem conştienți că e devreme, dar avem o chestiune urgentă.

— Cum adică? De ce?

— Mă tem că nu putem discuta despre asta aici.

Polițistul mai tânăr rămăsese ceva mai în spate, fără să spună nimic.

— Eu… Eu… se bâlbâi Veturlidi, neştiind cum să reacţioneze.

Nu-şi dădea seama ce se întâmpla.

— Hai, să nu tragem de timp, zise Lýdur pe un ton categoric.

— Eu… Lăsați-mă puțin. Lăsați-ne şi pe noi să ne trezim cum trebuie şi să-l ducem pe fiul nostru la şcoală.

— Îmi pare rău, dar trebuie să vii cu noi acum.

— Dar trebuie… Vreau să spun, eu hotărăsc dacă vin acum, nu?

— Mă tem că nu. Am venit să te arestăm.

— Să mă arestați? Ați înnebunit?

Ridică glasul, mirându-se el însuşi.

— Să mă arestați? repetă, de astă dată strigând, cuvintele răsunând în tăcerea dimineții.

O auzea pe Vera plângând. Când întoarse capul îi citi groaza de pe chip şi îi văzu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Veturidi! icni ea. Veturlidi…?

— Doar nu-l arestați pe tata! zise băiatul cu voce tare.

— Ei bine…

Detectivul ezită, în aparență neştiind cum să-i explice fiului episodul.

— Tatăl tău trebuie să vină cu noi ca să dea o declarație. Asta-i tot.

Însă era cât se poate de limpede că nu era numai asta.

— O să fie bine, zise Veturlidi cu privirea trecându-i de la fiul său la Vera. O să fie bine.

Nici el nu credea ce spune, dar trebuia să încerce, de dragul lor.

— Nu, nu-l puteți lua! strigă băiatul, deşi rămase pe loc, nesigur, vizibil obosit şi confuz.

— E în regulă, fiule, e în regulă, îl linişti Veturlidi, apoi se uită din nou la polițist.

Făcând apel la agentul mai tânăr, zise:

— Sper că mă lăsaţi măcar să mă îmbrac, nu? Doar nu vă aşteptați să vin în pijama.

Detectivul se uită la colegul mai în vârstă, care răspunse în locul lui, punând o mână grea pe umărul lui Veturlidi:

— Nu, mă tem că nu. Trebuie să vii cu noi chiar acum. O să-ți aducem hainele mai târziu. Afară aşteaptă nişte agenți care o să percheziționeze casa cât timp eşti la secție.

— Să perche… să ne percheziționeze casa?

Preț de o clipă groaznică, Veturlidi crezu că o să leşine. Închise ochii, trase aer adânc în piept şi încercă să rămână calm. Trebuia să rămână pe picioare, trebuia să fie tare în fața soției şi fiului său.

— Nu-l luați nicăieri! strigă Vera, ieşind tardiv din încremenire şi repezindu-se în jos pe scări.

Când agentul mai tânăr îi tăie calea, ea încercă să-l împingă la o parte.

— Stai liniştită, dragă, zise Veturlidi. N-o să faci decât să înrăutățeşti lucrurile.

Fiul lui o urmă pe scări şi îl împinse pe polițistul tânăr.

— Lasă-l în pace! Lasă-l pe tata în pace!

Uşa era încă deschisă. Escortat de Lýdur, Veturlidi se apropie de treptele de afară în dimineața întunecată şi văzu acum că în fața casei erau parcate două maşini de poliție. Coborî în timp ce Lýdur îl strângea de braț nejustificat de tare. Chiar se aştepta ca un familist în pijama să încerce să fugă? Veturlidi nu putea fi mai umilit de atât.

— Tata! îl auzi pe fiul lui țipând.

Când ajunse la maşina de poliție, roti privirea ca să-l vadă pe fiul lui alergând pe trepte doar în boxeri, în ciuda frigului.

— Dați-i drumul! Tata!

Făcea atâta zgomot încât Veturlidi îşi putea închipui cum sunt trase toate perdelele de pe stradă. Liniştea fusese spulberată, atât în cartier, cât şi în familia lui. Nimeni dintre eventualii martori n-ar fi uitat vreodată imaginea cu Veturlidi târât afară din casă de polițişti în creierii dimineții, numai în pijama, în vreme ce fiul lui striga din toți rărunchii.

Fără îndoială că lumea urma să întrebe: ce făcuse, mai exact, bărbatul acela?

Iar el ştia că majoritatea urmau să tragă concluzii pripite.

XI

Starea de spirit a lui Veturlidi fluctua între speranță şi deznădejde. Stătea în celula înghesuită cu ochii închişi, nereuşind să înțeleagă în ce încurcătură se afla. Ultimele câteva săptămâni trebuie că fuseseră un soi de coşmar; cu siguranță nu era decât o chestiune de timp până să se trezească scăldat în sudoare, pomenindu-se în siguranță acasă, în pat, lângă Vera. Iar totul urma să fie din nou ca înainte.

Îşi lăsă mintea să cutreiere pe tărâmurile imposibilității, pe de-o parte ca să-şi creeze iluzia unor vremuri mai bune care urmau să vină, pe de alta ca să se chinuie singur în privința a ceea ce nu putea desface.

Petrecea mult timp frământându-se în legătură cu Vera. Poliția îi arestase soțul în fața ei şi a fiului lor. Oare la ce Dumnezeu se gândea? Că era o greşeală – trebuia să fie o greşeală, pentru că alternativa era de neîndurat. Sau ajunsese la o altă concluzie, mai întunecată? Veturlidi nu-şi lăsa mintea să ducă până acolo.

Habar nu avea cât trecuse de când îl închiseseră. Îi confiscaseră ceasul şi pierduse complet noțiunea timpului. Trebuia să se fi făcut destul de târziu. Lumea normală probabil era la serviciu deja… Din nou, gândurile îi fugiră la vecini. Pentru Dumnezeu, de parcă asta conta acum, şi totuşi… Şi totuşi simțea că asta conta. Locuiau în zonă de zece ani. Reputația lor, impresia pe care şi-o făcuseră ceilalți despre ei, era importantă. Opiniile celorlalți – în cazul de față, ale vecinilor – erau ca o oglindă, iar când privea în oglinda aceea voia să-i placă ce vedea. Voia să poată ține fruntea sus. Însă după episodul acela n-avea s-o mai poată face niciodată, şi nici soția sa. Întreaga familie urma să poarte povara ruşinii lui.

Încercă să nu lase încarcerarea să-i afecteze mintea, ştiind că dacă s-ar fi întâmplat asta jocul s-ar fi terminat, şi ar fi putut la fel de bine să se lase păgubaş. Nu era predispus la claustrofobie pentru că nu avea nicio problemă cu spațiile înguste, ceea ce era un noroc, pentru că din punctul acela de vedere situația actuală n-ar fi putut fi mai rea. Patru pereți, nicio fereastră, o uşă încuiată. Fusese aruncat la mila sistemului judiciar. Nu, trebuia să-şi păstreze mintea limpede şi să se agațe de speranța că, mai devreme sau mai târziu, urma să fie eliberat.

Îl întrebaseră dacă vrea un avocat. Le răspunsese imediat că nu cunoştea niciun avocat şi nici nu cunoscuse vreodată. Habar n-avea pe cine să sune.

Îi spuseseră că nu conta, îi puteau numi un avocat din oficiu. Nu trebuia să-şi facă griji în privința alegerii. Le cântări oferta o vreme înainte să-şi dea seama că ar fi fost ca şi cum şi-ar fi recunoscut vinovăția. Putea fi chiar o capcană. Dacă hotăra că are nevoie de un avocat, gestul putea fi interpretat ca o mărturisire.

XII

La drept vorbind, Andrés se simți deopotrivă surprins şi flatat când primi invitația la cafea a colegului de la Reykjavík.

Drumul lui în capitală era legat de ziua aceea cumplită când găsise cadavrul fetei în casa de vacanță din districtul lui. Imaginea îi era întipărită în memorie, deşi credea că se întărise deja în fața unor astfel de privelişti, după ani întregi în care se confruntase cu urmări ale unor sinucideri, accidente şi neglijențe, când oameni în vârstă muriseră şi uneori nu fuseseră descoperiți decât după zile întregi sau chiar săptămâni. Crima, însă, se afla în afara domeniului său.

Vorbise deja la telefon cu Lýdur, detectivul cu pricina, care conducea ancheta. Era un tânăr care după voce nu părea să aibă mult peste treizeci de ani şi lăsa impresia că e foarte tenace.

Hotărâseră să se întâlnească la Mokka Kaffi, un local din Reykjavík pe care Andrés îl ştia numai după renume.

Ajunse acolo cu o bună bucată de vreme înainte, comandă o cafea neagră şi se aşeză la fereastră. Era singurul client. La scurt timp după aceea intră un tânăr care avea aerul direct al cuiva căruia îi place să fie la comandă. Ce îi lipsea în înălțime compensa prin muşchi. Veni drept la el.

— Salut. Să înțeleg că tu eşti Andrés? întrebă el întinzând mâna şi strângând-o ca într-o menghină pe a lui Andrés.

— Da, salut.

— Văd că ți-ai luat deja o cafea.

Tânărul se duse la tejghea şi se întoarse cu propria lui cană.

— Mă bucur că ai putut să vii, zise el, de astă dată pe un ton amical.

— Măcar atât să fac.

Brusc, Andrés nu prea se simțea în largul lui. Acum, că se gândea mai bine, era o ambianță ciudată pentru o discuție de serviciu. De ce nu-l invitase Lýdur la el la birou? Era sediul Departamentului pentru Investigații Criminale prea sofisticat pentru un polițist de la țară ca el? Încercă să-şi alunge suspiciunile. Nu cumva, mai degrabă, bărbatul încerca să se arate prietenos față de cineva din afara oraşului?

— E un caz urât, comentă Lýdur. Şocant de-a dreptul.

— Ba bine că nu.

— Iar tu ai fost primul care a ajuns la fața locului. Cred că nu era o

privelişte prea frumoasă.

— Câte am văzut la viaţa mea…

— Mulţumesc că ai acceptat să vii la Reykjavík. Îmi dau seama că trebuie să-ţi fi încurcat treburile.

— Ei, nu-i o problemă, zise Andrés.

— Da, mă tem că nu se putea altfel. Vezi tu, eşti mai în măsură decât oricine altcineva să descrii locul faptei.

Lýdur adăugă apoi, cam într-o doară:

— Biata fată…

Andrés încuviinţă dând din cap. Nu-şi putea da seama încotro se îndrepta discuţia.

— În orice caz, suntem convinşi că am arestat pe cine trebuie, continuă Lýdur. Ancheta merge destul de bine. Toate dovezile îl incriminează pe el.

— Mhm, da, mormăi Andrés în cana de cafea.

— Avem nevoie de o rezolvare rapidă. Publicului nu-i place când sunt ucise tinere. Nu suntem obişnuiţi cu aşa ceva. Crimele se petrec aşa rar aici încât oamenii aşteaptă rezultate cu nerăbdare.

— Da, v-aţi descurcat bine.

— Bine că şi-a uitat puloverul, remarcă Lýdur.

— Puloverul?

— Da, *lopapeysa* pe care l-au găsit lângă cadavru. Gri, cu un model alb-negru la guler. Nu ţi-a comunicat nimeni asta? Am încercat să nu lăsăm amănuntele să ajungă în presă.

— Ce? Nu, nu m-a contactat nimeni.

— Şi-a lăsat puloverul la locul faptei. A recunoscut că era al lui. Şi avem un martor care l-a văzut purtându-l la Reykjavík cu câteva zile în urmă, deci e logic că trebuie să fi fost la casa de vacanţă în weekendul acela, cu toate că el susţine altceva. Chiar nu-ţi aminteşti să-l fi văzut?

— Nu, dar pe de altă parte n-am remarcat decât cadavrul şi tot sângele. Mi-a fost greu să mai înregistrez şi restul. A fost o imagine şocantă.

— Da, aşa e, îmi închipui, zise Lýdur neclintit. Puloverul e esenţial pentru că avea sânge pe el. Aşa că ar fi grozav dacă ţi-ai putea aminti de el, dat fiind că, ştii tu, ai ajuns primul la locul faptei. Echipa noastră de criminalişti l-a găsit, însă nu am vrea să existe vreun dubiu cum că era acolo când a murit ea.

— Ar fi grozav dacă mi-aş aminti de el? repetă Andrés tulburat. Dar… adevărul e că nu-mi amintesc.

— Asta am înțeles, desigur. Însă ar fi mai bine.

— Mai bine?

— Firește, avem o mulțime de alte probe. Toată povestea e ca rezolvată – sigur mărturisește până la proces… dar am vrea să fim convinși sută la sută, nu-i așa? Se întâmplă să-ți amintești dacă ea ținea puloverul în mână sau zăcea pe el?

— Uite ce e, chiar nu…

— Ținea puloverul în mână – chestia asta ne sugerează atât de clar faptul că e vinovat. Ori e o dovadă că s-au luptat, ori că ea încerca să ne trimită un mesaj.

— Mă tem că pur și simplu nu știu…

Andrés simțea că începe să respire sacadat, cum păștea uneori când se afla sub presiune. Kilogramele în exces îșI spuneau cuvântul, fără îndoială. Începu să transpire.

— Dar eu…

— O să te întrebăm în legătură cu asta. Ar fi grozav să stabilim că e dincolo de orice dubiu.

— Ei bine, nu știu ce pot să fac. Adevărul e că nu-mi amintesc.

Deși avea avantajul vârstei și al experienței, Andrés se pomeni prins pe picior greșit în confruntarea cu polițistul insistent din Reykjavík. Hotărârea bărbatului îl neliniștea.

Lýdur sorbi din cafea, așteptând. În cele din urmă zise:

— Nu-i rea cafeaua de aici.

Andrés încuviință dând din cap.

— De curând am început să-l cercetăm pe un tip, spuse Lýdur, în aparență schimbând subiectul. Pare a fi un rechin al împrumuturilor. Dai peste mulți indivizi de genul ăsta?

Andrés tresări când își dădu seama ce însemna asta – sau cel puțin încotro bătea Lýdur cu toate că spera din tot sufletul că se înșală. Nu reuși să scoată niciun cuvânt drept răspuns.

— E o rușine, bineînțeles. Bărbatul percepe, nici nu mai știu, o dobândă de sută la sută, poate chiar două sute la sută. Mi-e milă de nenorociții care se înhăitează cu el.

Andrés nu zise nimic. Încercă să-și controleze fiecare mușchi, să nu trădeze nimic.

— În genul ăsta de anchetă dai peste tot felul de oameni neașteptați – doar știi cum e. A oferit împrumuturi pentru tot felul de afaceri dubioase,

dar se pare că şi oameni obişnuiți au împrumutat de la el. În definitiv, cine intră într-o gaură financiară trebuie să iasă cumva din ea. Desigur, am prefera să nu le amestecăm numele în anchetă. Şi nici în documente, desigur, pentru că ar stârni un anume interes.

— Nu văd ce legătură are, spuse Andrés în cele din urmă cu un efort.

— A, bineînțeles. Doar că am auzit că ți-a apărut şi ție numele.

Lýdur lăsă fraza să plutească o clipă între ei.

— Ştii ceva despre asta?

Andrés nu răspunse.

— Mă gândeam că poate ai prefera să nu se răspândească vestea. Ai împrumutat o sumă importantă, nu-i aşa?

— Nu-i nimic dubios în a… în a avea probleme cu banii, se bâlbâi Andrés.

— Da, mă rog, dacă zici tu.

Lýdur se ridică în picioare.

— Mai gândeşte-te. Cred că în Ísafjördur încă n-a aflat nimeni nimic, şi poate că n-o să-ți afecteze reputația acolo. N-am de unde şti. În fine, sper să ştii clar ce faci când dai declarația. Nu ne permitem să-l lăsăm pe ticălosul ăsta să scape.

XIII

Andrés nu se grăbea să ajungă acasă după ce fusese la Reykjavík să dea o declarație oficială. Avea multe pe cap. Condițiile de mers erau rezonabile, pe cât de bune te puteai aştepta să fie în timpul iernii, chiar şi când ajunse la începutul peninsulei Vestfirðir şi se înscrise pe şoseaua de peste mlaştini. Pe tot parcursul zilei, lumea jucase un rol de fundal alb-negru pentru gândurile lui – zăpada albă, stâncile negre, marea cenuşie, cerul gri –, dar nu privise în jur, preocupat cum era de ceea ce tocmai făcuse.

Întâlnirea din urmă cu câteva luni cu tânărul anchetator Lýdur îi întorsese viața cu susul în jos. Cu toate că Andrés nu încălcase propriu-zis vreo lege făcând împrumuturi masive de la cămătar, ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se afle acest lucru. Îşi dăduse seama că face un pact cu diavolul în clipa în care luase împrumutul. Bărbatul care-i dăduse bani era un individ foarte dubios, având un trecut incert şi legături cu lumea interlopă. Un inspector de poliție respectabil ca Andrés n-ar fi trebuit să aibă nimic de-a face cu un astfel de bandit, cu siguranță nu să ajungă în poziția vulnerabilă de a depinde financiar de el, însă n-avea rost s-o nege – exact asta făcuse.

Un inspector de poliție respectabil… da, asta era problema. Pe tot parcursul carierei, Andrés îşi construise reputația de tip curat ca lacrima şi de încredere, un om care respecta legea şi ordinea, un stâlp în mica sa comunitate, făcând parte din tot felul de cluburi şi asociații ca de pildă Lions Club şi Masoneria. Un cetățean respectabil. Ar fi fost crâncen să-şi vadă imaginea distrusă. Nu se gândea numai la sine, ci şi la familia lui. La soția lui, care-l aştepta acasă, care urma să-l întrebe cum fusese drumul şi dacă ajutase la condamnarea vinovatului. La fiul şi fiica lui, adulți amândoi, care-şi admirau tatăl şi-l admiraseră dintotdeauna. Şi la nepotul lui – primul dintre mulți, spera el –, care-l adora. N-ar fi fost cinstit să-i târască în scandalul ăsta.

Lýdur îl contactase din nou, chiar înainte să depună mărturie la tribunal, ca să-i spună că existau poze care arătau că *lopapeysa* se afla pe podea, lângă cadavru, dar că din cauza neglijenței nu exista niciuna în care fata moartă chiar să țină puloverul tatălui ei. Îi repetase că era esențial ca Andrés să confirme că o găsise strângându-l în mână, ca dovadă a unei încăierări sau poate a unei ultime tentative de a arăta identitatea ucigaşului. Lýdur îi

promisese că, dacă depunea mărturie, urma să se ocupe el de cămătar, pe care-l reținuseră, şi să-i şteargă lui Andrés datoria, ținându-i astfel numele în afara anchetei. Lui Andrés nu-i venea să-şi creadă urechilor, însă nu putea nega că oferta era tentantă. Şi nu era ca şi cum îl rugase să mintă, cel puțin nu în mod direct. Era adevărat că Andrés nu-şi amintea amănuntul respectiv despre pulover, dar nu exista niciun motiv să-l bănuiască pe Lýdur că ar fi falsificat probele. Cu siguranță că tânărul detectiv nu voia decât să se facă dreptate şi vinovatul să fie pedepsit pentru gestul monstruos împotriva tinerei – împotriva fiicei lui, pentru Dumnezeu. Andrés tot încerca să se convingă singur că asta îl motivase să-şi schimbe declarația conform rugăminții lui Lýdur, faptul că polițistul mai tânăr nu voia decât să se facă dreptate. Dar în sinea lui ştia că nu acesta fusese motivul real şi nu putea să nu-şi facă gânduri negre. Declarația îi fusese mai mult sau mai puțin dictată de Lýdur. Nu putea nădăjdui decât ca în urma ei suspectul să mărturisească. Pentru că Andrés cădea tot mai mult pradă îndoielilor: dacă polițiştii arestaseră pe cine nu trebuia?

Ascultând impulsul puternic de a merge din nou la locul faptei, coti spre valea unde se afla casa de vacanță. Voia să se gândească din nou la ceea ce văzuse, să încerce să se convingă că nu făcuse nimic greşit, doar netezise calea spre dreptate.

După ce opri maşina îşi croi anevoie drum pe cărarea înzăpezită de până la casă, dorindu-şi din toată inima ca biata fata să nu fi murit acolo, ca ancheta aceea să nu fi apărut niciodată. Dând la o parte stratul de gheață de pe geam, privi înăuntru prin fereastra de lângă uşă, ca în ziua când descoperise cadavrul, însă de data asta nu văzu nimic. Clădirea era întunecată, posacă, părăsită. Era de la sine înțeles că n-avea să mai fie folosită niciodată, în orice caz nu de familia aceea. Poate că într-o zi, când incidentul avea să dispară din amintirea oamenilor, avea să fie vândută unui orăşean neştiutor, care, spre liniştea lui, nu cunoştea nimic despre ce se întâmplase acolo.

Cazul era închis, slavă Domnului. Totul se terminase. Polițiştii îl arestaseră pe criminal. Departamentul de Investigații Criminale din Reykjavík nu putea face vreo greşeală, nu într-un caz major ca acela. Era de neconceput. Andrés n-ar fi fost capabil să conducă investigația de unul singur, dar pe de altă parte rolul lui fusese unul minor, doar o rotiță nesemnificativă din angrenajul justiției. O scurtă declarație, nimic mai mult, cu toate că era posibil să fi contat.

Inculpatul îşi aştepta verdictul iar cei mai mulţi poliţişti cu care vorbise Andrés păreau convinşi că o să fie găsit vinovat; că nu exista niciun dubiu serios. Pe cât de tulburător era cazul, pe atât lumea părea să-şi tragă o plăcere macabră discutând despre amănuntele groteşti. Povestea, aşa cum era prezentată de poliţie şi de procuror, conţinea elemente neobişnuite, chiar senzaţionale, care reprezentau nişte trufandale pentru gurile rele. Andrés nu putea să nu simtă o urmă de milă faţă de suspect, cu toate că n-ar fi avut niciun motiv – nu dacă era să te iei după poliţişti. Totuşi, chiar îi era milă de el. Însă cel mai mult îi era milă de familia bărbatului, de soţia şi fiul lui. E drept, băiatul era aproape adult, dar în timpul procesului păruse foarte pierdut, înfrânt şi zdrobit.

Andrés ieşi din reverie şi se pomeni în faţa casei de vacanţă, în frigul acela cumplit. Nu ştia ce caută acolo sau de ce încremenise în felul acela, ca şi cum picioarele îi deveniseră de plumb. Nu se putea mişca. Închise ochii şi rememoră imagina îngrozitoare care îl întâmpinase în toamnă.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convins. Nu o văzuse pe sărmana fată ţinând puloverul. Nu, şi-ar fi amintit.

Rahat.

Minţise în tribunal. Şi, mai rău, ştiuse de la bun început, în adâncul sufletului, cu toate că încercase să se păcălească spunându-şi că doar acum, revăzând locul faptei, începuseră să-i revină în memorie amănuntele.

Întrebarea era dacă minciuna lui conta sau nu. Dacă declaraţia lui chiar fusese factorul decisiv.

Dacă tatăl era găsit vinovat, cât de mare era rolul jucat de Andrés în condamnarea lui?

Iar dacă era să se întoarcă pe loc, să se ducă înapoi la oraş şi să-şi retragă declaraţia, ce impact ar fi avut gestul lui? Ar fi ajuns judecătorul la concluzia că tot cazul acuzării fusese construit fără vreun fundament şi l-ar fi găsit pe suspect nevinovat? Un bărbat care putea fi vinovat de o crimă înfiorătoare…

Nici nu era de mirare că-şi simţea picioarele de plumb. Trebuia să ia o decizie înainte să plece mai departe. Să lase lucrurile aşa cum erau sau să se întoarcă sute de kilometri la Reykjavík şi să limpezească lucrurile?

Putea trăi cu minciuna aceea sau ar fi trebuit să spună adevărul, riscând să fie dat afară şi să cadă în dizgraţie? Ce s-ar fi întâmplat cu familia lui?

Nu avea de gând să se mişte niciun milimetru din locul acela până nu se hotăra într-o direcţie sau alta.

XIV

În timp ce stătea în celulă aşteptându-şi verdictul, în capul lui Veturlidi se descătuşase o vâltoare atât de furibundă încât abia dacă reuşea să-şi ţină minţile acasă.

Procesul se încheiase şi îi citise avocatului în priviri faptul că nu era foarte optimist, cu toate că încercase să prezinte lucrurile într-o lumină bună. „Dreptatea învinge întotdeauna, până la urmă", spusese el. „Încearcă să nu-ţi faci griji", adăugase, însă lui Veturlidi îi era imposibil să nu-şi facă griji. Avocatul se arătase compătimitor faţă de el, însă de fiecare dată păruse foarte grăbit să plece. În afara pereţilor închisorii avea o viaţă şi alte lucruri la care să se gândească în afară de soarta lui Veturlidi.

Acesta nu reuşea să-şi lase gândurile să se îndrepte spre familia lui fără să izbucnească în lacrimi. Celula îi frânsese spiritul. Sentimentul de claustrofobie era aşa sufocant încât în primele nopţi se trezise ţipând şi lovise cu pumnii în pereţi până îi dăduse sângele. Nu putea să doarmă. Avea senzaţia că nu poate să respire. Lucrurile se îmbunătăţiseră un pic de atunci, dar cu o astfel de situaţie nu te obişnuieşti niciodată. Carcera fusese cea mai rea, dar nici celula în care se afla acum nu era cu mult mai grozavă, un spaţiu înghesuit de unde nu avea scăpare.

În mod oficial putea primi vizite din partea familiei, dar refuzase să ia în calcul varianta asta. Nu se putea uita în ochii lor. Ruşinea era totală, zdrobitoare. Fusese arestat, acuzat de o crimă odioasă… Se tot întreba cum se simţeau Vera şi fiul lui. Sigur, băiatul avea nouăsprezece ani, era aproape bărbat în toată firea, dar când îl văzuse pe trepte în dimineaţa aceea, strigând îngrozit, tatăl lui simţise un junghi cumplit în inimă.

Indiferent de verdict, Veturlidi se întrebă dacă viaţa lui avea să se poată întoarce vreodată la normal. Se îndoia profund. Relaţia cu familia lui fusese vătămată irevocabil. Întotdeauna aveau să simtă o urmă de îndoială, chiar dacă ar fi fost găsit nevinovat. Dar ceilalţi oameni? Avea să se poată întoarce vreodată la serviciu, de exemplu? Să ţină vreodată fruntea sus pe stradă? Să se uite în ochii vecinilor?

Grijile acelea îl apăsau chiar mai mult decât teama de hotărârea judecătorului şi de posibilitatea de a fi condamnat la închisoare. Luate la un loc, erau aproape insuportabile. Nimeni nu putea duce o asemenea povară. Uneori nu-şi dorea decât să adoarmă şi să nu se mai trezească niciodată.

XV

Hulda era frântă de oboseală când sosi ziua de vineri, dar măcar o aştepta gândul ispititor la unul dintre rarele weekenduri când avea liber. Serviciul îi consuma toată energia. Cazurile de care se ocupa erau solicitante, uneori de-a dreptul epuizante. În munca de poliție nu exista ideea de rutină. Trebuia să fie pregătită pentru orice atunci când pleca la serviciu dimineața – sau seara: pentru orice fel de reclamație sau problemă, inclusiv incidente violente, chiar decese. Cu timpul învățase că era vital să-şi țină viața personală separată de birou.

La început nu ştiuse să facă asta şi chiar şi acum într-o anumită măsură nu încheia niciodată munca, era mereu gata de acțiune, era constant preocupată de cazurile pe care nu reuşise să le rezolve elegant până la sfârşitul programului. Însă trăgea linie când venea vorba să discute despre muncă la masa din bucătărie sau în living – de fapt, oriunde între cei patru pereți ai casei –, pentru că acasă era locul în care se refugia de rigorile profesiei.

Traficul se mişcă lent la început – aglomerația obişnuită de vineri după-amiază –, dar apoi se fluidiză în apropierea ieşirii către Álftanes, unde noua ei Skoda avu posibilitatea să dea tot ce putea. O cumpărase la începutul anului şi era mulțumită de achiziție. Era prima oară când avea propria ei maşină. Până de curând, ea şi Jón împărțiseră acelaşi automobil, situație care necesitase organizare şi răbdare considerabile, mai ales de când hotărâseră să locuiască atât de mult în afară oraşului. Însă afacerea lui Jón avusese succes cu un an mai înainte şi luaseră decizia să investească într-o a doua maşină. Primise mână liberă în privința alegerii, în limita bunului-simț, desigur. Îi căzuse cu tronc Skoda aceea verde, cu două uşi.

Hulda făcuse pregătiri pentru seara respectivă: hamburgerii pe care avea de gând să-i prăjească erau deja în frigider, alături de Cola. Meniul acesta avea dublul avantaj că îi plăcea soțului ei şi nu era complicat de preparat într-o seară de vineri. După aceea s-au aşezat toți trei în fața televizorului. De regulă, Hulda nu se uita prea des, o făcea numai ca să stea lângă fiica ei. Ea ar fi preferat să petreacă timp afară, fie în grădină, privind marea, fie făcând drumeții în munți, dacă avea ocazia. Jón nu era genul căruia să-i placă ieşirile, dar se străduia să-i facă pe plac şi se lăsa târât în expedițiile prin podişuri.

Bineînțeles, după ce apăruse Dimma astfel de excursii se împuținaseră. Nu le plăcea ideea să poarte un copil mic prin podişurile înşelătoare. Însă n-ar fi fost deosebit de greu să găsească o dădacă. Mama Huldei o implorase să aibă grijă de micuță încă din prima zi şi, ori de câte ori îi dădeau voie, se implica din tot sufletul. De fapt, Hulda avea uneori impresia că mama ei se înțelegea mai bine cu Dimma decât cu propriul ei copil, că relația dintre ele era în mod inexplicabil mai apropiată şi mai plină de afecțiune decât între Hulda şi mama ei. Fetița era pe cale să împlinească treisprezece ani, lucru care avea părți şi bune, şi rele. Pe de-o parte, era mai independentă, pe de alta începutul adolescenței adusese probleme. Dimma era schimbătoare, chiar capricioasă uneori, mai puțin dornică să petreacă timp cu părinții ei decât înainte. În ultima vreme nu era ceva neobişnuit să se ducă direct în camera ei când se întorcea acasă, ba chiar să se încuie înăuntru. Mai rău, Hulda se temea că Dimma se închidea şi față de prietenii ei. Dacă mai continua aşa, ar fi putut ajunge să iasă din grupul în care se integrase de atâta vreme. Din când în când, Hulda încerca să stea de vorbă cu ea, dar discuțiile lor se încheiau fie prin tăcere, fie prin certuri violente. Însă Hulda se agăța de speranța că nu era decât o fază prin care trecea fiica ei, o componentă inevitabilă din procesul de maturizare.

Probabil nu ajuta nici faptul că Jón petrecea doar puțin timp acasă din pricina serviciului. Hulda trebuia să mai preia uneori câte o tură de seară sau de noapte, iar Jón era cam obsedat de muncă, trudea din zori şi până noaptea, deşi doctorul îl prevenise că inima nu-i era în stare grozavă. Cu toate că Jón îşi lua conştiincios pastilele prescrise – pastile despre care doctorul îi spusese foarte limpede că erau o chestiune de viață şi de moarte –, el îi ignora cu desăvârşire sfatul, sau mai bine zise porunca, de a nu mai depune atâta efort la birou. Hulda îşi spunea că ar trebui să fie mai severă cu el dar, la un anumit nivel, era conştientă că stilul lor de viață confortabil i se datora aproape în totalitate lui Jón, pentru că salariul ei de la poliție nu contribuia prea mult la gospodărie. Nu ştia decât vag cu ce se ocupa afacerea lui Jón: nu ştia decât că făcuse un profit frumos de pe urma importurilor şi că făcuse banii „să lucreze de unii singuri”, cum spunea el, investindu-i în companiile altor oameni. Din câte îşi dădea ea seama, el îşi petrecea zilele în şedințe sau discutând cu băncile. Îi spusese nu o dată că ar fi bine s-o ia mai uşor – doar nu trebuia să supravegheze fiecare investiție zi şi noapte. El îi răspunsese că, din contră, exact asta trebuia să facă. Dacă nu era atent, putea la fel de bine să se lase păgubaş şi să dea banii de pomană.

După episodul acela, Hulda nu mai deschisese niciodată subiectul.

Când ajunse pe verdele peninsulei Álftanes, lăsând în urmă zona construită, trecând pe lângă clădirea albă a reşedinţei de la Bessastadir a preşedintelui şi văzând marea cum se întinde în lung şi-n lat la orizont, Hulda îşi dădu seama că aştepta cu bucurie seara aceea, sperând să fie ca pe vremuri. Avea nevoie ca atenţia să-i fie distrasă de la cazurile de peste săptămână, de la imaginile sfâşietoare despre care simţea uneori că-i fuseseră întipărite în conştiinţă cu fierul roşu, după câte tragedii fusese nevoită să vadă în timpul serviciului.

Jón şi Dimma erau sanctuarul ei. Văzându-i, îmbrăţişându-i, căpăta puterea să meargă mai departe.

Mama ei o sunase la birou în dimineaţa aceea. Ca de obicei, în conversaţie se strecurase remarca bine intenţionată cum că nu se văd suficient de des, alături de invitaţia să bea o cafea împreună în weekend. Hulda pretinsese că are de lucru. Adevărul era că nu avea chef s-o vadă. Ţinea la mama ei, într-un fel, dar relaţia lor nu era deloc ce ar fi putut fi. Îşi dorea să fi fost mai bună, însă mai mult îşi dorea să aibă ocazia să-şi cunoască tatăl. Dar, cum era rodul unei aventuri de-o noapte cu un soldat american, era puţin probabil ca asta să se întâmple vreodată. Mama ei nu avusese curaj să-i spună că era însărcinată şi nici nu făcuse vreo tentativă să dea de urma lui după ce se născuse Hulda.

Dar era în sfârşit vineri seară, iar Hulda abia aştepta să uite de griji în timp ce se uita la un film prost la televizor.

O linişte ciudată o întâmpină când intră în casa lor minunată de pe Álftanes.

— Dimma?

Niciun răspuns.

Jón strigă:

— Aici, în birou.

Merse acolo şi îşi iţi capul pe uşă. Stătea la birou, cu spatele la ea.

— Jón, dragule, nu poţi să te întrerupi puţin? Unde-i Dimma?

— Da, imediat, răspunse el fără s-o privească.

— Lucrezi?

— Da. Da, iubito, e ceva ce trebuie să termin în seara asta. E destul de urgent. Începeţi fără mine. Ai adus ceva pentru cină?

— Burgeri.

— Bine. Pe al meu lasă-l pe mai încolo.

— Unde-i Dimma? N-a venit încă acasă?

— E… e-n camera ei. A încuiat uşa, cred. A supărat-o ceva la şcoală.

Încă stătea cu spatele la Hulda.

— Iarăşi? Nu se poate s-o lăsăm să se încuie în cameră toată seara, zi de zi…

— E doar o fază prin care trece, draga mea, îi spuse Jón cu glas ferm. O să-i treacă.

PARTEA A DOUA

Zece ani mai târziu, 1997

I

Dagur

Era vară, în sfârşit o vară adevărată. Temperatura se ridica la aproape douăzeci de grade şi nu se simţea nicio adiere. Salcâmii erau în floare, mugurii lor galbeni atârnând în ciorchini grei în grădinile de pe traseul lui Dagur prin oraş. Se opri o dată ca să-şi tragă sufletul, inspirând aroma îmbătătoare a verii autentice de Reykjavík. Îşi aminti că auzise undeva că florile de salcâm erau otrăvitoare. Nu-l mira. Ştia din proprie experienţă că lumea era un loc înşelător. Că putea fi toxică.

Când intră în azil avu senzaţia că păşeşte într-o toamnă perpetuă. Decorul reţinut care părea tot mai şters de fiecare dată când venea în vizită şi geamurile mate care filtrau lumina soarelui îl deprimau. Venea în vizită pentru că îi păsa, dar şi dintr-un sentiment al datoriei şi se simţea uşurat de fiecare dată când ieşea din nou la aer curat. Indiferent cum era afară, era infinit mai bine decât atmosfera inertă, apăsătoare din azil.

La şaizeci şi trei de ani, mama lui era neobişnuit de tânără ca să stea acolo, dar fusese unica opţiune. Era epuizată, şi psihic, şi fizic. Declinul lent, dar sigur, durase zece ani. Nu exista vreo explicaţie medicală reală pentru ce se întâmpla cu ea. Parcă pur şi simplu abandonase lupta.

Dagur urcă în pas rapid treptele şi străbătu culoarul mohorât până la camera ei, care era mică şi impersonală, dar măcar o avea doar pentru sine. Ca de obicei, ea stătea la geam, privind afară, cu toate că priveliştea nu avea nimic deosebit. Dagur avea mereu impresia că privirea îi era îndreptată mai degrabă spre interior decât spre exterior, zăbovind asupra vremurilor bune, asupra amintirilor.

Trecuseră trei ani de când fusese obligat să-şi ducă mama la azil. Problema nu era doar că nu mai putea face faţă s-o îngrijească – avusese nevoie să meargă mai departe şi cu propria lui viaţă, să se desprindă din cercul vicios care-l ţinea captiv în trecut. Tăcerea din casa lor devenise atât de copleşitoare încât lucrurile pur şi simplu nu mai putuseră continua aşa.

În ciuda condiţiilor dificile, el reuşise, dumnezeu ştie cum, să ia bacalaureatul. După aceea îşi luase un an liber, cu toate că nu plecase în călătorii, ca unii dintre prietenii lui. Nu, rămăsese în Islanda, îşi luase o slujbă şi îşi ajutase mama să găsească puterea să meargă mai departe. Pe

atunci ea încă mai era casier la bancă, cu toate că avea program redus. La început făcuse față destul de bine emoțional. Şocul şi efortul îşi găsiseră o supapă în simptome fizice, care treceau de la oboseală la o sumedenie de dureri. Era extraordinar că reuşise să meargă la serviciu chiar şi cu jumătate de normă. În cele din urmă fusese nevoită să-şi dea demisia şi să trăiască din ajutor social. Dagur, dându-şi seama încotro se îndreptau lucrurile, luase hotărârea să se înscrie la un curs vocațional la facultate, întrevăzând în viitorul apropiat o perioadă când avea să fie nevoit să se descurce singur şi să-şi sprijine financiar şi mama. Cu gândul ăsta, optase pentru studii de afaceri, lăsând deoparte visurile la o cu totul altă carieră. Pentru moment, cel puțin.

Studiile nu-i făcuseră vreo mare bucurie, dar îi venea uşor să navigheze în domeniu. Mintea orientată spre cifre şi capacitatea să gândească pe loc îl conduseseră, după ce absolvise, la o slujbă în finanțe, o lume în care lucra deja de şapte ani. Bancher la douăzeci şi nouă de ani – lui Dagur cel de la nouăsprezece ani nu i-ar fi venit niciodată să creadă.

Avusese mai multe relații – asta dacă putea să le ofere o denumire aşa importantă –, dar nu o iubise pe niciuna dintre prietenele lui. Însă bănuia că mai devreme sau mai târziu trebuia să-şi ia inima în dinți, să-şi găsească o femeie bună, să întemeieze o familie, să-şi facă un cămin al lui. Deocamdată încă locuia în casa unde crescuse, hălăduind într-o spațiu mult prea mare pentru o singură persoană, înconjurat de prea multe amintiri. Însă dintr-un motiv sau altul respinsese mereu gândul să se mute, poate din grijă pentru mama lui, deşi e drept că în ultima vreme nu venea acasă decât la sărbători importante, cum ar fi Crăciunul şi Paştele.

Da, era momentul să meargă mai departe, să se împace cu trecutul. El şi mama lui nu avuseseră parte de niciun fel de terapie la momentul respectiv, cu toate că lucrurile e posibil să fi stat altfel acum, un deceniu mai târziu – pe atunci fuseseră lăsați să se descurce de unii singuri.

De curând îl cuprinsese o stare de agitație. Simțea dorința reală să facă ceva cu viața lui, să-şi construiască un viitor. Dacă n-o făcea, ştia că ar fi rămas blocat pentru totdeauna în existența lui mohorâtă, iar asta nici nu se punea problema – nu aşa era el. Se gândea să renunțe la slujba din finanțe şi să încerce altceva.

— Bună, mama. Eu sunt, zise el cu blândețe.

Încă purta costumul, venise direct de la birou, dar mama lui nu comenta niciodată cum era îmbrăcat. Probabil nici nu remarca.

Ea se uită împrejur, cu o privire încă tulburător de pierdută, însă ochii ei măcar se opriră asupra lui. Dagur văzu o frântură din persoana care fusese ea cândva, mama care ținuse familia pe linia de plutire.

— Dagur, dragule, ce faci? întrebă ea cu un pic de întârziere.

Uneori era pe față, alteori părea să respingă prezentul și să se refugieze în trecut. Medicii nu reușeau să ofere o explicație concretă, dând de obicei vina pe trauma – sau, mai bine zis, pe traumele – pe care le suferise. Chiar și când avea o zi bună, între ei tot exista o distanță nedefinită peste care Dagur nu reușea să întindă o punte. Simțea că ținea la el, că încă avea pentru el afecțiunea de mamă – doar îi era greu să iasă din cochilia pe care și-o construise în ultimii ani. Poate că se simțea mai fericită acolo. Dagur era convins că lucrurile așa aveau să rămână până când, într-un târziu, avea pur și simplu să renunțe să mai lupte.

— Bine, mersi, mama.

— Bine, dragule. Mă bucur.

— Ai ieșit azi? E foarte frumos afară.

Nu-i răspunse imediat, dar în cele din urmă zise:

— Nu prea ies nicăieri, Dagur, dragule. Numai ca să te vizitez. Mi-e bine aici.

— Mă gândeam să mă mut, trânti el, deși nu se hotărâse dinainte dacă să-i spună, îngrijorat să n-o necăjească.

Totuși, poate era mai bine să fie cinstit, iar dacă o spunea cu voce tare poate chiar creșteau șansele să facă ceva în sensul ăsta.

Reacția ei îl luă prin surprindere.

— Mă bucur să aud asta. Era momentul.

Dagur rămase năuc. Se așteptase să încerce să-l oprească.

— Eu… mă rog, n-am hotărât încă nimic.

Își dădu seama că era posibil să-și fi folosit mama drept pretext, că poate lui însuși îi era mai greu să se împace cu trecutul decât i-ar fi plăcut să recunoască. Oare chiar voia să vândă casa copilăriei și să piardă toate amintirile, și bune, și rele? Cu toate că, la drept vorbind, cele rele își sfredeliseră deja drumul până în sufletul lui și deveniseră parte din el.

— Nu amâna decizia din cauza mea, spuse ea zâmbind.

Deși surâsul era melancolic, preț de o clipă parcă se ridicase un văl, parcă reușise s-o vadă pe mama lui așa cum era ea cu zece ani înainte.

Dagur nu-și dădu voie să plângă. Nu plânsese nici măcar la momentul acela. Pe atunci își înmagazinase emoțiile și găsise un alt mod de a le

elibera. Însă acum, deodată, simțea că toate lacrimile stăvilite încercau să izbucnească la suprafață. Se grăbi să schimbe subiectul:

— În fine, tu cum te simți, mama? Eşti bine?

— Sunt obosită întruna, dragule, cum bine ştii. În privința asta nu s-a schimbat nimic şi bănuiesc că nici n-o să se schimbe. Mă bucur mereu să te văd, dar între vizitele tale în mare parte nu fac decât să mă odihnesc.

Exact de asta se temuse Dagur: că mama lui nu avea aproape niciun contact cu alți rezidenți din cămin. Deja se îndepărtase de tot cercul ei social, de femeile cu care lucrase la bancă, prietene vechi din şcoală. Totul se schimbase şi închisese toate uşile către viața ei din trecut. Izolarea era autoimpusă, deci poate că – se pomenea el uneori gândindu-se – la fel era şi declinul stării ei mintale şi fizice. Depresia era explicația cel mai des întâlnită la doctorii ei, dar medicamentele prescrise parcă n-o făceau decât să cadă şi mai mult în letargie.

Vorbea numai rareori despre ce se întâmplase – asta dacă măcar vorbea. Parcă îi era mai bine aşa, ca şi cum asta ar fi fost metoda prin care făcea față suferinței imposibil de descris. Din păcate, Dagur nu descoperise o metodă şi pentru sine, dar spera ca atunci când avea să o găsească să fie diferită de a ei. Însă nu avea de unde şti. În definitiv, el şi mama lui aveau aceleaşi gene. Nici el nu vorbea vreodată despre ce se întâmplase, nici măcar cu prietenii lui.

— Trebuie să ai grijă de tine, zise el. De ce nu… de ce nu vii acasă să mâncăm împreună?

— Doar de Crăciun, dragule. Ai şi tu viața ta de care să-ți vezi.

— Dar…

În clipa aceea îi sună mobilul.

— Ce-i zgomotul ăsta înfiorător? protestă mama lui.

— Telefonul meu, mamă, spuse el acoperind cu glasul soneria stridentă şi luându-l din buzunarul sacoului.

— A, da, un… telefon mobil, bineînțeles. Nu pricep de ce trebuie să-l cari după tine peste tot. Parcă doar lăudăroşii le foloseau.

— Banca vrea să mă poată contacta oricând.

— N-a fost aşa când ai început să lucrezi acolo. Nu-i enervant când încerci să porți o discuție cu clienții?

Nu se simțea în stare să-i explice exact ce făcea la bancă, deşi fusese conştient de multă vreme că ea avea impresia că e la rândul lui casier. Sistemul bancar în care lucrase ea fusese proprietatea guvernului, iar

apariția bursei era o inovație recentă, însă de când ieşise la pensie mama lui nu făcuse nicio tentativă să țină pasul cu ce se întâmpla în afara celor patru pereți ai casei. Lumea valorilor mobiliare i-ar fi fost complet străină.

Răspunse la telefon. Era un vechi prieten. Încă aveau o relație bună, chiar dacă nu deosebit de apropiată, ca şi cum deasupra ei ar fi atârnat o umbră inexplicabilă.

— Te deranjez?

Dagur se uită împrejur la încăperea posacă, impersonală. Mama lui îi zâmbi şi îi făcu semn că poate să plece. Conştient că vizitele erau importante pentru ea, în ciuda aerului de detaşare, i se făcu ruşine că nu se putea motiva să mai rămână.

— Nu, e-n regulă, zise el în telefon şi se ridică.

Când o sărută pe obraz, mama lui îi puse o mână pe umăr, foarte uşor, iar el simți din nou că-l podideşte plânsul. Dumnezeule, ce se întâmpla cu el?

Se grăbi să iasă.

— Dagur, mă gândeam la ceva, zise prietenul lui. Ştii, nu ne-am mai văzut de secole – gaşca veche, vreau să spun. Chestia e că am dat ieri de Klara, care tocmai a primit un semn de la Alexandra, care trece şi ea în sfârşit prin oraş şi ar putea să ni se alăture în weekend…

Dagur lăsă să se aştearnă tăcere în timp ce gonea pe scări, căutând cu disperare să ajungă afară, în aerul curat al verii.

— Ştii, anul ăsta se fac zece ani…

— Da, ştiu.

— Ne gândeam să facem ceva ca să marcăm evenimentul – un fel de reuniune…

Dagur căzu pe gânduri. În mod normal ar fi spus direct nu şi ar fi refuzat să mai discute, dar conversația cu mama lui îi era încă proaspătă în minte. Practic îl încurajase să se mute. Un fel de ruptură de trecut era inevitabilă. O amânase mult prea mult, conştient sau nu.

— La ce te gândeai?

— A… ăăă…

Dagur avu impresia că prietenul lui se pregătise pentru o reacție mai negativă.

— Pot să găsesc un loc mişto unde să stăm weekendul ăsta. O să putem petrece nişte timp împreună, doar noi patru.

— Unde?

— Eşti liber?

Dagur ridică fața spre cer. Era o zi superbă şi simțea cum i se îmbunătățeşte starea de spirit, dar era conştient că dacă stătea să se gândească prea mult urma să i se facă teamă.

— Da, mă bag. Unde mergem?

— De ce nu vrei să fie surpriză?

Ceva se întâmpla, în aer plutea o schimbare. Era pe punctul de a face un salt în necunoscut.

— Sigur, nicio problemă, răspunse. Abia aştept să vă văd.

II

Era o călătorie pe care inspectorul Hulda Hermannsdóttir îşi dorise dintotdeauna să o facă la un moment dat, chiar dacă poate nu chiar atât de literalmente. Mama ei murise cu câteva luni înainte şi ar fi fost uşor să considere că acela era motivul. Nu era decât pe jumătate adevărat, dar nu în sensul că îndeplinea dorința unei femei aflate pe patul de moarte: de fapt, chiar din contră.

Mama Huldei zăbovise în pragul morții neobişnuit de mult timp, iar Hulda petrecuse cât mai multe ore cu putință la căpătâiul ei. Vorbiseră despre trecut, dar mama ei nu-şi exprimase vreo ultimă dorință. Când venise sfârşitul, se desprinsese în linişte şi atât.

Uneori, când stătea lângă patul mamei ei şi o privea cum doarme, Hulda încercase să verse o lacrimă, să simtă o legătură imposibil de destrămat, dar relația lor nu fusese de genul acela. Cel puțin, nu din partea Huldei, care însă ştia că mama ei simțise lucrurile altfel. Hulda îi citise în ochi dorința de a fi avut o relație mai apropiată – o scânteie minusculă de speranță, dorința ca lucrurile să se fi desfăşurat altfel.

Şi acum iat-o pe Hulda aici, complet singură pe lume. Bunicii ei materni erau morți, la fel şi soțul şi singurul copil. Se străduia din răsputeri să-şi antreneze mintea să nu se oprească asupra cumplitei perioade când o pierduse mai întâi pe Dimma, apoi pe Jón, la puțin timp unul de celălalt.

Hulda îşi zicea că voise mereu să încerce să afle mai multe despre tatăl ei, soldatul american, dar acum, în sfârşit, i se părea că e momentul potrivit.

Mama ei vorbise numai rareori despre el, nu-i lăsase impresia că ştia prea multe, iar Hulda judecase că, în timpul vieții, trebuia să fie la latitudinea mamei ei dacă să încerce sau nu să-l găsească. Dar femeia nu făcuse nicio mişcare în sensul ăsta. Acum, că murise, Hulda era în sfârşit liberă să-l caute.

Singurele informații pe care le avea erau prenumele bărbatului, intervalul aproximativ în care fusese mobilizat în Islanda şi statul în care se născuse.

Înarmată cu aceste amănunte, plecase la ambasada Americii, unde îşi prezentase fără să clipească legitimația de poliție, deşi, bineînțeles, era cu mult în afara zonei cenuşii în care se surprindea deseori îndeplinindu-şi sarcinile.

Fusese condusă în biroul unui tânăr serviabil care îi promisese că o să

studieze chestiunea. O sunase câteva zile după aceea, dându-i numele a doi bărbați, amândoi Robert, amândoi din statul respectiv, care fuseseră staționați în baza militară de la Keflavík în 1947.

Acționând instinctiv, Hulda rezervase din scurt un bilet spre America. Deocamdată dăduse de urma unuia singur dintre cei doi. La fel de bine se putea ca bărbatul celălalt să fie mort, prin urmare era posibil ca de pe urmă călătoriei să nu se aleagă decât cu o vizită la mormântul tatălui ei.

III

Benedikt

Benedikt se ridică de pe scaun, se apropie de fereastră şi se întinse. Priveliştea nu avea nimic deosebit, doar clădiri de birouri monotone şi un flux constant de trafic de dimineața până seara. Uneori era mai bine să ții geamul închis, ca să nu te sufoce gazele de eşapament.

Prietenul lui, Dagur, îl luase prin surprindere. În fine, „prieten” poate era prea mult zis. Fuseseră apropiați cândva, iar vechile legături de prietenie nu se destrămau aşa uşor, dar în ultima vreme păstraseră legătura doar sporadic, inițiativa venind dintr-o singură parte, adică de la Benedikt. Dagur nu-l contacta niciodată el primul. Părea să-i meargă bine la bancă, însă din alte puncte de vedere rămânea împotmolit. Încă trăia singur în casa părintească şi nu prea ieşea. Toți amicii vechi ai lui Dagur spuneau aceeaşi poveste: trăia veşnic în trecut.

Nici măcar traficul sau betonul interminabil care-i intrau lui Benedikt în câmpul vizual când privea pe fereastră nu puteau ascunde faptul că era o zi superbă de vară. Ce risipă să stai baricadat în casă pe o vreme ca asta!

Deschise geamul, în ciuda zgomotului şi poluării, pentru a lăsa să pătrundă nişte aer dulce, cald.

Se întoarse la birou, se aşeză, se întinse după o coală albă de hârtie şi un creion şi, lăsându-şi mintea să zburde, începu să deseneze. Făcea asta deseori ca să se relaxeze. Uneori nici nu-şi dădea seama decât târziu că desenează. Gestul era aproape inconştient. Instinctul îi călăuzea creionul.

Sertarele biroului erau pline de schițe pe care nu le vedea nimeni niciodată.

În afară de acele desene, Benedikt nu avea timp să se dedice artei. Firma de programare mergea bine şi avea mai multe proiecte interesante pe listă. Deschisese compania cu doi ani înainte împreună cu alți trei tipi de la cursul de inginerie. De atunci mai angajaseră oameni, dar încă lucrau din acelaşi birou care semăna cu o cămară. Nu mai era mult, însă, înainte să fie nevoiți să se mute într-un spațiu mai potrivit. Deşi compania nu făcea încă profit, reuşiseră să atragă nişte sponsori bogați care pompau bani în ei, ceea ce însemna că Benedikt şi partenerii lui îşi permiteau un salariu decent. Planul era să înscrie compania la bursă în toamna aceea, iar investitorii îşi

arătaseră deja interesul. Pregătirile de listare făceau ca Benedikt să sară mereu între întâlniri cu avocați şi contabili, lăsându-i doar puțin timp să se concentreze la munca propriu-zisă care trebuia făcută. În vara aceea nu urma să aibă nici timp de concediu, dar în cele din urmă totul avea să merite.

Măcar putea aştepta cu nerăbdare călătoria pe insulă. Totul era aranjat. Ultima piesă din puzzle fusese să-l convingă pe Dagur să vină şi el. Benedikt se gândi iar la reacția surprinzătoare a prietenului său. Fusese pregătit ca Dagur să se arate lipsit de entuziasm, să spună că era o idee foarte proastă, dar, spre uluirea lui, parcă fusese chiar dornic.

Zece ani.

Trecuseră incredibil de repede. Într-adevăr, uneori Benedikt avea impresia că totul se întâmplase abia ieri. I se părea mult prea uşor să retrăiască ziua aceea şi cele care-i urmaseră, aproape scenă cu scenă. O parte dintre conversații i se întipăriseră în minte. Parcă nimic n-ar fi putut să şteargă vreodată amintirile. Pe unele voia să le păstreze – pe altele ar fi dat orice să le uite. Anii scurşi nu fuseseră uşori. Efortul de a păstra aparențele, de a purta povara cumplitului secret timp de zece ani îl storseseră de puteri.

Şi totuşi, în chip ciudat, reuniunea de pe insulă fusese ideea lui. Simțise nevoia să-i păstreze amintirea vie cumva, să repare lucrurile, deşi, bineînțeles, nimic nu putea desface ce se întâmplase.

Făcuse o greşeală, o greşeală cumplită, şi urma să fie nevoit să trăiască toată viața cu urmările. „Greşeală” – Dumnezeule, ce cuvânt nepotrivit pentru a descrie ce făcuse!

Urma să fie dureros să scurme din nou totul, să aducă din nou pe toată lumea la un loc – pe Dagur şi pe cele două fete, Alexandra şi Klara –, dar într-un fel poate că de asta se străduise aşa tare să organizeze reuniunea. Într-un fel primise cu bucurie durerea, chiar jinduise la ea, pentru că era mai suportabilă decât vinovăția corozivă care se năpustea invariabil asupra lui când, odată ce termina să lucreze, se întindea să doarmă şi îl asaltau coşmarurile.

IV

Hulda avu o senzație extraordinară când avionul începu să coboare spre Aeroportul JFK din New York şi văzu zgârie-norii din Manhattan luminați de razele soarelui de seară. Să fie aşa aproape de faimoasa metropolă fără să poată merge în ea… Hulda era pentru prima dată în America şi cochetase cu ideea de a petrece câteva zile la New York, dar costul călătoriei era deja prohibitiv, iar cazarea în oraş avea un preț ridicat. Nu-şi putea permite să acumuleze o datorie mare pe cardul de credit şi, în plus, nu trebuia să piardă din vedere scopul călătoriei, anume să afle dacă tatăl ei era în viață. Aşa că, nu fără o anumită părere de rău, îşi făcu check-in-ul pentru următorul segment de călătorie, un zbor spre statul Georgia, unde plănuia să petreacă trei zile.

Ajunse pe ultima sută de metri. Avionul din Islanda întârziase puțin, iar Hulda nu lăsase un interval prea mare între zboruri, pentru că era nerăbdătoare să ajungă la destinație în seara aceea, nu să-şi petreacă prima noapte în America la un hotel de lângă aeroport. Era prinsă între entuziasm şi neliniște. Dacă îşi întâlnea cu adevărat tatăl? Cum s-ar fi simțit? Ce ar fi spus? Oare s-ar fi stabilit imediat o legătură sau ar fi fost ca şi cum ar fi întâlnit un om complet străin?

Înainte să plece la drum îi scrisese unuia dintre cei doi posibili candidați, explicându-i că era din Islanda şi că, din moment ce trecea oricum prin stat, se întreba dacă e posibil să-i facă o vizită în numele unei cunoştințe comune care se întâlnise cu el în Islanda. El îi scrisese un răspuns amabil în care spunea că nu-şi aminteşte multă lume din locul acela friguros, dar că era binevenită să-l viziteze. Celălalt Robert se dovedise mai greu de găsit: încă nu reuşise să afle nimic despre el. Ambasada îi promisese că studiază problema, dar până să plece în America nu mai primise nicio veste de la ei.

Zborul intern spre Georgia fu lin. Era întuneric când ateriză în celebrul oraş Savannah, dar în taxiul către hotel avu impresia de căldură, umezeală, clădiri grațioase şi copaci bogați, care se întindeau pretutindeni. Hotelul avea o grandoare de lume veche, iar când luă camera în primire fu întâmpinată cu o căldură fermecătoare de tânăra de la recepție. În chip ciudat, o asemenea amabilitate din partea unui străin o făcu să prindă curaj. Fusese – şi poate că încă era – destul de neliniştită la gândul de a fi singură într-un oraş necunoscut, aşa departe de casă.

Se culcă imediat dar, simțind nevoia de companie, deschise televizorul şi îl lăsă la volum mic, adormind în murmur de glasuri străine.

Dormind neobişnuit de bine, se trezi cu un entuziasm de copil. Pentru prima oară fusese cruțată de fantomele din fiecare noapte.

V

Alexandra

Alexandrei nu-i plăcea să călătorească pe mare. În general se ferea de bărci ca de ciumă, pentru că i se făcea rău şi ameţea chiar şi în zilele liniştite, iar urechii ei interne îi putea lua ore întregi să-şi revină odată ce se întorcea pe uscat. Însă de data asta o lăsase pe Klara s-o convingă să vină cu ea. Deşi ideea nu i se păruse deloc bună la început, în condiţiile date ar fi fost greu să refuze. În toamnă se făceau zece ani, iar ca gaşca să se întâlnească din nou, în ciuda faptului că urmaseră cu toţii drumuri diferite, era măcar un semn de respect faţă de morţi. În adolescenţă fuseseră de nedespărţit, patru dintre ei având aceeaşi vârstă iar Dagur fiind cu un an mai mic, iar prietenia era o legătură puternică, în ciuda tuturor complicaţiilor pe care le aducea cu sine.

Pe vremuri, când erau toţi cinci, rămăseseră împreună şi la bine, şi la greu. În ultima vreme, cu toate că Alexandra păstra legătura cu Klara, despre băieţi nu primea veşti decât prin intermediari. Dagur devenise bancher, ceea ce nu era neaşteptat. Şi-l putea închipui în genul acela de slujbă. Fusese mereu un tip pragmatic, potrivit pentru seriozitatea din domeniul bancar. Mai tare o mirase faptul că Benni îşi deschisese o firmă de programare – firmă care o ducea foarte bine, din câte citise în ziar. Nu şi-ar fi imaginat nicio clipă că ar fi devenit altceva decât artist, dar poate că programarea era noua formă de artă a noului mileniu. Ea era singurul membru al grupului care nu doar că se căsătorise, dar avea şi copii, doi băieţi.

Alexandra se născuse în Italia, dintr-o mamă islandeză şi un tată italian, şi se mutase în Islanda când avea doi ani. Încă vorbea fluent ambele limbi, datorită vacanţelor de vară petrecută în Italia cu familia tatălui ei, dar se simţise dintotdeauna mai degrabă islandeză decât italiancă, dat fiind că se mutase la o vârstă aşa fragedă. Tatăl ei lucrase în agricultură în ţara lui natală, iar mama ei se trăgea dintr-o familie de ţărani din estul Islandei, deci poate că Alexandrei îi lipsea gena maritimă. Cu asemenea marinari de apă dulce drept strămoşi, era vreo mirare faptul că nu putea suporta bărcile? Bună parte din copilărie, ea şi părinţii locuiseră cu bunicii ei, în est, înainte să se mute în zona capitalei. Locuiseră în Kópavogur de peste un deceniu,

dar când afacerea familiei dăduse faliment se mutaseră înapoi în est, la părinții mamei. Alexandra, pe atunci în vârstă de numai douăzeci de ani, alesese să meargă şi ea. Acum era căsătorită la rândul ei cu un fermier şi locuiau cu părinții ei, gata să le preia afacerea înfloritoare când venea momentul. Viața la fermă era frumoasă, dar solicitantă, lăsându-i doar puțin timp pentru sine, mai ales cu doi copii mici care se zbenguiau peste tot. Dar în weekendul acela era în sfârşit liberă ca pasărea cerului, liberă să-şi redescopere tinerețea alături de prietenii ei, departe de răspunderile casei.

Era prima oară când mergea pe Insulele Westman, micul arhipelag de vreo cincisprezece insule vulcanice şi nenumărate formațiuni stâncoase, care țâşneau spectaculos din apă, aflat în apropierea coastei de sud a Islandei. Mai devreme în dimineața aceea mersese cu avionul împreună cu prietenii ei până la Heimaey, cea mai mare dintre insule şi singura încă locuită. Devenise subiect de ştiri internaționale în 1973, când o erupție vulcanică impusese evacuarea în masă a populației până pe continent. Erupția durase peste cinci luni, dar după aceea majoritatea insularilor se întorseseră şi îşi reconstruiseră oraşul, sfidând amenințarea perpetuă a unei noi erupții. Acum, Heimaey era patria unei industrii înfloritoare a pescuitului, dar Alexandra vedea conul vulcanic, încă maroniu şi golit de vegetație, înălțându-se amenințător deasupra clădirilor albe din oraş.

Odată ajunşi acolo se îndreptaseră spre port şi se suiseră într-o mică barcă de pescuit. Alexandra simțea deja primele semne ale răului de mare, chiar dacă barca era încă legată de chei. Slavă Domnului că marea era relativ calmă azi, îşi zise.

— O să fie… o să fie grozav, remarcă Benedikt ca şi cum s-ar fi simțit obligat să umple tăcerea.

Niciodată nu se întâmplase asta: pe vremuri, toți cinci erau capabili să vorbească sau să tacă împreună, fără vreo notă de stânjeneală.

Întotdeauna Benni fusese cel care-i înveselea, dar Alexandra se întrebase uneori dacă era aşa jovial în mod firesc sau doar se prefăcea. Sigur, moartea aceea îl năucise, la fel ca pe toți ceilalți, dar în afară de asta nu prea avea de ce să se plângă în viață, din câte-şi dădea ea seama.

Dagur, pe de altă parte… Alexandra abia dacă se putea gândi la lucrurile prin care trecuse el.

— Deci unchiul tău a fost cel care… vreau să zic, el ne-a făcut rost de casă? îl întrebă pe Benni.

— Da, el ne-a dat voie. E membru al asociației vânătorilor de păsări care

deține cabana de pe insulă. Nu poți merge acolo decât cu pile. În ultimii ani am ieşit destul de mult cu el.

— Şi el când vine? întrebă Alexandra.

— Nu vine. Credeai că vine? Doar nu voiai să-l avem pe cap tot weekendul.

— Nu, mă gândeam doar cât să ne ducă până acolo.

— N-ar avea niciun rost. Pe urmă ar trebui să vină iarăşi să ne ia. E prea mare bătaie de cap pentru el.

— Şi atunci cine se ocupă de barcă?

— Eu, bineînțeles, răspunse Benni ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

Se aşternu din nou tăcerea, risipită numai când Dagur rosti cu voce tare ceea ce gândeau cu toții:

— Ştii să navighezi?

— N-ai nevoie de licență pentru o barcă din asta mică, zise Benedikt într-o doară. Nu-i mare lucru. Dacă vreunul dintre voi n-are încredere în mine, acum aveți ocazia să vă retrageți, adăugă zâmbind larg, deşi în glas i se strecurase o notă de seriozitate.

Preț de o clipă sau două nu vorbi nimeni. Alexandra voia din tot sufletul să sugereze să abandoneze planul, dar se înfrână. Dagur vorbi iar în numele tuturor:

— Normal că nu se retrage nimeni. Deci zici că ai mai fost la Elliðaey?

— Clar. De multe ori. Dar nu vă faceți griji, făceam doar mişto de voi! Uite-l acolo, spuse Benedikt arătând iar spre chei. O să ne ducă pe insulă şi o să ne ia duminică. În barcă e o stație radio şi mai e una pe insulă, deci putem să-l anunțăm când suntem gata. E singurul mijloc de comunicare cât timp suntem acolo, deci să sperăm că merge.

★

Barca se îndepărtă de chei şi se îndreptă spre ieşirea din port, condusă de mâinile pricepute ale unchiului lui Benedikt, Sigurdur, care părea un personaj relaxat, jovial.

Chiar şi aşa, Alexandra nu putea scăpa de un presentiment rău. Oare ar fi trebuit să spună ceva? Nu perspectiva călătoriei pe mare o tulbura, ci mai degrabă o premoniție stranie despre excursie în sine, o senzație rece, profundă, care devenea tot mai greu de ignorat. Fuseseră prieteni buni cândva, dar asta se întâmpla cu mult timp în urmă şi nu se mai întâlniseră cu toții de ani întregi. Bine, mai păstrase legătura cu Klara, dar îi mai cunoştea

cu adevărat pe ceilalți? Gândurile îi fugiră la copiii ei; acolo îi era locul – acasă cu ei, nu aici, alături de nişte aproape străini, angajați cu toții în tentativa greşită de a-şi trăi din nou tinerețea. Şi, de parcă n-ar fi fost îndeajuns de rău, se întâlniseră cu ocazia aniversării unei întâmplări la care ea nu se putea gândi fără s-o cuprindă fiorii.

În ciuda grijilor, Alexandra trebuia să recunoască faptul că priveliştea era splendidă. Alunecară pe lângă flota de traulere ancorate în port şi ieşiră în larg. Era o zi frumoasă, cu nori puțini şi uşori, marea era liniştită iar barca răspunse bine când unchiul lui Benedikt porni în sfârşit motorul.

— Acolo e Heimaklettur.

Arătă spre stânga.

— Iar acolo Midklettur şi Ystiklettur.

Trecură aproape de poalele celor trei înălțimi stâncoase, ale căror acoperăminte verzi, de iarbă, atârnau peste marginile pereților abrupți ciuruiți de scorburi.

Alexandra se crispă, înghițind în sec şi apucându-se de banchetă când barca începu să se legene în ritmul valurilor, în timp ce băieții şi Klara îşi țină echilibrul în picioare, cu fețele în bătaia vântului, părând să se bucure de mişcare.

— Acolo, priviți! strigă Benni acoperind zgomotul motorului. Acela e Bjarnarey, iar acolo, puțin mai departe, e Elliðaey, spre care mergem noi. Ghețarul din fundal e Eyjafjallajökull.

Urmări cu privirea locul pe care îl arăta şi zări forma impunătoare a insulei, pereții ei imposibil de abrupți şi inaccesibili care se înălțau din mare, iar dincolo de ea o alta, un pic mai scundă şi mai unduitoare, dar tot împresurată de stânci. Îşi zise că seamănă cu un monstru cu cocoaşă care îi aşteaptă, pregătindu-şi capul să atace. Coborî brusc privirea şi închise ochii.

O mână o atinse blând pe umăr. Întoarse repede capul şi văzu că era Dagur. O străbătu un frison – amintiri din trecut, speranțe, aşteptări. Într-o vreme crezuse că gaşca o să producă două cupluri: ea şi Dagur, Benni şi… Nu, nu avea niciun rost să urmeze firul acela. Totul se încheiase şi fusese uitat cu mult timp în urmă.

— Te simți bine?

Glasul îi era amabil.

— Nu prea sunt om de mare, răspunse ea cu autoironie.

Se pomeni întrebându-se dacă între ei ar fi putut exista vreodată altceva decât un flirt adolescentin. Bineînțeles, era prea târziu acum, cu siguranță.

Însă era foarte conştientă că în ultima vreme scânteia romantismului îi lipsea din căsnicie, poate că nu existase niciodată, şi acum iat-o acolo, confruntându-se cu ideea de a petrece un weekend întreg cu băiatul – bărbatul – pe care-l plăcuse în adolescență… De fapt, mai mult, fusese îndrăgostită de el. Oare acela să fi fost adevăratul motiv pentru care acceptase sugestia Klarei de a pleca peste weekend? Dacă era să fie sinceră, întrebase în mod special dacă urmau să vină şi Dagur şi Benni.

Elliðaey se înălță în fața lor în toată splendoarea, ca desprinsă dintr-o altă lume. Terenul de golf al zeilor, o pajişte de un verde acid cocoțată pe stâncile abrupte şi, cuibărită într-o scobitură a pantei acoperite de iarbă, o casă singuratică. Cu greu îți puteai imagina ceva mai izolat.

— Ce ziceți să dăm un ocol rapid insulei? întrebă Sigurdur, aruncând o privire peste umăr către pasagerii săi.

Ultimul lucru pe care-l voia Alexandra era să prelungească drumul pe mare, dar îşi muşcă limba când prietenii ei primiră cu bucurie ideea.

Acum se apropiau de insulă, de poalele unui perete negru spectaculos, mânjit cu alb de găinați, şi care Alexandrei i se părea imposibil de urcat. În jurul lui, păsările marine roiau ca o masă compactă cu glas strident.

— Incredibil, nu-i aşa? Cred că în mare parte sunt pescăruşi cu trei degete şi pescăruşi comuni, zise Benni. E cunoscut sub numele de Háubæli. Şi priviți acolo sus.

Arătă spre vârful stâncii.

— Acolo, aproape de capăt, e o terasă mică…

Ca să-i facă pe plac, Alexandra ridică fără tragere de inimă privirea şi zări excrescența de piatră.

— E un loc mişto unde să stai jos, spuse Benni. Asta dacă vrei cu adevărat să simți că trăieşti.

— Cred că glumeşti, zise Dagur.

— Nu glumesc. O să mergem acolo mai târziu.

Alexandra înghiți în sec. Barca se legăna şi se apropia tot mai mult de mal, făcându-i stomacul să se întoarcă pe dos. Se concentră necăjită să anticipeze sosirea fiecărui val, încercând să nu se gândească la înălțimile amețitoare de deasupra lor.

— Se poate urca până acolo, continuă Benni făcând semn spre un perete aproape vertical. Vedeți funia?

La asta, Alexandra nu se mai putu abține.

— Sub nicio formă nu urcăm cu frânghia aia. Ai înnebunit? Poate fi

incredibil de periculos.

— *Am putea* urca aşa, rânji Benni. Dar există o cale mai uşoară pe partea cealaltă.

— Ce-i în vârful stâncii? Un stâlp, sau ce-o fi? întrebă Dagur.

— E pentru coborârea oilor.

— Oi? Vrei să spui că acolo sus sunt oi?

— Da, câteva zeci. Sunt coborâte într-o plasă, câte două odată. Există un stâlp acolo sus şi încă unul aici. Aşa le transportă fermierii până la bărci. Leagă o frânghie între stâlpul de sus şi pironul înfipt în stânca aia, lângă apă, apoi coboară oile de-a lungul peretelui.

Barca îşi văzu de drum, ocolind poalele stâncilor pe valurile blânde.

★

— Bun… zise Sigurdur câteva minute mai târziu. Iar acum o să încerc să vă aduc la mal. Acolo, vedeți?

Încercă să le arate locul, în acelaşi timp păstrând cursul micii ambarcațiuni.

Alexandra se lăsă convinsă să ridice privirea. Sperase să vadă un ponton, dar n-avea atâta noroc. Un amestec de pietre şi bolovani, asta era tot.

— Mda, va trebui să săriți, zise Sigurdur cu glas mai ascuțit.

— Să sărim?! exclamă Klara.

Ceilalți rămaseră foarte tăcuți.

— Da, pe mal, pe „nicovală”, cum ne place să-i spunem marginii. Nu-i mare scofală. Aşteptați doar momentul potrivit. Ok, Benni, tu primul. Îți zic eu când.

Urmă o pauză.

— Unu, doi… sari!

Benni nu aşteptă să i se spună de două ori. Îşi lua avânt şi se aruncă de pe barcă pe margine, reuşind – la limită – să-şi păstreze echilibrul.

— Floare la ureche.

Dagur îi urmă exemplul.

Alexandra rămase pe loc, încremenită de spaimă, privind-o pe Klara cum sare pe țărm. Cu toții păreau să se fi descurcat fără probleme dar, în ciuda acestui lucru, membrele Alexandrei refuzau să i se supună.

— Hai odată! îl auzi pe Sigurdur strigând.

Benedikt interveni şi el:

— Acum, Alexandra, acum! Unu, doi – sari!

Ea sări, fără să-şi acorde vreo clipă de gândire, reuşind cumva să ajungă

pe marginea dificilă. Alunecă puțin la aterizare, însă Dagur o prinse şi o ajută să-şi recapete echilibrul. În sfârşit avea pământ sub picioare – asta dacă-i puteai spune pământ, îşi zise ea. Acum, că era aici, nimic din faptul că se afla pe țărmul insulei aceleia incredibil de neprimitoare şi nelocuite nu i se părea deosebit de sigur. Îşi dorea din tot sufletul să nu se fi lăsat păcălită să meargă acolo. Oare cum avea să se termine totul?

VI

Robert locuia la vreo jumătate de oră de mers cu maşina faţă de centrul oraşului Savannah, iar taxiul nu era ieftin. Descoperi că locuinţa lui era o clădire îmbietoare, din lemn, cu un singur etaj, pereţii vopsiţi în alb, acoperiş roşu şi o verandă frumoasă. Grădina era plină de vegetaţie, iar temperatura – tropicală, cum i-ar fi stat bine. Şoferul de taxi spusese că erau aproape 100 de grade. Deşi habar nu avea formula de transformare a gradelor Fahrenheit în Celsius, Hulda nu avea nevoie să i se spună că era extrem de cald. În timp ce sudoarea i se scurgea pe spate şi de-o parte şi de alta a corpului, se rugă ca înăuntru să fie mai răcoare.

— *Welcome, welcome*! strigă un bătrân care apăru pe verandă. Hulda? întrebă apoi cu un accent american puternic.

Era înalt şi puţin prea gras, dar Hulda bănuia că fusese mai suplu în tinereţe. Sub începutul de chelie, chipul ridat îi era prietenos.

— *Yes, I'm Hulda.*

Engleza îi fu poticnită la început din pricină că o folosea rar, dar majoritatea islandezilor o stăpâneau rezonabil de bine, deşi călătoreau puţin şi nu locuiau niciodată în străinătate. Avea ureche pentru limbile străine – mare păcat că nu avea ocazia să le folosească mai des.

Merse pe alee până la el, mişcându-se încet prin căldura sufocantă, studiind fiecare centimetru de pe faţa lui, iar preţ de o clipă se gândi că zăreşte o asemănare trecătoare, că simte o legătură, ca şi cum bărbatul ar fi fost înrudit cu ea. Însă îi era teamă că nu face decât să viseze cu ochii deschişi.

— Hai să intrăm, spuse el şi făcu un pas spre ea ca s-o întâmpină cu o strângere de mână călduroasă.

— Da, te rog.

Din fericire, se dovedi că în casă era mult mai răcoare.

— Soţia mea nu-i acasă, explică el. E mereu pe drumuri. Însă e drept că e ceva mai tânără decât mine.

Zâmbind, o invită pe Hulda să se aşeze la masa din sufragerie.

Ea se întrebă cât de bătrân era bărbatul, dar nu voia să întrebe, nu imediat. Puţin trecut de şaptezeci de ani, poate? Oricum, se ţinea bine pe picioare. Mişcările îi erau rapide şi ferme şi părea sănătos.

— Dar ne-a pregătit oricum ceva la cuptor, adăugă el, se făcu nevăzut,

apoi se întoarse aproape imediat cu o plăcintă care mirosea îmbietor.

Alături îi oferi un fel de limonadă.

După prima înghițitură, Hulda se văzut nevoită să recunoască faptul că era una dintre cele mai bune plăcinte pe care le gustase vreodată. Renunțase cu mult timp în urmă să mai facă prăjituri, în ultima vreme abia dacă se mai sinchisea să-şi gătească ceva şi la cină, darămite să se apuce de ceva mai complicat. Nu avea niciun rost din moment ce locuia singură. În trecut ar fi cerut rețeta, ca să gătească pentru Jón şi Dimma, dar acum se mulțumi să-i savureze dulceața de una singură.

— E fenomenală, spuse.

— Mulțumesc. Soția mea găteşte minunat. E bine să mai găseşti câte-un pretext să faci prăjituri, din moment ce nu prea avem musafiri. Dar iată-te aici, din îndepărtata Islanda!

— De fapt, nu-i chiar aşa departe, cum sunt sigură că ştii. În ziua de azi, cel puțin. Sunt doar cinci ore cu avionul până la New York.

— Atâta tot?

Bărbatul părea surprins.

— La naiba, poate ar fi trebuit să mă întorc într-o vizită.

— Să înțeleg că nu te-ai mai dus niciodată acolo?

— Nu, am fost mobilizat acolo doar o scurtă perioadă de timp. Ceva mai puțin de un an. În 1947.

Privirea i se pierdu în timp ce mintea lui se întoarse în acele vremuri, în urmă cu mai bine de jumătate de secol.

— Îți aminteşti limpede anul acela? Islanda?

— N-aş putea spune că-mi amintesc, nu prea. Călătoream mult pe atunci, iar şederea în Islanda a fost doar una dintre multe mobilizări. Dar îmi amintesc câmpurile de lavă – să fii înconjurat de lava aia nesfârşită… Peisajul era incredibil de sterp. La fel ca pe Lună, sau cum îți imaginezi că ar fi pe Lună.

Robert îi zâmbi prietenos.

— A mai fost ceva memorabil la şederea în Islanda?

Hulda simțea că alunecă în modul de interogatoriu, ca şi cum ar fi luat la întrebări un suspect, încercând să-l prindă cu minciuna, să-l facă să mărturisească o infracțiune. Trebuia să se controleze. Nu era corect față de omul acela.

El clătină din cap.

— Nu, n-aş putea spune că a mai fost. Ca să fiu sincer cu tine, Islanda nu

era… Cum să zic? Nu era cea mai populară ofertă de mobilizare. Îmi amintesc că, atunci când am auzit că sunt trimis acolo, primul lucru care mi-a trecut prin minte a fost: cu ce-am greşit?

Izbucni în râs.

— Bineînțeles, era o prejudecată, dar trebuie să recunoşti că pe atunci țara nu prea intrase în secolul XX. Nu era cum mă obişnuisem acasă. Era foarte primitivă şi mi-a dat impresia că mă întorc în timp. Drumuri neasfaltate şi atât de puține clădiri încât localnicii trăiau în barăci. Pe atunci nici despre Reykjavík nu puteai spune decât că era un orăşel, dar bănuiesc că acum e un oraş mare. Nu mulți localnici vorbeau engleză, deşi tinerii mai prinseseră câte ceva în timpul războiului şi îmi amintesc că la cinematograf dădeau filme americane. M-a cam mirat lucrul ăsta. Era evident că prezența soldaților britanici şi americani în timpul ocupației avusese un impact major asupra culturii. Cel puțin, asta e impresia pe care am avut-o.

— Cred că erai tânăr pe atunci… spuse ea, încercând marea cu degetul.

Era surprinsă descoperind cât de uşor îi venea să vorbească engleză. O învățase la şcoală, dar cunoştințele ei proveneau în mare măsură de la serialele şi filmele subtitrate de la televizor. Programele islandeze erau dominate de emisiuni britanice şi americane, deci probabil că exista ceva adevăr în remarca bătrânului despre impactul pe care-l avusese ocupația.

— Păi, da, cred că aveam vreo treizeci de ani…

Păru să facă nişte calcule în minte.

— Da, treizeci.

— Cred că ți-a fost greu să stai departe de soția ta un an întreg, comentă Hulda pe un ton interogativ, gândindu-se că ar fi interesant să afle dacă pe atunci era singur.

Nu că asta ar fi dovedit neapărat ceva – tot ar fi putut să aibă o aventură în Islanda.

— Da, da, chiar a fost – dar din fericire războiul se terminase, deci pericolul trecuse în mare parte. A fost foarte bună că m-a suportat atâția ani. Suntem căsătoriți de mai bine de jumătate de secol, să ştii.

— Felicitări.

— Mulțumesc.

Rămase tăcut o clipă, apoi, înainte ca Hulda să-şi găsească vorbele potrivite, adăugă cu glas lent, măsurat:

— Bun – spuneai în scrisoare că avem o cunoştință comună?

VII

Klara

Klara nu-şi prea găsise drumul în viață. Cel puțin, asta îşi spunea drept justificare pentru faptul că la treizeci de ani încă locuia cu părinții, fără vreo perspectivă de a se muta prea curând. Rătăcea de la un job la altul, trasă în jos de absența unor calificări oficiale. O vreme primise un post temporar la o creşă, care îi plăcuse destul de mult, dar nu rezistase. Din când în când mai găsea de lucru în câte un magazin, acoperind pe altcineva, şi fusese invitată să lucreze la o altă creşă, însă din nou doar temporar. Poate că o parte din problemă era faptul că nu se străduia suficient de mult să țină de joburile bune atunci când apăreau. Îi era comod să locuiască acasă, unde avea cam tot ce-i trebuie, din moment ce părinții ei o lăsau să stea fără chirie în apartamentul de la demisol.

Acum, în dreptul casei singuratice de pe insulă, privi în largul mării, gândindu-se la vremea când viața fusese simplă. Când avusese acei prieteni buni şi când îşi petreceau aproape tot timpul liber împreună. Fuseseră foarte apropiați. Îşi amintea cum lua ca un dat faptul că urmau să rămână mereu aşa, că o să fie mereu prieteni.

Cei câțiva nori se risipiseră, făcând loc unei zile minunat de însorite, şi era greu să-ți imaginezi o ambianță mai spectaculoasă, dar, cine ştie de ce, Alexandra le strica tuturor cheful. După ce-şi croiseră drum pe cărarea năpădită de iarbă de lângă peretele de stâncă, cu puțin ajutor din partea frânghiei vechi fixate de piatră, Alexandra începuse să se plângă întruna că n-ar fi trebuit să vină acolo niciodată, chiar luându-se de Klara şi dând vina pe ea: „N-ar fi trebuit să mă păcălești să mă particip la chestia asta!” Dar Klara n-o păcălise să facă nimic: doar o convinsese că ar fi frumos să se întâlnească în amintirea vechii lor prietene, a cincea membră a grupului. Poate că de vină era locația, casa solitară de pe insula nelocuită Elliðaey, un apogeu al locurilor unde se ajungea greu. Dar când Benni îi trimisese o poză cu insula, ea simțise imediat că era locul potrivit. Un spațiu uluitor.

Dar acum Klara începea şi ea să se teamă. Poate din pricină că devenise conştientă că era complet ruptă de civilizație. În interiorul ei se născuse un sentiment neliniştitor cum că erau naufragiați, izolați pe o insulă pustie, neavând cum să ia legătura cu lumea din afară decât printr-o stație radio.

Că erau prinşi într-un tablou cu un peisaj superb.

Casa – sau mai bine zis cabana de vânătoare –, era cuibărită la poalele unei coline acoperite de iarbă care se înălța să atingă cerul înainte să se prăbuşească în mare. Nu departe era o altă clădire, mai mică, o colibă de secol XIX pentru vânătoarea de păsări, una dintre cele mai vechi construcții din Insulele Westman, spusese Benni.

Cineva o striga – Benni, probabil. Îşi umplu plămânii cu aer proaspăt de mare, ascultând țipetele păsărilor, singurul sunet care tulbura tăcerea. Apoi, hotărâtă să se bucure de moment, alungă sentimentul tot mai puternic de groază şi li se alătură celorlalți.

După ce îi strânse la un loc, Benni îi anunță că urmau să arunce o privire la Háubæli. Nimeni nu obiectă, deşi Klara surprinse expresia alarmată de pe figura Alexandrei.

Traseul îi conduse de-a curmezişul insulei. Pe drum întâlniră câteva oi răzlețe.

— Țineți cărarea. E cel mai sigur. Oile o urmează. De obicei merg pe aceeaşi cale mereu.

— Cel mai sigur? exclamă Dagur. E vreun motiv pentru care ar fi periculos să călcăm pe iarbă?

— Sunt vizuini de puffini peste tot şi poți să-ți rupi glezna dacă pui piciorul într-una dintre ele din greşeală. Deci aveți grijă.

Klara era ultima, ținându-se cât putea de aproape de ceilalți. Drumurile pentru oi aveau obiceiul să apară şi să dispară, iar în afară de ele pământul era acoperit de iarbă înaltă şi smocuri mari care îngreunau mersul. Terenul începea să coboare abrupt.

— Ăsta nu-i un loc pentru cine are teamă de înălțime, îi avertiză Benni, încetinind când se apropiară de destinație. Doar țineți-vă după mine. Dacă simțiți că vă ia amețeala, apucați-vă de un smoc de iarbă. Rădăcinile sunt incredibil de puternice.

După o vreme ajunseră la Háubæli şi Klara se pomeni privind unul dintre cele mai frumoase locuri pe care le văzuse vreodată. Chiar sub vârful stâncii se afla o zonă scobită, sub un fel de streaşină din rocă, aproape ca o peşteră puțin adâncă. Iar în fața ei se afla ieşindul pe care îl văzuseră mai devreme din barcă, întins deasupra prăpastiei. Sub streaşina aceea abia dacă aveau loc toți patru, şi nu puteau sta cu spatele drept decât dacă păşeau mai aproape de prăpastie.

— Cine vrea să stea pe ieşindul ăsta? îi invită Benni. Priveliştea e

extraordinară. Şi chiar te face să simți că trăieşti. Însă e drept că riscul real să mori are efectul ăsta. Dacă ai pus piciorul unde nu trebuie, te-ai dus.

Dagur încercă primul, puțin ezitant. După expresia de pe chipul ei, era limpede că Alexandrei nici prin gând nu-i trecea să se mişte vreun centimetru măcar din locul relativ sigur de pe streaşină.

Când Dagur se întoarse, veni rândul Klarei să se cocoațe pe cel mai îndepărtat punct. Privi în largul mării, apoi în înaltul cerului, la păsările albe care zburau atât de jos încât aproape că le puteai atinge. Se simțea ca într-o altă lume, liniştea era absolută iar privelişteа de neegalat. Vede Bjarnarey înălțându-şi pereții abrupți din mare, iar dincolo de ea conurile vulcanice de pe Heimaey, apoi doar oceanul întinzându-se în orizontul îndepărtat. Apoi privi în jos, în hău. Parcă s-ar fi uitat în infinit, parcă ar fi înfruntat faptul că e muritoare. Se trase înapoi involuntar, ținându-şi respirația. Nimeni n-ar fi supraviețuit unei astfel de căzături.

VIII

Dagur

Cabana de vânătoare, o clădire cochetă de lemn, mai mare decât îi sugera denumirea, era aproape ca o casă de vacanță, învelită cu tablă ondulată, vopsită în alb şi având un acoperiş negru. În bucătărie trecutul întâlnea prezentul, electrocasnice moderne împărțind spațiul cu obiecte dintr-o altă epocă, de pildă cafetiera de modă veche, calendarul antic şi radioul care trebuie că-şi trăise vârsta de aur în anii ’70. Pe Dagur îl captivă imediat atmosfera intimă. Bucătăria dădea într-un living impresionant, unde cei patru se simțeau deja ca acasă. Pe pereți se vedeau poze vechi cu vânători, iar din tavan atârnau câteva păsări împăiate, ca o amintire a faptului că insula era tărâmul lor şi că oamenii veniseră doar în vizită.

— Se spune că pe insula asta sunt mai multe păsări decât trăiesc oameni în Manhattan, remarcă Benni.

Deocamdată, interacţiunea lor fusese puțin stingheră, arătând cât de mult timp trecuse de ultima dată când se întâlniseră toți patru, dar Benni făcea tot posibilul să destindă atmosfera.

— Iar scorburile de puffini… E imposibil să le numeri.

Cabana avea un rezervor unde era colectată apa de ploaie, pentru că pe insulă nu exista vreo sursă de apă dulce, aşa că luaseră cu ei şi apă de băut, pe lângă alcool şi mâncare. Fusese o adevărată provocare să-şi aducă bagajele la țărm fără să spargă nimic.

— Nu-i rău deloc, spuse Alexandra, dar un tremur din glas o trădă.

Dagur avea impresia că ea ar fi preferat să se afle altundeva.

— Dar pun pariu că a fost un coşmar să înalțe casa.

— Da, am auzit poveştile, spuse Benni aruncându-se asupra prilejului de a deschide conversația. Am înțeles că a fost o muncă a naibii de grea. Gândiți-vă numai cum o fi fost să aduci tot lemnul şi celelalte materiale până aici cu barca, apoi să le cari pe culmi.

— E o adevărată aventură, fiind aşa departe de orice, zise Klara. Pentru tine e o mare schimbare, nu-i aşa, Alexandra? Pe-aici nu sunt copii care plâng.

Drept răspuns, Alexandra nu-i oferi decât un zâmbet palid.

— Cum e viața departe, în est? întrebă Dagur ca să spargă tăcerea.

Alexandra rămase un pic pe gânduri, apoi zise:

— A, e bine.

Când ea plecă rapid ochii, lui i se păru că-i citeşte pe chip că nu spunea tot adevărul.

Se pregătea să se întoarcă spre Klara şi s-o întrebe cu ce se mai ocupa, dar se răzgândi. Era pe deplin conştient că ultimii ani – ultimul deceniu, de fapt – fuseseră dificili.

Dagur îi surprinse privirea lui Benedikt, încercând să-i transmită mesajul că de el depindea să țină conversația în mişcare.

— Să ciocnim pentru… pentru *ea?* sugeră Benedikt şi se ridică în picioare.

Era limpede la cine se referă.

— Da, hai, spuse Klara.

Ea şi Klara fuseseră cele mai bune prietene. Dintre toți, Dagur şi Klara fuseseră cei mai apropiați de ea.

— Te duci tu să iei de băut? îl întrebă Klara pe Benni.

— Tu ce crezi?

Deschise un dulap şi scoase din el o sticlă de whisky, turnă în trei pahare, apoi se întoarse spre Dagur:

— Dar tu?

Dagur nu se mai atinsese de alcool de ani întregi, de la întâmplările cumplite care-i aduseseră acum împreună. În adolescență băuse mult, la fel ca restul, dar situația îl silise să se oprească – mai precis faptul că tatăl lui mărturisise că era băut când… când se întâmplase lucrul acela… că, în realitate, băuse în secret de mult timp, ascunzând asta de familia lui. După aceea, Dagur nu mai fusese capabil să se atingă de băutură.

Uneori, tentația fusese puternică – poate că o avea în gene –, însă nu intenționa să cedeze. Nu avea de unde şti cât de multă vină purta alcoolul pentru destrămarea familiei sale, dar era limpede că în absența lui situația n-ar fi fost nici pe departe la fel de rea.

Nu, avea de gând să rămână cu minţile acasă în seara asta, ca întotdeauna.

IX

— Da, exact…

Hulda ezită, neştiind cum să răspundă întrebării lui despre prietena lor comună. În mod necaracteristic, nu se pregătise cum trebuie pentru asta, nu se gândise cum să pună în cuvinte ce avea de spus.

— Câți ani ai, dacă nu te superi că te întreb? zise el.

Hulda îşi dădu imediat seama încotro se îndrepta discuția.

Apoi el adăugă:

— Sper să mă ierți că mă exprim aşa direct, dar când ajungi la vârsta mea ai senzația că-ți poți permite nişte lucruri cu tânăra generație.

— Bineînțeles, vârsta mea nu-i vreun secret… O să împlinesc cincizeci de ani anul ăsta. Vârstă rotundă.

— Mie-mi spui? Țin minte când am făcut şi eu cincizeci de ani. Am crezut că viața mi s-a terminat, dar nici că m-aş fi putut înşela mai tare.

Chicoti.

— Ai familie, soț, copii?

Întrebarea o năuci pe Hulda. Acasă, în Islanda, majoritatea oamenilor cu care intra ea în contact ştiau ce se întâmplase, că Dimma îşi luase zilele şi că pe Jón îl pierduse nu mult după aceea. Că era singură pe lume, că fusese de ani mulți şi că fără îndoială aşa urma să rămână pentru tot restul vieții. Nefiind obişnuită să vorbească despre asta, luă rapid decizia că nu o să se deschidă în fața unui străin… ceea ce era cam nedrept, dat fiind ce voia de la el.

— Nu, trăiesc singură, zise apoi, hotărând să nu intre în amănunte.

— Ei bine, nu-i prea târziu să-ți găseşti un bărbat destoinic, răspunse el.

Ea nu mai spuse nimic.

— Nu mai iei o felie? întrebă apoi bărbatul, făcând semn spre plăcinta cu piersici.

Hulda acceptă invitația, măcar ca să mai câştige puțin timp.

După un scurt moment de tăcere, Robert o scuti de efort.

— Oare să fie cineva din familia ta? întrebă el. Mama ta, poate? Prietena asta comună a noastră?

Hulda ezită, apoi răspunse:

— Ăăă… da, exact. Mama mea.

Robert se rezemă de spătarul fotoliului.

— A, mă gândeam eu.

Preț de câteva clipe nu mai spuse nimic, iar Hulda nu insistă, vrând să-l lase pe el să facă următoarea mişcare.

— Ai exact vârsta potrivită, şi bănuiesc că ăsta e singurul lucru care te-ar putea aduce din Islanda până în Georgia – foarte departe de casă – numai ca să te vezi cu un moş ca mine. Greşesc?

Huldei îi stătu inima. Era acela tatăl ei? Chiar stătea în față în față cu el, după atâția ani? Brusc simți că trebuie să se lupte să nu plângă.

— Da… recunoscu ea neîncrezătoare, aproape gâtuită.

— Ah… făcu Robert din nou.

— Cumva ai… Tu şi mama ați fost…?

Hulda nu-şi găsea cuvintele.

De astă dată fu rândul lui Robert să rămână tăcut. Părea el însuşi să aibă probleme în a-şi găsi vorbele.

X

Benedikt

Benedikt simțea cum whiskyul i se urcă la cap, afectându-l mult mai mult decât se aşteptase. Fusese o idee proastă să bea pe stomacul gol.

Era amuzant să se uite la grup, la cei trei prieteni din adolescență, acum cu zece ani mai în vârstă. Păstrase legătura cu Dagur şi încercase să se întâlnească în mod regulat cu el, însă în ultima vreme Dagur părea să prefere să se retragă în cochilia lui. Benedikt considerase mereu că prietenia lor e rezistentă, că supraviețuise greutăților, dar uneori avea impresia că Dagur vedea lucrurile altfel. Pe de altă parte, pe fete nu le văzuse de multă vreme. Klara aproape că dispăruse de pe radar, iar Alexandra se mutase. Aflase de la unii şi alții că nu reuşea să țină de niciun loc de muncă şi că încă trăia cu părinții ei. Cine-ar fi crezut? Arătase atât de mult potențial pe vremuri încât majoritatea ar fi spus că o să ajungă departe indiferent ce profesie şi-ar fi ales. El crezuse mereu că o s-o vadă pe Klara terminând o facultate, dar se pare că fetei îi lipsea voința pe care i-o atribuise. Fără îndoială luase hotărârea corectă… de fapt, în privința asta nu avusese niciodată vreo îndoială, indiferent de ce se întâmplase.

Pe de altă parte, nu trebuia să uite că evenimentele îi marcaseră pe toți sub o formă sau alta. Şi nu doar pe ei, ci pe toți cei care o cunoscuseră pe prietena lor.

Se strânseseră laolaltă şi povestiseră îndelung despre ea, pentru prima oară după mulți ani. Era un sentiment plăcut. Chiar extrem de plăcut.

Alexandra tocmai povestise o anecdotă emoționantă şi Benedikt simți că urma rândul lui.

— La un moment dat, începu el încercând să-şi rețină suspinul care amenința să-i iasă din gât în clipa când îşi aminti povestea, mi-a zis că un strămoş de-al ei a fost ars pe rug. Şi, de parcă n-ar fi fost suficient de rău, că se şi întorcea ca fantomă. S-a jurat că s-a întâlnit cu el, că i-a simțit prezența.

— A, țin minte… poveştile astea, interveni Dagur cu băgare de seamă.

Benedikt se simți învăluit de căldură amintindu-şi de întâmplare, simțind în acelaşi timp un mic fior din pricina asocierilor pe care le invoca.

— Era plină de aiureli din astea – majoritatea inventate, presupun,

continuă el. Dar făcea parte din farmecul ei.

— Exact, spuse Alexandra zâmbindu-i.

Alcoolul parcă îi dezlegase limba.

— Era o mare mincinoasă, dar niciodată în sens rău, nu mă înțelegeți greşit. Pur şi simplu îi plăcea să înflorească adevărul.

— O mincinoasă… repetă Dagur, în mod evident cât se poate de treaz şi nevrând să accepte chiar orice. E cam dur zis.

— Scuze, nu vorbeam serios, spuse Alexandra ruşinată.

— Crezi că despre strămoşul ei spunea adevărul? întrebă Klara, nepricepând subtilităţile din discuţie.

Băuse şi ea zdravăn, probabil mai mult decât oricine.

— Chiar a fost ars pe rug? Se făceau lucruri din astea în Islanda?

— Ştii ceva, exact asta am întrebat-o şi eu… începu Benedikt, vag conştient că spusese prea multe. În fine… Dumnezeule, nu ştiu. Nu-mi amintesc detaliile. A trecut aşa mult de-atunci…

— Se întâmpla în Vestfirðir? întrebă Dagur.

— Ce? Nu. Cum adică? În Vestfirðir?

— Ştiu povestea. Omul care a fost ars pe rug era din Vestfirðir. Ai dreptate. Mi-a povestit despre el, *la casa de vacanță*...

Accentuă cuvintele.

— Mi-a zis că acolo îi era mereu frică de întuneric.

Benedikt nu răspunse. Era gata să schimbe subiectul când Dagur continuă:

— Uitasem complet. Ce tare că mi-am amintit! Cred că exagera, dar cine ştie? Când ți-a povestit asta?

— Mie? reacționă Benedikt cu întârziere, de parcă ar fi crezut că întrebarea lui Dagur era adresată altcuiva.

— Da, când ți-a spus povestea?

Benedikt lăsă impresia că se gândeşte intens.

— Doamne, am uitat. Nu-mi amintesc decât că a fost cineva ars pe rug. Nu-i ceva ce uiți!

Râse, studiind pe ascuns reacțiile prietenilor lui. Observă că Alexandra se trase mai aproape de Dagur pe canapea. Poate fără să vrea, poate nu. Klara nu păru să reacționeze deloc, doar rămase privind în gol, ca şi cum s-ar fi gândit la cu totul altceva. Iar Dagur… Dagur, care fără îndoială fusese foarte atent, se uita acum fix la Benedikt, cu o căutătură ciudată. Ceva din povestea lui Benedikt îl deranja, fără îndoială.

Dar când vorbi din nou, Dagur spuse numai:

— Zece ani… Au trecut repede, nu-i aşa? Ţinem odată toastul ăla?

Ridicară paharele pentru ea – pentru cine altcineva? Fata care-i adusese pe toţi împreună, care fusese colegă de clasă cu Benedikt şi Klara încă din clasa întâi şi până într-a şasea, care fusese prietenă cu Alexandra, în ciuda faptului că mersese la o altă şcoală. Şi care pentru Dagur jucase rolul de soră mai mare – „micul Dagur", îi spunea, în glumă, pentru că era cu un an mai mic decât ei. Nici nu voia să audă ca Dagur să fie lăsat pe dinafară. Aşa şi-o amintea Benedikt: animată, dornică să te tachineze puţin, bună la suflet, deschisă faţă de toată lumea, dar tenace când venea vorba să obţină ce-şi dorea. Nu lăsa nimic să-i stea în cale.

— Aproape că simt că e aici, cu noi, spuse Alexandra, puţin neclar din cauza whiskyului. Nu simţiţi? Parcă în casă ar fi un spirit nevăzut care face lucrurile să pară mai strălucitoare – un spirit pus pe şotii, nu credeţi?

Neprimind vreun răspuns, se grăbi să adauge:

— Scuze, m-au apucat puţin sentimentalismele. E de la băutură. M-am dezobişnuit. La fermă sunt mereu ocupată să am grijă de copii şi de soţul meu – pur şi simplu n-am când să mai ies la petreceri.

— Sigur, şi eu îl simt, o simt pe ea, Alexandra, spuse Klara cu zâmbetul pe buze. Clar.

Prinzând curaj, Alexandra adăugă:

— Nu pot să nu mă întreb dacă nu încearcă să ne spună ceva. Dacă nu cumva există vreun mesaj pe care vrea să ni-l transmită.

— Cum adică? întrebă Benedikt şi glasul îi deveni mai tăios fără să vrea. Spune-ne şi nouă.

— Păi… ştiţi voi, răspunse Alexandra şovăitor.

Benedikt nu zise nimic. Nu ştia cum să reacţioneze.

— Ştiţi voi, reluă ea. Poate că vrea să ne spună ce s-a întâmplat.

Auzind asta, Benedikt simţi cum tensiunea parcă începe să-l apese fizic, ca şi cum sufletul ei chiar li s-ar fi alăturat pe Elliðaey.

— Nu pricep, zise Klara.

Benedikt întoarse capul ca s-o studieze pe Klara cum trebuie pentru prima dată. Înaintase bine în vârstă. Fusese mereu drăguţă la şcoală şi devenise o femeie frumoasă. Benedikt încă o găsea atrăgătoare, dar ştia că acum nu mai putea fi nimic între ei. Într-un fel, era bine să-şi revadă prietenii, dar în acelaşi timp era bucuros că-şi văzuseră fiecare de drumul lui, cu excepţia lui şi Dagur, bineînţeles.

Klara insistă:

— Să ne spună ce s-a întâmplat? Cum adică? Ştim cu toţii ce s-a întâmplat.

Vorbea încet, dar răspicat. Preţ de o clipă nu se auzi nici musca. Apoi Dagur ţâşni în picioare atât de violent încât paharul din care băuse până atunci căzu pe podea şi se făcu fărâme.

— *Nu* ştim! exclamă el atât de furios încât Benedikt se întrebă dacă nu cumva fusese alcool şi în paharul lui; nu-i stătea în fire să izbucnească aşa.

Benedikt se ridică, veni lângă prietenul lui şi îl îmbrăţişă.

— Bineînţeles că nu ştim. Nimeni nu ştie. Dar ai înţeles ce vrea să spună: cazul e închis, din perspectiva poliţiei, cu toate că, desigur, nu e obligatoriu să fim de acord cu ei. Cu toţii suntem capabili să ne formulăm propria teorie.

Dagur îl împinse deoparte cu atâta bruscheţe încât Benedikt se împletici.

— *Cu toţii suntem capabili să ne formulăm propria teorie*? Ce-s tâmpeniile astea, Benni? Şi tu, Klara? Dar tu, Alexandra? Stai acolo şi taci mâlc. Tu n-ai vreo părere?

O sfredelea cu privirea.

— Nu. Adică… Sunt de acord cu tine, Dagur.

— Vreţi să spuneţi că voi toţi credeţi versiunea oficială? Pe bune? Am crezut că suntem prieteni, că ne susţinem unii pe alţii. Iar acum şi voi mă mînţiţi – sau cel puţin tu, Benni. Tu! Suntem prieteni, pentru Dumnezeu! Sau eram, cel puţin. De ce m-ai mînţit atâta timp?

— Să te mint? Ce dracu’ vrei să spui? exclamă Benedikt.

Însă Dagur pornise deja furtunos spre etaj.

XI

Alexandra

Alexandra nu-şi dădu imediat seama ce o trezise. Se ridică în capul oaselor, tresărind, doar ca să înțeleagă după o clipă că era miezul nopții şi că afară, în perioada aceea a anului, mai mult de atât nu se întuneca. Se foi, negăsindu-şi o poziție confortabilă. Salteaua era veche şi făcuse gâlme. În casă nu prea existau lucruri care să facă viața mai comodă, dar probabil că pe oaspeți nu-i deranja, pentru că veneau pe insulă tocmai ca să se detaşeze. Cu toate că Alexandra ar fi spus în general despre sine că e fată de la țară, situația de acolo nu-i făcea plăcere. Era ceva în aer, ceva nedesluşit, nelalocul lui, care o făcea să-şi dorească să fie acasă, în propriul pat, înapoi la haosul călduros şi cunoscut al vieții de familie, departe de insula şi oamenii ăştia. Seara se încheiase cu un gust amar: Dagur se inflamase în aparență fără motiv la ceva ce spusese Benedikt. După aceea, petrecerea se spărsese, cu toate că nici înainte de momentul acela nu fusese vreo bucurie. Alexandra spera ca noua zi să aducă o atmosferă mai bună.

Se perpelise îndelung, dar până la urmă reuşise să adoarmă. Însă acum auzi un vaiet straniu de durere şi înțelese imediat că un zgomot asemănător o trezise. Era un sunet care-i îngheță sângele în vene şi o străpunse până în măduva oaselor. O voce de femeie, era convinsă de asta. Să fi fost Klara?

Alexandra se ridică în capul oaselor, pe jumătate adormită, având încă alcool în sânge după băuta din seara anterioară. Se simțea amețită. Îi luă o clipă să observe că Klara nu era întinsă pe salteaua de lângă ea. Iar apoi, ca o lovitură, conştientiză faptul că-i era frică, pentru că ce naiba ar fi putut-o împinge pe Klara să scoată un urlet de ți se făcea părul măciucă? Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să plece în căutarea ei, dar trebuia să-şi ajute prietena.

Mansarda pentru dormit era împărțită în două camere, iar uşa dintre ele era închisă. Băieții luaseră camera dinspre interior, ea şi Klara pe cea dinspre exterior.

Şi apoi o văzu. Klara stătea în colț, aproape în poziție fetală, cu spatele la Alexandra.

— Ce naiba se-ntâmplă aici? Ce e? întrebă poruncitor Dagur, apărând din camera lui şi aruncându-i Alexandrei o privire urâtă, de parcă ar fi

crezut că ea făcea zgomotul. Unde-i Benni?

— Nu-i cu tine?

— Nu. Cine a țipat?

Alexandra făcu semn din cap spre Klara.

— Klara, te simți bine? întrebă Dagur pe un alt ton, mai blând.

Ea se întoarse încet, ca prin vis, iar Alexandra avu parte de şocul vieții când îi văzu chipul.

XII

— Eu şi soția mea… începu Robert, se opri, apoi o luă de la capăt. Eu şi soția mea n-am putut avea copii. Iar cu altcineva nu am copii. Nu am avut o aventură în Islanda – i-am fost mereu credincios soției mele. Îmi pare rău pentru tine că ai bătut atâta drum de pomană, dar nu sunt tatăl tău, dacă asta voiai să mă întrebi.

Hulda oftă.

— Da. Eu… sperasem că o să fii tu.

Încercă să nu lase dezamăgirea să i se citească pe figură. Până la urmă nu făcuse decât să alerge după cai verzi pe pereți, dar preț de o clipă chiar crezuse că bărbatul acela bun, prietenos, putea fi tatăl ei. Iar în clipa aceea îşi dădu seama cât de mult avea nevoie de un tată. Avea impresia că aşteptase o viață întreagă prilejul să-l cunoască, să-l îmbrățişeze, să-l facă mândru de ea…

— De ce ai crezut că aş fi eu?

— Mama mea… Nu i-a spus niciodată tatălui meu despre mine, nu i-a zis că a născut, că rămăsese însărcinată…

Hulda se văzu nevoită să se întrerupă ca să-şi regleze respirația.

— Înțeleg, interveni Robert. Cum o cheamă? Mai trăieşte?

— Anna. O chema Anna. Nu, a murit.

— Condoleanțe, spuse Robert.

Părea că vorbeşte serios.

— Am tot amânat călătoria asta pentru că nu voiam să o fac în timpul vieții ei. E greu de explicat, dar nu am simțit că era corect să mă amestec decât după dispariția ei. Era treaba ei, hotărârea ei să nu încerce niciodată să dea de urma… tatălui meu.

— Îmi pare rău că nu l-ai găsit, spuse el cu blândețe. Cel puțin, nu încă. Dar de ce ai crezut că aş putea fi eu?

— Ştia că îl cheamă Robert, atâta lucru măcar mi-a spus. Şi mai ştia că e din Georgia.

— Da, am fost doi Robert, răspunse el gânditor.

— Ştiu. Dar de celălalt nu am reuşit să dau. Sperasem să fii tu acela. Oricum, mi-a făcut plăcere de cunoştință.

Se ridică încet.

— Şi mie, zâmbi el.

— Nu se-ntâmplă… nu se-ntâmplă să ştii ce s-a ales de el, nu?

Bărbatul clătină din cap.

— Mă tem că nu, cu toate că îmi amintesc bine de el. Am păstrat legătura mult timp prin asociația veteranilor, dar n-am mai auzit nimic de el de cel puțin zece ani. Uite cum facem: pot să sun un prieten comun, dacă vrei. Măcar atâta pot să fac.

Se ridică în picioare.

— Mă duc în birou să văd dacă reuşesc să dau de el. Între timp, mai ia nişte plăcintă. Singură n-o să se mănânce, iar mie n-o să-mi facă bine dacă o termin de unul singur.

XIII

Dagur văzu că Alexandra se trase înapoi speriată când Klara se răsuci spre ei. Nu-i putea face nicio vină. Chipul Klarei era o mască a groazei. Era albă la față – parcă văzuse o fantomă, chiar dacă Dagur nu credea nicio clipă în existența fantomelor. Trebuie să fi avut un coşmar cumplit, să se fi trezit, țipând din toți rărunchii… Şi totuşi, episodul era straniu. Niciodată în viața lui nu mai văzuse o expresie de teroare pură, totală, pe chipul cuiva. Parcă înnebunise de spaimă.

— Klara, te simți bine? o întrebă cu blândețe, apropiindu-se încet de ea, cu grijă să nu facă mişcări bruşte.

Ochii îi erau goi. Parcă nu-i putea vedea nici pe el, nici pe Alexandra. Când Dagur încercă să-i întâlnească privirea, ea îi dădu impresia că se uită fix prin el.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? Hai, vino să stai jos. E şi Alexandra aici. Am auzit țipete.

Klara nu reacționă.

— Tu țipai? S-a întâmplat ceva?

După câteva momente ea îl ascultă şi se ridică în picioare. Culoarea i se întoarse treptat în obrajii albi.

Dagur aruncă o privire peste umăr şi văzu că Alexandra rămăsese la o distanță discretă. Parcă n-ar fi vrut să rişte să vadă ce văzuse Klara…

— E totul în ordine? întrebă el după ce i se păru că fata avusese destul timp să-şi revină.

Ea clătină din cap.

— A fost un coşmar?

Clătină iar din cap.

— Nu.

— Ce s-a întâmplat?

Ea nu răspunse, iar Dagur aşteptă răbdător. Îşi dădea seama că are nevoie de mai mult timp ca să depăşească şocul înainte să poată vorbi.

Într-un târziu, cu o voce joasă, ciudat de goală, zise:

— Am văzut-o pe ea. A fost aici.

Lui Dagur i se făcu rău şi îl străbătu un fior de groază. Nu exista niciun dubiu la cine se referea. Chiar dacă ştia că nu poate fi adevărat, îndoiala începu să-l cuprindă tot mai mult.

— Ce porcărie! explodă el, neputând să se înfrâneze. Încetează imediat!

Simțind o mână pe umăr tremură din nou, incontrolabil. Când întoarse capul, aproape că se aştepta s-o vadă *pe ea*...

XIV

Când Robert se întoarse în cameră câteva minute mai târziu, Hulda înțelese după figura lui că aducea veşti proaste.

— Îmi pare rău, draga mea, îmi pare rău.

— A… murit? întrebă ea, deşi ştia deja răspunsul – poate că îl ştiuse dintotdeauna, îl simțise.

Robert încuviință dând din cap.

— Da, acum cinci ani. Îmi pare foarte rău.

Se simți copleşită de durere din pricina morții unui bărbat pe care nu-l cunoscuse niciodată. Era confirmarea definitivă a faptului că nu avea să-şi întâlnească vreodată tatăl.

Se blestemă în gând pentru că fusese aşa jalnică, pentru că nu făcuse niciun efort să dea de urma lui acum mulți ani.

— Eu…

Robert ezită.

— Îmi amintesc bine de el. Era un tip foarte de treabă, un tip grozav, dacă te ajută cu ceva.

Hulda dădu aprobator din cap, încercând să se arate curajoasă, dar ştia că nu păcăleşte pe nimeni. Se luptă împotriva lacrimilor. Nu era stilul ei să plângă – nu mai era. Trecuse prin atât de multe încât n-avea de gând să-şi risipească lacrimile pentru cineva pe care nu-l cunoscuse niciodată.

— Mulțumesc, spuse ea gâjâit, după o clipă.

— Un tip dintr-o bucată, din câte-mi amintesc. În armată am ştiut mereu că mă pot baza pe el.

Apoi adăugă, iar Hulda simți că numai ca s-o liniştească:

— Ai ceva din el, aş putea să jur. Ce-ai zice să încerc să fac rost de nişte poze cu el şi să ți le trimit prin poştă?

— Ce, ăăă, ce a făcut după armată?

— A devenit învățător – a predat mare parte din viață, cred. Dar, cum am spus, n-am mai auzit de mult de el. Însă a fost un tip grozav, repetă bărbatul.

Asigurările lui n-o prea consolară pe Hulda. În definitiv, doar nu era să-i vorbească de rău pe cei morți, mai ales într-o situație ca aceea.

Partea proastă era nu aflase nimic în plus despre tatăl ei, şi poate că ar fi fost mai bine să lase lucrurile aşa. Însă curiozitatea se dovedi mai puternică decât ea.

— Era căsătorit?

— Da, dar soția a murit înaintea lui, asta ştiu sigur. A murit mult prea tânără, poate acum cincisprezece ani. Nu ştiu dacă s-a recăsătorit.

— Au avut copii?

— Mai mulți, da.

Huldei îi trecu prin minte să-i caute. Frații şi surorile ei vitrege… Dar nu în timpul călătoriei aceleia. Nu imediat. La urma urmei, nu venise acolo să-şi caute frații, ci doar sperând să-şi găsească tatăl.

Împinse fotoliul în spate şi se ridică.

— Mulțumesc că ți-ai rupt din timp să ne întâlnim şi pentru că ai fost aşa amabil, spuse ea încercând să zâmbească. Ai o casă minunată.

— Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc, Hulda, zise el, ridicându-se la rândul lui în picioare. Dacă mai pot să fac ceva pentru tine, doar spune-mi.

Ea se gândi o clipă, apoi se miră singură când se auzi întrebând:

— Ştii cumva – sau ai putea să afli – unde e îngropat?

— Ar trebui să fie… sigur, cred că pot să aflu. Dau câteva telefoane, dacă nu te deranjează să aştepți.

— Sigur că nu. Mulțumesc mult, spuse ea, ruşinată că-l face pe bătrânul acela să piardă atâta timp cu o necunoscută.

— O să fie mai plăcut decât să stau pe verandă şi să dezleg cuvinte încrucişate, comentă el când ieşi iar din cameră.

XV

Alexandra

— Linişteşte-te, Dagur, spuse Alexandra cu blândeţe.

Când îi pusese cu băgare de seamă mâna pe umăr, el se întorsese brusc, holbându-se la ea, iar în ochii larg deschişi i se citise frica. Pe ea, întregul episod o speriase puternic – adineaori, Klara arătase ca un zombi.

Contrar aşteptărilor, Alexandra se pomeni preluând rolul matern, de parcă ar fi încercat să liniştească doi copii mici. Sigur, la rigoare vorbind, vechii ei prieteni erau adulţi, însă îşi dădea acum seama că într-un anumit sens nu crescuseră niciodată. Privind retrospectiv, fusese un noroc că se mutase, că se distanţase de iadul prin care trecuseră ei. Însă acum devenea neplăcut de clar că Dagur şi Klara nu depăşiseră trauma întru totul. În faţa provocării, se purtaseră ca nişte copii. Nici măcar Dagur, băiatul cerebral, de încredere, nu făcuse faţă efortului.

Simţi dorinţa copleşitoare de a-l lua în braţe, de a-l ţine lipit de ea, şi înţelese că, dacă era să fie cinstită, probabil nu încetase niciodată să-l iubească, măcar puţin. În privinţa asta poate că nici ea nu mersese cu adevărat mai departe, lăsând trecutul în urmă. O femeie matură, soţie, mamă a doi copii, n-ar fi trebuit să gândească aşa, dar ea se simţea din nou tânără, ca o fată de douăzeci de ani căreia îi căzuse cineva cu tronc.

Dagur se întoarse şi o luă de mâini, cu gingăşie, iar ea simţi din nou căldura aceea, frisonul plăcut care-i străbătu tot corpul.

— Scuze, doar am avut un şoc puternic.

Se uită adânc în ochii ei, iar ea avu impresia că vede o scânteie reală acolo. Oare era posibil ca şi el să fi nutrit aceleaşi sentimente faţă de ea în toţi acei ani? Oare era prea târziu să facă ceva în sensul ăsta?

Bineînţeles că era prea târziu. Şi totuşi…

— Nicio problemă.

Ea aşteptă, dorindu-şi ca Dagur să nu slăbească strânsoarea, dar după o clipă el îi eliberă mâinile şi se întoarse spre Klara.

— Vorbeşti serios? întrebă tânărul. Chiar ţi s-a părut că ai văzut-o? Trebuie să fi fost un coşmar.

— Vorbesc serios, spuse ea lucidă, cu o notă de sfidare în glas. Nu *mi s-a părut.* Am văzut-o. Ştiu că am văzut-o. A fost aici!

Dagur clătină din cap.

— Ce voia? întrebă Alexandra, curioasă dacă nu cumva era mai eficient să-i cânte în strună.

— Nu ştiu ce voia.

Klara se poticni, apoi continuă:

— Doar un fel de dreptate… Ca de fiecare dată.

Dagur se răsuci brusc.

— Dreptate?

Klara încuviinţă dând din cap.

— Vrei să spui… Ăăă… de fapt, voia *ea* să spună… Că altcineva e vinovat… sau vrei să spui că…? se bâlbâi el, nereuşind să formuleze o propoziţie coerentă.

Klara nu răspunse.

— A fost un coşmar, atâta tot, repetă Dagur după o clipă, în aparenţă depăşindu-şi şocul iniţial. Hai să ne relaxăm puţin.

Le propuse să meargă la parter, şi toţi trei se aşezară la masa veche din bucătărie. Alexandra, care stătea faţă în faţă cu Klara, încercă să evite să se uite la ea direct, pentru că avea încă privirea ciudat de goală. În schimb, se uită afară pe geam. Peisajul căpătase o tentă misterioasă în lumina nopţii albe de vară, culorile erau ciudat de intense, cerul era o boltă albastră limpede deasupra mării albastru-închis, presărată cu insule, şi a siluetei îndepărtate a Heimaklettur.

— Ce-ar fi să fac nişte ceai? sugeră Dagur. Vreţi şi voi?

Apoi, pe un alt ton:

— Unde dracului s-a dus Benni?

Alexandra încuviinţă dând din cap.

— Un ceai ar fi bun.

Şi-aşa n-ar mai fi putut să adoarmă, nu după ţipătul care-i făcuse părul măciucă şi după discuţiile despre fantome.

— Nu l-ai auzit când s-a dat jos din pat?

— Nu l-am auzit nici când a ieşit. Mai devreme dormea la etaj. E acelaşi idiot afurisit dintotdeauna. Îşi găseşte să dispară fix în miezul nopţii! Unde s-o fi dus, pentru Dumnezeu? Afară nu e nimic de făcut.

Alexandra simţi un fugitiv regret pentru somnul care n-avea să se mai întoarcă. Cum era obişnuită de la fermă să se trezească în creierii nopţii – copiii erau un ceas deşteptător pe care nimeni nu-l putea ignora –, abia aşteptase să se bucure de somn în weekendul acela. Însă n-ar fi putut ca

acum să dispară la etaj şi să-l lase pe Dagur singur cu Klara, nu cât timp lipsea şi Benni. Începu să o cuprindă puțin neliniştea. Oare unde putea fi el?

Aşa că rămase aşezată şi aşteptă răbdătoare ca Dagur să prepare ceaiul. În cele din urmă veni cu trei căni pline de o licoare puternică.

După câteva înghițituri, Klara parcă învie.

— Îmi pare rău. Nu ştiu ce m-a apucat, spuse într-un târziu, spărgând tăcerea.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze, răspunse Dagur, care îşi revenise şi el în fire.

Dintotdeauna îşi impusese autoritatea într-un mod tăcut, se gândi Alexandra. Ca şi cum ar fi avut mereu un răspuns pregătit, indiferent de întrebare.

— E mişto, nu? continuă el. Ca pe vremuri. Stăm împreună şi bem în toiul nopții, chiar dacă de data asta numai ceai.

— Ei bine, eu cred că mă duc înapoi în pat, zise Klara după o pauză stingheră. Scuze că v-am trezit.

— Din moment ce oricum e aproape dimineață, cred că o să ies să arunc o privire după Benni, spuse Dagur pe un ton brusc vesel, de parcă ar fi încercat să risipească ultimele urme ale atmosferei sinistre. Vremea se anunță bună. Ar trebui să fie o zi frumoasă. Poate încercăm grătarul la prânz.

Klara se ridicase în picioare.

— Noapte bună, gaşcă.

Dispăru la etaj.

Odată ce Klara plecă, Alexandra îi spuse lui Dagur:

— Vin cu tine.

— Cu mine?

— Să-l căutăm pe Benni. Dacă e-n regulă.

— Normal că-i în regulă. Oricum ar trebui să explorăm insula. Să profităm la maximum de timpul petrecut aici.

XVI

Dagur

Afară era destul de răcoare, dar asta nu ştirbea cu nimic frumusețea împrejurimilor. Porni la drum fără să ştie concret încotro merge. Benni îi spusese că le-ar lua trei sau patru ore ca să exploreze toată insula.

Alexandra întrebase dacă-l poate însoți şi brusc parcă ar fi fost transportat zece ani înapoi în timp. În adolescență ea umblase mereu după el dar, cu toate că era o fată drăguță, dulce, el nu fusese interesat. Mai târziu ea dispăruse, se mutase cu familia, şi cu asta basta. Însă din când în când se întrebase dacă până la urmă nu cumva ar fi ajuns împreună, într-un alt context.

— Ai idee încotro mergem? întrebă ea cu glas scăzut, aproape în şoaptă.

— A, mă gândeam la stânci, unde ne-a dus Benni ieri. Ce zici? Să ne îndreptăm în direcția aia?

Îşi croiră drum pe cărările pentru oi, având grijă unde pun piciorul în iarba înaltă, la fel ca ziua precedentă, însă acum era mai greu, în lumina dimineții. Cerul era ca o cupolă albastră deasupra lor, dar, în razele slabe ale soarelui care plutea chiar deasupra liniei orizontului, iarba arunca umbre lungi pe pământ.

În timp ce mergea, Dagur se pomeni gândindu-se la Klara. Spusese că se duce înapoi în pat, dar el se îndoia că fata va reuşi să pună geană pe geană. Ce naiba i se întâmplase? Țipătul acela îngrozitor îl trezise într-o stare de şoc şi îi tăiase răsuflarea de spaimă. Într-o clipă confuză, încă pradă viselor, avusese impresia că zgomotul vine de dincolo de mormânt, de la sora lui… Un țipăt de groază din momentul morții, poate. Apoi, când se trezise de-a binelea, bunul-simț preluase frâiele spunându-i că era imposibil să fi fost ea şi încetinindu-i ritmul nebunesc al inimii.

Spera ca episodul cu Klara să fie o întâmplare şi să nu se mai repete. Oricine putea fi tulburat de un mediu necunoscut, îşi spuse – atâta tot.

El şi Alexandra merseră în tăcere mare parte din drum, copleşiți, poate, de frumusețea misterioasă a împrejurimilor, de siluetele albastre ale insulelor care se ridicau din întinderea argintie a mării. Nu era niciun firicel de adiere. Asupra locului parcă fusese aruncată o vrajă de nemişcare perfectă.

Paradoxal, în mijlocul peisajului impresionant, care oferea privelişti panoramice asupra mării şi cerului, deveni conştient că îl cuprinde un sentiment de claustrofobie.

Îşi croiră drum printre smocuri de iarbă spre stânci, Alexandra mergând câțiva paşi înaintea lui.

— Ce-i aia? zise ea încremenind ca să arate cu degetul spre ceva ce el nu vedea.

XVII

Hulda stătea lângă mormânt. Cimitirul care scânteia în căldură nu semăna deloc cu cele cu care era obişnuită acasă: aici erau statui de îngeri, flori exotice şi copaci uriaşi învăluiți de plase de muşchi. Obişnuită cu deschiderea Islandei, coronamentul des i se păru apăsător.

Trecuseră aproape zece ani de când Dimma murise, şi totuşi încă îi vizita mormântul în mod regulat. Trecuseră opt ani de la moartea lui Jón. Iar acum iat-o stând la mormântul tatălui ei.

Acolo odihnea Robert, bărbatul pe care într-un fel îl căutase toată viața, cu toate că nu mişcase niciun deget să facă ceva concret. Îl descoperise, e drept, dar prea târziu. Cinci ani prea târziu.

Sau poate că mama ei murise cinci ani prea târziu. Bineînțeles, era nedrept să pună aşa problema, dar, dacă ar fi avut de ales, Hulda probabil că ar fi ales un an, o lună sau chiar o zi cu tatăl ei decât cei cinci ani cu mama ei. Ar fi ales ocazia să descopere ce fel de om era, să-l vadă zâmbind, vorbind, povestind. I-ar fi spus şi ea poveşti. I-ar fi povestit despre Dimma. Tatăl ei fusese un personaj fantastic atâția ani, atâția zeci de ani – bărbatul de care se îndrăgostise mama ei, cel puțin timp de o noapte. Bărbatul care contribuise la Hulda, cum s-ar spune, atât la calitățile ei, cât şi la defecte, atât la talente, cât şi la neajunsuri.

Şi în sfârşit iată-l acolo, sub piatra aceea. Bătuse atâta drum ca să-i facă o vizită, iar acum nici nu ştia ce să spună.

— Bună, tata, zise în cele din urmă, în islandeză, necrezând nicio clipă că vorbele i-ar fi auzite dar simțindu-se obligată să spună ceva.

Ea şi tatăl ei. Robert şi Hulda Hermannsdóttir. Sau Hulda Róbertsdóttir. Ar fi sunat mai bine. Aşa, patronimul ei, Hermannsdóttir, era ambiguu în islandeză, însemnând ori fiica lui Hermann, ori fiica unui soldat necunoscut. Prin urmare, îi amintea întruna de faptul că nu avusese niciodată un tată. Îi amintea constant de pierderea ei – asta dacă îți poate fi dor de cineva pe care nu l-ai cunoscut niciodată.

— Bună, tată, încercă ea din nou. Sunt eu, Hulda. Fiica ta. Nici n-ai ştiu că exist, dar iată-mă. Câțiva ani prea târziu. Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

XVIII

Benedikt zăcea țeapăn ca o scândură pe ieşindul maroniu, de piatră, de sub streaşina de stâncă, neliniştitor de aproape de margine.

Alexandra încremeni, iar Dagur rămase nemişcat lângă ea. Apoi ea îi aruncă o privire şi porniră amândoi cu băgare de seamă spre Benni. Instinctul îi spunea să nu-l strige, ca să nu-l sperie.

Pe măsură ce se apropiau, Alexandra devenea tot mai neliniştită, cuprinsă din nou de o senzație profundă, rău-prevestitoare, cum că niciunul dintre ei n-ar fi trebuit să vină pe insula aceea. Deşi aveau toate motivele să celebreze amintirea prietenei lor la zece ani de la moartea ei, poate că ar fi fost mai bine să o facă fiecare acasă la el, fiecare în felul lui. Tragica întâmplare încă părea prea proaspătă, încă mai erau multe lucruri nepuse cap la cap, deşi cazul fusese în mod oficial închis. De fapt, era extraordinar cât de bine rezistase Dagur până acum. Dacă era să fie cineva zdrobit de povara amintirilor, el ar fi trebuit să fie acela, dar, în chip miraculos, reuşise să meargă mai departe. Cu toate astea, îi simțise neliniştea când Klara începuse să îndruge verzi şi uscate despre fantome. Cuvintele acelea i se păreau absurde acum, în aerul blând al dimineții, când întâmplările nopții rămăseseră mult în urmă.

— Benni, spuse Dagur încet, dar ferm.

Benedikt nu se clinti.

— Benni, repetă el. Ce faci aici?

Benedikt tresări, iar preț de o clipă Alexandra fu îngrozită că urma să se rostogolească în gol.

— V-ați trezit? întrebă el mirat. Amândoi?

Dagur repetă întrebarea:

— Ce faci aici?

— N-am putut să dorm, aşa că am zis să vin aici, la locul meu preferat de pe insulă. Nu e prima dată când vin aici noaptea, dar trebuie că am ațipit fără să-mi dau seama. Cred că e de la aerul de mare. E un sentiment incredibil să te poți desprinde de toate cele. Parcă ar rămâne timpul în loc.

Zâmbi.

— Benni, s-a întâmplat ceva destul de ciudat, spuse Dagur.

Alexandra rămăsese în spate, nevrând să-i întrerupă. Dagur avea o relație mult mai apropiată cu Benni.

— Klara ne-a trezit, continuă Dagur. A avut un coşmar aşa urât că a ţipat de-a răsunat toată casa. Acum s-a culcat la loc, dar eu şi Alexandra ne-am trezit de-a binelea şi nu mai puteam să dormim.

Privirea lui Benni trecu de la Dagur la Alexandra. În timp ce el o studia, ea fu convinsă că tânărul îşi dăduse seama: nu era „trează de-a binelea”, voise doar un pretext ca să meargă la plimbare cu Dagur. Şi nu voise să rămână singură cu Klara după ce se întâmplase.

XIX

Hulda stătea în biroul ei. Trecuseră două luni de la călătoria în America, iar viața ei alunecase de mult înapoi într-o rutină banală.

Se trezise cu o durere de cap. Când alarma se declanşase, corpul o implorase să nu se mişte încă, ci să mai doarmă încă puțin. Se simțise fără vlagă când se dăduse jos din pat şi, cu toate că se disipase peste zi, senzația nu dispăruse cu totul. Acum era aproape ora cinci după-amiaza şi abia aştepta să-şi ordoneze biroul şi să ponteze de plecare. Dacă înainte să moară Dimma lucrase mult, după aceea aproape că se îngropase în muncă. Anul acela se împlinea un deceniu de când fiica ei îşi luase viața, la numai treisprezece ani. Se împlineau opt ani de când inima lui Jón cedase. De atunci, Hulda fusese singură, lucrând toată ziua şi deseori şi până seara târziu, petrecându-şi timpul liber, oricând se putea, în munți sau în interiorul sălbatic al Islandei. Străduindu-se din răsputeri să uite.

Tot în urmă cu zece ani pierduse concursul pentru promovare în fața lui Lýdur. Deşi poate că nu existase niciodată cu adevărat un concurs. Poate că nici nu avusese vreodată vreo şansă, cu toate că, în opinia ei, era o anchetatoare mai bună şi fără îndoială cu mai multă experiență. În cultura de atunci a poliției pur şi simplu nu se obişnuia ca femeile să devină inspectori-şef. De la „marea lovitură” încoace, succesul lui Lýdur fusese ca şi asigurat, înaintase în grad într-un ritm susținut, obținând toate promovările pentru care candida, în timp ce Hulda fusese silită să se lupte pentru fiecare pas. Lýdur ajunsese acum atât de sus în lanțul trofic încât preluase răspunderile de la bătrânul Snorri, ceea ce însemna că devenise şeful Huldei. Ea, pe de altă parte, fusese promovată o singură dată în aceeaşi perioadă de timp şi avea numai doi oameni în subordine. Deşi încă nu împlinise cincizeci de ani, avea sentimentul puternic că mai sus de atât nu-i era sortit să ajungă.

Cel mai tare o înfuria faptul că Lýdur chiar era un detectiv foarte competent. Avea fler în a obține rezultate şi ştia cum să îşi cânte singur laudele. Totuşi, în sinea ei Hulda avea rezerve în privința metodelor lui de lucru: era un tip viclean şi prea alunecos. Dacă era să tragă linie, nu avea încredere în el.

Cu timpul şi ea se specializase tot mai mult, încât acum se ocupa aproape în exclusivitate de infracțiuni violente, categorie unde intrau decesele

inexplicabile, deşi acestea erau relativ rare în Islanda. Nu avea nevoie să i se spună că era bună la ce făcea. Poate că se descurca bine pentru că avea capacitatea să-şi alunge din minte orice altceva şi să acorde atenţie totală serviciului. Adevărul e că numai pentru asta trăia. Casa de pe Álftanes – foarte frumoasă, în ciuda umbrei negre care se întinsese asupra ei – dispăruse odată cu Jón, fiind vândută ca să-i acopere datoriile, datorii despre care ea nu ştiuse niciodată că le are, iar acum Hulda locuia singură într-un apartament înghesuit dintr-o *bakhús* tipică din Reykjavík, adică o clădire mică aflată nu la stradă, ci într-o curte în spatele unei alte case.

Din nou lucra în tura de weekend. Era sâmbătă, iar dacă n-ar fi fost de serviciu ar fi profitat de ocazie ca să facă o excursie în afara oraşului. Să urce unul dintre numeroasele vârfuri joase aflate la o distanţă rezonabilă de capitală, ca să se menţină în formă. Deseori mergea singură, dar din când în când se alătura unui grup de drumeţi, cu toate că nu se străduia să se apropie de persoanele pe care le întâlnea. Era singură de opt ani şi se obişnuise îngrijorător de mult cu starea aceea – rămăsese blocată în tabieturile ei –, încât nici nu se mai putea imagina încercând să înceapă o nouă relaţie.

Acceptase o tură în plus de vineri pe duminică pentru că banii nu picau rău şi pentru că Departamentul de Investigaţii Criminale găsea greu personal care să acopere weekendurile de vară. Colegii ei, majoritatea bărbaţi, erau ocupaţi cu familia în perioada aceea a anului, mai ales când era frumos afară. Lýdur o întrebase dacă „îi poate ajuta” în weekendul acela, pentru că nu aveau destui oameni. Mereu dornică să facă pe plac, ea răspunsese afirmativ. Nici nu putea spune că-i displăcea situaţia, cu toate că vremea era superbă iar pe ea o loviseră ameţeala şi durerea de cap, din simplul motiv că în biroul ei, cu nasul îngropat într-un maldăr de documente, se putea pierde o vreme. O putea uita pe Dimma, îl putea uita pe Jón.

Se anunţa un weekend liniştit, ceea ce era şi bine, şi rău. Pe de-o parte, însemna că nu există suficiente lucruri care s-o distragă de la gândurile negre care o atacau pe neaşteptate în momentele de acalmie, dar pe de alta poate că era mai bine, pentru că nu se simţea chiar în formă.

Deocamdată anul nu fusese grozav. Se gândea cu groază la momentul când aveau să se împlinească zece ani de când Dimma îşi curmase viaţa, iar moartea mamei ei o afectase mai mult decât se aşteptase. Chiar îşi luase câteva zile libere de la birou, lucru aproape nemaiauzit, ca să jelească faptul că acum era complet singură.

XX

Alexandra

Se însera, iar Alexandrei întâmplările din noaptea precedentă i se păreau o amintire îndepărtată. Fără îndoială că vinul contribuise şi el la asta. Băuseră o sticlă de vin roşu la prânz, ridicând paharele de mai multe ori în cinstea *ei,* iar după aceea parcă în dreptul trecutului fusese trasată o linie clară, cel puțin pentru moment. Parcă ar fi hotărât cu toții, fără să-şi spună unii altora, să se simtă bine până duminică, să se concentreze asupra momentului şi locului, alungând din minte orice gânduri la trecut şi la bizarele spaime nocturne ale Klarei. Da, atmosfera devenise fără îndoială mai veselă.

Acum, Alexandra stătea în fața Klarei la masa din bucătărie şi tocmai le mai turnase tuturor în pahare.

Băieții erau afară, făcându-şi de lucru cu grătarul. „Băieții". Sigur, nu mai erau adolescenți, însă bănuia că pentru ea aveau să fie veşnic „băieții". Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Promiseseră că pregătesc patru fripturi, dar nu se grăbeau deloc. Fără îndoială că aveau lucruri de discutat, la fel ca ea şi Klara.

— Ştii ceva? Până la urmă cred că excursia asta a fost o idee bună, observă Klara.

— Da, e grozav că am venit aici şi m-am revăzut cu voi.

— Nu… Nu la asta mă referem, spuse Klara pe un ton brusc neutru. Cred că era momentul să se limpezească lucrurile.

— Cum adică? Ce să se limpezească?

— Prea multe lucruri nu sunt spuse, Alexandra. Prea multe lucruri despre care n-am vorbit atâția ani. Cred…

Alexandra îşi dădu seama că prietena ei era cam şifonată. Stâlcea cuvintele şi-i era greu să se concentreze. Însă, e drept, Klara nu ținuse niciodată la băutură.

— Cred că e momentul ca adevărul să iasă la suprafață, încheie Klara.

XXI

Benedikt

— Mama ta ce mai face? întrebă Benedikt în timp ce aştepta lângă grătar să se încingă cărbunii.

Urma să dureze o vreme să gătească cina, dar nu se grăbeau nicăieri. Aveau la dispoziție toată insula şi nu era ca şi cum ar fi avut altundeva unde să se ducă. Planul era ca mâine dimineață să se trezească târziu, apoi să-l contacteze prin stație pe unchiul lui Benni ca să vină să-i ia cu barca şi să-i ducă înapoi pe Heimaey la timp cât să prindă feribotul spre Islanda.

Benedikt ştia despre starea mamei lui Dagur, deşi discutau numai rareori despre asta. Întâmplările traumatizante din urmă cu zece ani o loviseră pe ea mai dur decât pe oricine. Dagur fusese încovoiat, dar nu frânt, însă mama lui nu făcuse față şocurilor, stresului şi nesiguranței. Era de mai mulți ani la un azil pentru bătrâni iar Dagur îi spusese o dată, ca la spovedanie, că ea renunțase. Îi mărturisise că doctorii nu-i găseau nicio afecțiune: pur şi simplu întorsese spatele vieții şi se retrăsese în cochilia ei.

— Mama…

Dagur făcu o pauză de gândire. Stătea aşezat pe verandă, rezemat de peretele casei.

— Cam ca întotdeauna, sincer. În zilele bune e receptivă, dar de cele mai multe ori e cumva defazată, ştii? N-am înțeles niciodată ce e în neregulă cu ea, dar asta e situația. Trebuie s-o accept. Dar părinții tăi? Ei ce mai fac?

— Ah, cum îi ştii, fac pe şefii şi sunt greu de mulțumit. Am crezut că am făcut ce-şi doreau studiind ingineria în loc să mă duc la facultatea de arte, dar acum mă bat la cap să intru în sistemul bancar, la fel ca tine. Să nu mă mai prostesc cu computerele.

Râse exasperat.

— Sunt sigur că te-ai descurca la bancă, Benni. Eşti mult mai deştept decât mine. Sincer să fiu, însă, te invidiez că ai firma. Vreau să spun, ăsta e viitorul, nu-i aşa? Toată lumea spune că IT-ul n-o să facă decât să crească tot mai mult. O să ajungi să fac o grămadă de bani.

Benedikt ridică din umeri. Fără îndoială că prietenul lui avea dreptate, dar adevărul e că nu-l prea atrăgea. Se simțea blocat în jobul greşit, fără cale de scăpare, pentru că nu-şi putea dezamăgi partenerii. Însă dacă i s-ar fi

oferit posibilitatea şi-ar fi dat demisia mâine ca să se ducă la facultatea de arte – de dragul *ei*. Însă era conştient că, de fapt, n-ar fi avut niciodată sângele necesar în instalație.

— Ei bine, cred că astea sunt gata, spuse el evitând privirea lui Dagur şi concentrându-se asupra fripturilor care sfârâiau pe grătar.

După o scurtă pauză Dagur zise, aproape în şoaptă:

— O să mă mut. În curând.

— Să te muți?

Benedikt era uluit. Nu şi-l imaginase niciodată pe Dagur altundeva decât în vechea casă din Kópavogur. Acolo crescuse, era casa familiei lui – nu că ar mai fi avut prea multe rude. Se putea spune fără să greşeşti că Dagur rămăsese singur pe lume. Casa trebuie că era mult prea mare pentru el, precum şi bântuită de amintiri neplăcute.

— Da, mi se pare că e momentul. Tu ce zici?

Benedikt nu era obişnuit cu atâta deschidere din partea lui Dagur. Îi veni se întrebe cum reacționase mama lui, dar hotărî că era mai bine să nu încalce teritoriul acela.

— Era şi timpul! spuse el din toată inima. Ar trebui să-ți găseşti ceva mai mic în apropiere de centru. Să trăieşti şi tu puțin. Vrei să vinzi şi să cumperi altundeva? Sau cauți o chirie?

Dagur păru să cumpănească.

— Inițial aveam de gând să găsesc un chiriaş pentru casă şi să îmi iau ceva cu chirie în centru. Eu şi mama suntem proprietarii casei, deci ar trebui să se echilibreze…

Nu încheie fraza şi îşi lăsă capul pe spate ca să privească la firmamentul lipsit de nori.

— Dar m-am răzgândit. O să vând. O să mă desprind complet de trecut, cu toate amintirile legate de el. Sunt… pur şi simplu sunt prea mult.

Preț de o clipă, Benedikt se temu că prietenul lui o să izbucnească în lacrimi. Vocea îi suna ciudat de gâtuită.

— Bravo ție! se grăbi să spună, ca să depăşească momentul stânjenitor. În definitiv, a fost casa lor, de fapt – a mamei şi tatălui tău. Trebuie să-ți găseşti propriul tău loc, propria ta nişă în viață. Ai vizionat vreun apartament până acum?

— Da, sigur. Două locuri mici în partea de vest a oraşului. E o zonă atractivă, şi e convenabilă pentru bancă, bineînțeles. Ar însemna să pot merge pe jos la serviciu.

— Ai grijă să nu-ți iei ceva prea mic, spuse Benedikt cu o sclipire în ochi.

— Prea mic?

— Vezi să ai loc şi pentru iubita ta.

— Nu am iubită.

— Încă nu. Dar în curând o să ai, când n-o să mai zaci în casa aia mohorâtă din Kópavogur. E caraghioasă pentru un tip de douăşnouă de ani!

Dagur râse.

— Păcat că Alexandra e luată, remarcă Benedikt răutăcios.

— Cum adică?

— Ei, haide! Pe vremuri te-a plăcut mereu. Să nu-mi spui că n-ai observat. Alo, trezirea!

— Ce?… Ok, poate. Dar acum e prea târziu.

— Hmm, nu ştiu ce să zic – mai ai noaptea asta. Promit să nu-ți stric combinația. Sau v-ați putea strecura amândoi afară…

Dagur se ridică brusc.

— Pentru Dumnezeu… Nu mi-o pun cu o femeie măritată!

Glasul îi tremura de parcă şi-ar fi pierdut echilibrul.

— Sau poate că doar vrei să scapi de noi ca tu şi Klara să… ştii tu, să continuați de unde ați rămas, nu? Acum zece ani.

Şi cu asta intră ca o furtună în casă, iar Benedikt rămase lângă grătar, pradă unor amintiri tulburătoare.

XXII

Alexandra

Era trecut de unu noaptea când petrecerea – dacă putea fi numită petrecere – luă sfârşit. Stătuseră în livingul cabanei, vorbind, măcar de data asta, despre viitor. Mohoreala care se aşternuse mai înainte se risipise treptat, cu toate că atmosfera dintre Benedikt şi Dagur rămăsese tensionată în ciuda eforturilor lor de a ascunde asta. Încercaseră cu toţii să se simtă bine, ca pe vremuri, dar bineînţeles că era greu când un membru al vechii găşti lipsea.

Chiar şi aşa, Alexandrei i se păru că reuşiseră să surprindă starea din trecut, preţ de o clipă, preţ de o seară. Până acum interacţionaseră la umbra întunecată a lucrurilor nespuse dintre ei, a lucrurilor neîncheiate.

Sigur, alcoolul jucase şi el un rol. Alexandra începuse să simtă o ameţeală plăcută cu multe ore în urmă. Se bucura să stea acolo cu vechii ei prieteni, departe de viaţa obişnuită, bând fără nicio grijă pe lume.

— Eu mă duc sus, anunţă Dagur într-un târziu.

Părea obosit, însă era cât se poate de treaz.

— A fost distractiv.

— Poţi s-o mai spui odată, zise Klara.

— Ce părere ai de Elliðaey? întrebă Benedikt întinzându-se pe canapea. E ca şi cum ai fi într-o altă lume, nu-i aşa? Nu te vede, nu te ştie nimeni. S-ar putea întâmpla orice. Nu suntem decât noi şi natura. Noi şi marea. N-am putea pleca nici dacă am vrea, nu imediat. Durează ore întregi până vine barca… În seara asta, în noaptea asta, aparţinem insulei.

Se întrerupse, uşor confuz, apoi adăugă:

— Nimic din ce se întâmplă aici nu va răzbate…

Îi aruncă Alexandrei o privire şi, înţelegând imediat încotro bate, ea se făcu vişinie la faţă şi îi evită căutătura, uitându-se oriunde numai nu la Dagur.

— Nimeni nu ştie nimic, spuse gânditoare Klara. Tocmai asta-i problema.

Dagur se opri pe scară, parcă aşteptând-o să continue, dar cuvintele îi fură urmate de o tăcere apăsătoare. Pe Alexandra o trecu un fior când simţi din nou umbra trecând pe deasupra lor.

Se ridică în picioare, sperând ca roşeaţa să-i fi dispărut din obraji.

— A fost distractiv, dar şi eu sunt praf de oboseală.

Era adevărat. Chiar era obosită, însă ce-şi dorea mai mult decât orice era o noapte cu Dagur. Nu îndrăznea să facă ea prima mişcare, însă hotărî ca în loc să meargă direct la culcare să mai rămână trează o vreme şi să vadă ce se întâmplă.

— Eu încă nu pot să dorm, spuse Klara mai mult pentru sine decât pentru ceilalţi. E păcat de o seară frumoasă ca asta… Pardon, noapte vreau să spun. Sunt încă trează. Nici n-am terminat băutura.

— Mai stau cu tine un pic, zise Benedikt, deşi părea că are mai multă nevoie de somn decât oricare dintre ei. Doar câteva minute…

Îşi întrerupse ideea şi căscă.

— Pe urmă ai insula numai pentru tine, Klara, dragă.

Alexandra deschise ochii şi tresări. Pe moment i se păru că auzise iar ţipetele înfricoşătoare ale Klarei, dar apoi îşi dădu seama că trebuia să fi fost un vis.

Nu ştia cât era ceasul sau de cât timp dormea. Nopţile albe erau foarte derutante. Dar când se uită la ceas văzu mirată că era dimineaţă. Opt şi jumătate. Se ridică în capul oaselor, se întinse şi se uită împrejur.

Nu era nici urmă de Klara. Doar nu era jos! Oare încă mai bea?

Alexandra se ridică în picioare. Îi sărise somnul, în ciuda planurilor ei de a mai rămâne în pat. Avea nevoie urgentă de cofeină.

Când începu să coboare, auzi pe cineva mişcându-se în camera dinspre interior, unde dormeau băieţii. Pe palier apăru Dagur.

— Cât e ceasul?

— Opt şi jumătate.

— Fir-ar să fie, aş mai fi dormit.

Părea obosit.

— Ştii unde e Klara? întrebă Alexandra.

— Klara? Nu-i la tine în cameră?

În clipa aceea auziră mormăitul de protest al lui Benni:

— Nu mai faceţi atâta gălăgie, încerc să dorm!

— Nu, nu-i acolo, răspunse Alexandra ignorându-l pe Benedikt.

Se aplecă în living şi strigă:

— Klara?

Nu primi niciun răspuns.

— Nu cred că-i în casă, zise Alexandra. N-avea cum să doarmă afară,

nu?

Atunci îşi făcu apariția şi Benedikt.

— Ce mama naibii, acum m-aţi trezit şi pe mine. Doar n-am pierdut-o pe Klara!

XXIII

Hulda trăsese întrucâtva nădejde că în dimineaţa aceea de duminică o să-i aterizeze pe birou o misiune interesantă. Se vede că până la urmă nu-i pica bine ca zile întregi să lucreze numai la cazuri minore. Dar se părea că norocul îi surâde, pentru că tura începu cu un telefon de pe Insulele Westman.

— Inspectorul Hulda Hermannsdóttir.

— Bună ziua… S-ar putea să avem nevoie de ajutor din partea Departamentului pentru Investigaţii Criminale în legătură cu un deces.

— N-aveţi anchetatori acolo?

— Poliţistul nostru de serviciu nu e disponibil momentan. E în concediu medical. Mi s-a spus să încerc să dau de cineva de pe Islanda.

— Un deces? E vorba despre o crimă? întrebă Hulda gândindu-se la Insulele Westman, unde cu câţiva ani înainte mersese într-un tur unde fusese nevoită să se cațere pe toate vârfurile de pe Heimaey, insula principală, într-o singură zi. La ultimul renunţase, rămânând complet fără energie după ce urcase pe Heimaklettur, stânca abruptă care se înălţa aproape 300 de metri deasupra portului. În ciuda acestui eşec, avea amintiri frumoase din excursie – iar amintirile frumoase erau oricând binevenite –, pentru că fusese o zi minunat de însorită, caldă şi liniştită, şi avusese companie bună, un mic grup de drumeţi care veneau din tot felul de locuri. Unul dintre bărbaţi, care era cam de vârsta Huldei, se ţinuse pe lângă ea şi încercase să lege o conversaţie, aparent dornic să o cunoască mai bine, dar ea nu-i dăduse ocazia. Nu era pregătită pentru nimic de genul ăsta.

— Hmm… Nu ştiu sigur, dar am un sentiment neplăcut. Nişte tineri plecaţi într-o escapadă de weekend. Bănuiesc că la mijloc a fost şi băutură. Aveţi pe cineva disponibil să vină azi?

Hulda se gândi o clipă. Putea trimite pe cineva din echipă, nu avea niciun motiv să meargă chiar ea. Pe de altă parte, altceva mai bun de făcut nu avea şi se simţea mai bine azi decât cu o zi înainte. Poate că drumul până acolo urma să se dovedească o pierdere de vreme, însă orice era mai bine decât încă o zi plictisitoare la birou.

— Bineînţeles, zise ea luând o hotărâre. Vin eu.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea, apoi poliţistul din Insulele Westman spuse cu ton respectuos:

— Adică veniți dumneavoastră? Chiar nu-i nevoie… nu în clipa de față. Avem nevoie doar ca unul de-al dumneavoastră să meargă cu noi cu barca până acolo şi să arunce o privire.

Hulda nu putu să nu se simtă uşor flatată. Deşi avea doi polițişti în subordine, titlul de inspector suna mai pompos decât era de fapt. Nimeni nu i-ar fi vorbit cu asemenea respect aici, la biroul din Reykjavík.

— Chiar şi aşa, cred că o să vin eu. Mi-ar face bine să mai ies din birou.

Apoi, amintindu-şi tardiv că bărbatul spusese „să meargă cu noi cu barca”, întrebă:

— Încotro luăm barca? N-aş putea să iau un avion până la Heimaey?

— Nu, îmi pare rău… De fapt, da, vreau să spun că puteți zbura până la Heimaey, dar pe urmă va trebui să luați o barcă până pe Elliðaey.

Elliðaey? Numele îi evocă imagini cu o insulă verde, stâncoasă, având pe ea o singură casă albă, imagini pe care fără îndoială le văzuse în vreun ziar, un documentar la televizor sau o broşură turistică. Ea, cu siguranță, nu fusese acolo.

— Da, e una dintre cele mai mari insule din arhipelag, la nord-est de Heimaey. E destul de celebră datorită casei.

— Şi e nevoie să mergem cu barca până acolo? Nu-i prea mare bătaie de cap? Nu mai bine luăm un elicopter?

— Păi, nu se poate ateriza nicăieri, dar există mai multe locuri unde se poate ajunge cu barca exact pe țărm. Nu-i chiar aşa inaccesibilă, dar probabil nu-i pentru toată lumea… Cel puțin, nu pentru cine are rău de înălțime.

Iar atunci în inima Huldei se strecură bănuiala că poate reacția bărbatului nu se născuse din respect pentru ea în calitate de superior de la Reykjavík, ci numai din reticența de a duce o femeie pe insulă.

— N-o să fie nicio problemă, zise ea răspicat.

XXIV

Hulda simțea că se enervează tot mai tare din pricină că drumul dura atât de mult. Dacă într-adevăr se întâmplase ceva suspect pe insulă, cei implicați ar fi avut tot timpul din lume să distrugă orice probe.

Conform informațiilor pe care le primise, grupul era format din tineri de vreo treizeci de ani, iar unul dintre ei, Benedikt, avea o legătură cu insula.

Polițiștii – Hulda, însoțită de doi agenți din Insulele Westman şi de un criminalist – au fost transportați pe Elliðaey de un bărbat pe nume Sigurdur, care îi dusese pe tineri acolo vineri. Nu vorbi prea multe pe drum şi era limpede că vestea îl zguduise. Hulda nu-l auzi spunând – mai mult pentru sine – decât: „Afurisiții ăia de copii, doar le-am zis să aibă grijă… Acolo trebuie să fii atent ce faci…”

În timp ce înaintau cu o lentoare frustrantă pe deasupra valurilor blânde, ambarcațiunea fiind dominată de înălțimea insulei Heimaey, apoi Bjarnarey, Hulda reflectă la turnura neaşteptată a lucrurilor din duminica aceea care începuse atât de nepromițător. Era tot mai puțin probabil să ajungă acasă în seara aceea. În astfel de momente se gândea la vremea când, dacă trebuia să lucreze până târziu, ar fi sunat şi le-ar fi spus Dimmei sau lui Jón că n-o să ajungă la cină, şi poate nici chiar până dimineață. Chiar şi acum, după atâția ani, încă avea senzația că ar trebui să sune pe cineva.

Elliðaey apăru în fața lor, ca în imaginile pe care le văzuse, unicul crâmpei alb care strălucea în poiana verde transformându-se treptat într-o casă. În spatele ei, povârnişul verde se curba asemenea crestei unui val. Când se apropiară mai mult, stâncile negre pătate de găinaț alb nu păreau să ofere vizitatorilor vreo cale de acces dinspre mare.

„Nu-i pentru cine are rău de înălțime”, observase polițistul la telefon, iar când se urcă pe bolovanii de pe țărm şi porni anevoie pe cărarea abruptă, plină de iarbă, de la baza stâncii, Hulda recunoscu că bărbatul avea dreptate.

Pentru un cățărător cu experiență cum era ea, urcarea nu era vreo dificultate. Ce o lăsă câteva clipe fără glas fu priveliştea de sus – piscurile vulcanice ale insulelor, ițindu-se din întinderea netedă a mării şi ghețarul Eyjafjallajökull plutind alb deasupra unei linii de coline negre de pe Islanda. Însă nu avea timp să zăbovească şi să se bucure de ea. Era esențial să se grăbească. Îşi urmă colegii prin iarba înaltă, aspră. Tăcerea era atotcuprinzătoare şi te copleşea. Apoi în câmpul vizual le apăru clădirea –

de fapt, două clădiri, aflate la o oarecare distanță una de alta, una mică, cealaltă mai mare. Porniră spre cea mare, care se dovedi o casă impresionantă. În timp ce se apropia, pe Hulda o lovi un sentiment asemănător singurătății. Chiar dacă înțelegea de ce lumea ar fi tentată să petreacă un weekend pe insulă, se îndoia că ea ar fi rezistat. Izolarea ar fi doborât-o. Cu toate că era genul care ieşea în natură şi îi plăcea la nebunie în munți, locul acela era prea izolat, chiar dacă, în linie dreaptă, nu era prea departe de Heimaey.

Polițistul mai în vârstă şi mai înalt în grad se opri ca să-i vorbească:

— Vrei să vorbeşti tu, Hulda? Dacă au ceva de ascuns, probabil o să fie mai intimidați de cineva de la Departamentul de Investigații Criminale din Reykjavík.

Hulda încuviință dând din cap, mirată de rugămintea lui. S-ar fi aşteptat ca poliția locală să vrea să conducă spectacolul, măcar la început.

Cabana de vânătoare era împrejmuită de un gard care, explică polițistul, era menit să țină afară oile. Hulda abia atunci află că acolo erau oi, pentru că nu văzuseră niciuna cât traversaseră insula, dar el o asigură că existau.

— Şi atât de multe păsări încât nici nu le poți ghici numărul. Se pare că ele ar fi atracția principală pentru turişti. Am auzit că acum câteva zile au venit aici nişte ornitologi ca să cipeze rândunele.

Hulda nu răspunse, fiind prea ocupată să se concentreze înainte să bată la uşă. Voia să savureze liniştea, sentimentul unic de izolare, câteva secunde în plus înainte să pornească în misiunea macabră de a descoperi ce se întâmplase acolo.

În sfârşit, bătu uşor la uşă, apoi, fără să aştepte vreun răspuns, o deschise.

Înăuntru, doi tineri stăteau la o masă veche în bucătărie, aplecați deasupra câte unei căni de cafea. Niciunul nu se ridică să-i salute pe polițişti.

— Bună ziua, spuse Hulda încetişor.

Pornea de la premisa că aveau de-a face cu un accident sau, dacă nu, cu o sinucidere. Nu voia să creadă că fusese comisă o crimă, deşi nimic nu putea fi scos din calcul. Într-o astfel de situație, prima ei reacție era de fiecare dată să se arate amabilă față de persoanele implicate.

După un scurt moment de tăcere, unul dintre bărbați se ridică în picioare. Era înalt şi foarte suplu, dar atletic, cu o frizură din aceea brutal de scurtă căreia Huldei i se părea respingătoare. Îşi zicea că aşa era moda atunci dar, dacă într-adevăr aşa stăteau lucrurile, nu era impresionată. Când ea era de

vârsta lor, bărbații purtau părul lung, deseori şi bărbile la fel, şi aşa îi plăceau ei.

Se apropie şi întinse mâna.

— Bună, eu sunt Hulda, de la Investigații Criminale, spuse ea cu calm, fără dramatism. Am fost informați că a murit cineva din grupul vostru.

Tânărul nu făcu decât să dea mecanic din cap. Poate că încerca să se adune.

— Bună, croncăni într-un târziu şi îi strânse mâna, apoi îşi drese glasul şi încercă din nou: Bună, eu sunt Dagur, Dagur Veturlidason.

— Dagur, poți să-mi spui pe scurt ce s-a întâmplat?

— Păi… chestia e că… pur şi simplu a dispărut după stâncă, de partea cealaltă a insulei… Nu ştiu ce s-a întâmplat, dacă a sărit sau a căzut sau…

— Când s-a întâmplat asta?

— Azi-noapte, cred. Vreau să spun, doar azi-noapte putea să se fi întâmplat. Era în viață ieri seară, dar apoi… trebuie să fi căzut. N-avem cum să ajungem la ea, dar i-am văzut corpul pe fundul… E groaznic, zace acolo, nu se mişcă. E imposibil să fi supraviețuit.

Dagur făcu semn spre tovarăşul lui, care stătea la masă de parcă mintea i-ar fi fost altundeva.

— Benni a alergat înapoi în casă şi l-a contactat prin stație pe unchiul lui de pe Heimaey – e singurul mijloc de comunicare cu lumea exterioară.

Hulda dădu aprobator din cap. Cuvintele lui Dagur erau rostite ca un şuvoi, se împiedicau unele de altele. Era limpede că e profund tulburat.

Se întoarse spre tânărul căruia Dagur îi spusese Benni.

— Tu eşti Benedikt?

El confirmă dând din cap şi se ridică la rândul lui.

— Da.

Erau amândoi la fel de înalți şi destul de arătoşi, dar Benni avea considerabil mai mult păr pe cap. Sub coama răvăşită, ochii îi erau duri.

— Benedikt, poți să ne confirmi că e corect ce a spus prietenul tău? întrebă Hulda rar, măsurat.

El încuviință iar.

— O să avem nevoie să ne arătați drumul, spuse Hulda.

Colegii ei de la poliția locală rămăseseră încă în spate.

— Am înțeles că erați patru?

— Aşa e, răspunse Benedikt, care lăsa impresia că e mai prezent decât Dagur, ca şi cum ar fi fost mai capabil să facă față unei situații de criză. E

sus. Casa are o mansardă pentru dormit. Ea… n-a rezistat şi a trebuit să se întindă.

Apoi adăugă cu glas jos:

— E zdrobită.

— O să vorbim cu ea mai târziu. Mă tem că nu pot evita asta, spuse Hulda.

Începea să devină neliniştită. Poate că intuiția îi spunea că e ceva în neregulă, că se întâmplase ceva foarte rău. Însă la fel de bine putea fi doar efectul pe care-l avea locul acela izolat asupra ei.

— Cum o cheamă?

— Alexandra.

— Alexandra, repetă Hulda. Iar pe femeia moartă o chema Klara, corect?

Urmă o pauză, ca şi cum, dacă ar fi răspuns, cei doi ar fi recunoscut şi față de ei înşişi pentru prima dată că prietena lor chiar murise.

— Da, zise Benedikt într-un târziu, aproape în şoaptă. O cheamă – o chema – Klara. Klara Jónsdóttir.

— Puteți să-mi arătați unde ați găsit-o, vă rog?

XXV

— Se cheamă Háubæli, zise Benedikt când îi arătă Huldei locul din vârful stâncii, scobit de eroziune, de unde căzuse femeia.

Hulda se cutremură şi simți cum i se înmoaie genunchii numai gândindu-se. Ieşindul acela era pentru păsări, nu pentru oameni. Prăpastia era aşa adâncă încât nici nu-i vedeai fundul. Lăsându-se în mâini şi genunchi pe stânca aspră, erodată, se apropie cu grijă de margine, ținându-şi respirația, şi zări jos, departe, forma palidă a trupului fetei pe fundalul pietrelor negre. Cu capul învârtindu-i-se, se retrase la siguranța streşinii, apoi se ridică în picioare. Cei doi polițişti locali dezbăteau cum să ajungă mai uşor la cadavru dinspre mare. Mai bine să-i lase să rezolve ei partea practică a lucrurilor în timp ce ea se concentra să afle cum ajunsese fata până acolo.

— Ce motiv ar fi avut Klara să vină aici? întrebă ea.

— Eu… ezită Benedikt, apoi continuă: Eu le-am arătat locul în prima zi. E punctul meu preferat.

— Au venit toți trei cu tine?

El dădu aprobator din cap.

— Da, şi apoi m-am întors singur în timpul nopții – în noaptea de vineri pe sâmbătă, mai precis. Voiam să fiu singur o vreme, să mă destind, şi până la urmă am adormit acolo. M-au găsit – Dagur şi Alexandra, adică – de dimineață.

— Deci oricare membru al grupului ar fi ştiut cum să găsească locul ăsta?

— Da.

Hulda se pomeni sperând din tot sufletul ca niciunul dintre copiii aceia să nu se dovedească implicat în moartea fetei. Sigur, nu trebuia să-şi lase judecata să fie întunecată de sentimente personale, dar îi plăceau cei doi tineri, cel puțin la o primă impresie. Fără voia ei, se gândi că în anul acela Dimma ar fi împlinit douăzeci şi trei de ani – probabil ar fi fost mult mai tânără decât băieții aceia, dar oricum. Spre deosebire de ei, ea nu făcea parte din nicio gaşcă atunci când murise – când îşi luase viața – pentru că până în momentul acela se izolase deja complet de prietenii şi colegii ei de clasă. Avea numai treisprezece ani. De ce naiba nu-şi dăduse Hulda seama mai devreme, de ce nu văzuse cum semnele se adună, ca să intervină din timp?

Doamne, de ce trebuia ca totul să-i amintească de Dimma? Trebuia să se

adune, să alunge gândurile acelea într-un cotlon al minții, cu toate că era conştientă că nu le-ar fi putut împinge prea departe. Aveau să se întoarcă pline de răzbunare în clipa în care urma să pună capul pe pernă în seara aceea.

Măcar incidentul ăsta putea fi soluționat repede. Cel mai probabil biata fată îşi pierduse echilibrul şi căzuse – cu alte cuvinte, fusese un accident. Fără îndoială că şi alcoolul era parțial de vină.

— Ați băut ceva înainte? întrebă Hulda cu voce tare, făcându-i semn lui Benedikt să o însoțească înapoi la casă.

El ezită, de parcă ar fi bănuit că Hulda vrea să-i întindă o capcană, apoi răspunse:

— Da, n-are sens să zic că nu, dar nimeni nu era beat mort. Ştim să ne distrăm şi fără să ne facem praf.

— Dar Klara? Ea a băut aseară?

— Da. De fapt, băuse destul de mult… dar nu înțeleg cum s-ar fi putut întâmpla. În definitiv, nu e ca şi cum noaptea chiar ar fi întuneric, nu în perioada asta a anului. Nu s-a dus la culcare odată cu noi, a vrut să mai stea puțin trează. Apoi… apoi a… Bănuiesc că a ieşit să se plimbe, să se bucure de linişte şi pace. E o senzație incredibilă să fii aici într-o noapte albă. Nu mă gândesc decât că s-a apropiat prea mult de margine şi n-a fost atentă, şi-a pierdut echilibrul pentru că băuse… E singura explicație.

Ceva mai încet, repetă:

— Singura explicație posibilă.

De parcă ar fi vrut să se convingă singur. Sau să o convingă pe Hulda.

★

Când ajunseră înapoi la cabană, Alexandra, fata care dormise la etaj, venise jos. Stătea în colț, cu capul plecat, şi nici măcar nu ridică privirea când ei intrară, însă Hulda observă că era mică şi subțire, cu păr negru ca pana corbului.

— Cred că vreți să plecați de aici cât mai repede, spuse Hulda vorbind cu toți trei, şi pot să vă asigur că e valabil şi pentru mine. A avut loc un incident tragic, dar când se întâmplă aşa ceva trebuie să încercăm să punem cap la cap lucrurile care au condus la el, iar pentru asta am nevoie de cooperare. Nu am venit aici ca să dau vina pe cineva, continuă ea, nu tocmai sincer. Deocamdată, totul sugerează că prietena voastră, Klara, a alunecat în gol. Un accident groaznic. Dar, în contextul unui deces neaşteptat, mă tem că întotdeauna trebuie să aibă loc o anchetă. Sper că

înțelegeți.

Le studie figurile.

Benedikt se aşezase pe acelaşi scaun ca mai înainte. Dagur parcă nici nu se clintise între timp. Amândoi îi întâlniră privirea şi încuviințară fără să rostească vreun cuvânt. Alexandra, pe de altă parte, nu avu nicio reacție.

— Ce v-a făcut să veniți până aici? întrebă Hulda.

După o pauză prelungă, îi răspunse Benedikt:

— Unchiul meu e membru în asociația ornitologilor care deține cabana. El ne-a făcut aranjamentul. Voiam să stăm doar peste weekend. Eram – am fost prieteni în adolescență, când locuiam în Kópavogur.

— Şi sper că încă sunteți, comentă Hulda, urmărindu-le îndeaproape reacțiile.

— Cum… cum adică?

Era năucit.

— A, da, sigur, normal. Încă suntem prieteni. Doar că lumea merge pe drumuri diferite, ştii? Nu ne-am mai întâlnit de secole, cel puțin nu cu toții.

— Şi cum de v-ați întâlnit acum?

Se lăsă iar o linişte stingheră. Benedikt aruncă o privire spre Dagur, parcă aşteptându-l să răspundă, apoi ochii i se mutară la Alexandra, dar ea rămânea nemişcată.

În cele din urmă răspunse Dagur:

— Păi… De ce nu?

Hulda bănuia că reuniunea avusese un motiv anume, dar poate că vedea lucruri acolo unde nu existau. Tinerii aceia tocmai trecuseră printr-o experiență devastatoare – nu te puteai aştepta să dea imediat răspunsuri coerente tuturor întrebărilor. Dar înainte să plece de pe insulă trebuia să-i interogheze pe fiecare, între patru ochi. Dacă într-adevăr aveau ceva de ascuns, era cel mai bun prilej să-i prindă pe picior greşit.

XXVI

În realitate, se dovedi complicat să obțină o declarație de la fiecare între patru ochi, deoarece casa era prea mică şi nu exista nicio încăpere pe care s-o poată folosi pe post de cameră de interogatorii. Singura opțiune era să meargă afară, aşa că Hulda îl invită pe Benedikt la o plimbare. Hotărî că probabil era mai util să stea de vorbă întâi cu el. Pe lângă că era mai familiarizat cu insula decât ceilalți doi, părea să-şi țină sentimentele în frâu.

— Aş vrea să-mi descrii pe scurt ce s-a întâmplat aseară, Benedikt, zise ea.

Stăteau lângă clădirea mai veche, la o distanță discretă de casa principală. În timp ce vorbea, un papagal-de-mare zbură chiar pe deasupra lor bătând nebuneşte din aripi, lucru cu care nu era obişnuită atunci când interoga un suspect. Ambianța era cât se poate de diferită de camerele de interogatoriu sterile de la secție. Acolo, din pereți răzbăteau ecouri de teamă şi tristețe, în timp ce împrejurimile de aici erau ca o sărbătoare a vieții, în ciuda întâmplării cumplite care o adusese pe Hulda acolo.

— Nu-s prea multe de zis. Era o seară perfect normală… Până când… mă rog… până azi-dimineață. Am făcut un grătar, apoi am stat şi am băut bere şi o sticlă sau două de vin. De mult n-am mai petrecut împreună o seară aşa.

— Klara a spus sau a făcut ceva ieşit din comun? V-ați luat unul de altul? întrebă Hulda, studiindu-l pe Benedikt.

Apoi privirea îi trecu pe lângă el spre peisaj, spre denivelările şi adânciturile acoperite de iarbă, iar dincolo de ele – un crâmpei de mare albastră. Să stai acolo, departe de civilizație, îți dădea un sentiment eliberator, era convinsă de asta, însă teama de a rămâne blocată acolo, de a fi ruptă complet de lumea exterioară, îi crea o senzație de claustrofobie.

— Să ne luăm unul de altul? Nu, sigur că nu, zise Benedikt, parcă surprins de întrebare. De obicei nu ne batem când ne vedem.

— Nu voiam să sugerez neapărat că ați trecut la fapte. Au existat tensiuni? A ridicat cineva tonul?

— Nu, ne cunoaştem de cincisprezece ani, mai mult chiar… Nu există tensiuni, suntem prieteni. Te asigur că ieri nu s-a întâmplat nimic între noi care să explice moartea Klarei. A fost doar un accident cumplit, încheie el, în timp ce glasul i se îngroşă din cauza emoției. Pur şi simplu cumplit…

Trebuie să ne laşi să mergem acasă. Dumnezeule, tu ai idee cum ne simţim noi? Crezi că ne e uşor?

Hulda nu răspunse. Ştia prea bine că nu era uşor, dar ce putea spune care să nu pară sec sau nesincer? Doar nu putea începe să vorbească despre propriile experienţe cu decesele neaşteptate.

— Deci? Crezi că e uşor? repetă Benedikt furios, dezvăluindu-şi o altă latură, mai dură.

Risca să depăşească limita invizibilă a ceea ce putea fi considerat comportament acceptabil din partea unui civil faţă de un membru al poliţiei.

— Vom pleca imediat ce se poate, îl domoli ea cu calm.

— Poate că fac pe curajosul – la urma urmei, sunt obişnuit să fac faţă lucrurilor, dar… Ştii? Îmi fac griji pentru Dagur. Nu cred că e aşa dur cum pare. Iar Alexandra… Pe ea trebuie neapărat s-o ducem acasă. Nici nu cred că a înţeles încă ce s-a întâmplat.

— Sunt conştientă de cât de gravă e situaţia, Benedikt, răspunse Hulda ferm. Şi nu uit niciodată să iau în calcul sentimentele celor implicaţi în astfel de situaţii, dar în acelaşi timp am o datorie faţă de victimă. Să nu uităm că o tânără şi-a pierdut viaţa. Trebuie să stabilim ce s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat? Pe bune, a fost un accident!

Vocea îi tremură un pic, iar Huldei i se păru cât se poate de limpede că ascunde ceva. Că gândea una, dar spunea alta.

— Chiar nu e nimic, absolut nimic, care să explice ce s-a întâmplat?

Benedikt clătină din cap.

— Deci tu crezi că doar se plimba şi a avut un accident mortal în toiul nopţii?

— Era destul de beată ultima dată când am văzut-o. Noi ne duseserăm cu toţii la culcare, dar ea a vrut să mai stea la parter. Nu cred că voia să urce…

Lăsă fraza în suspensie.

— De ce nu voia să urce? întrebă Hulda, agăţându-se de prilejul acela. Încerca să-l evite pe unul dintre voi?

— Poftim? Nu! Pentru Dumnezeu, nu. Nimic de genul ăsta. Voiam să spun doar că…

Se opri o clipă.

— Voiam să spun doar că nu voia să se culce chiar atunci. Poate voia să mai bea un pahar ca să adoarmă. De unde să ştiu eu? N-am mai prea ţinut legătura cu ea în ultimii câţiva ani. Ştiu doar că a trecut printr-o perioadă grea. Probleme cu banii. Înţelegi tu.

Hulda cu siguranță înțelegea. Viața în poliție implica tratative nesfârşite despre plată şi condiții de lucru, iar rata ipotecară pentru micul ei apartament era mult prea mare, şi nu făcea decât să crească odată cu inflația.

— Deci ce vrei să spui, Benedikt? Că e posibil să fi renunțat? Să se fi aruncat de pe stâncă?

— Cine ştie? răspunse el pe un ton mai încrezător. Poate că exact asta s-a întâmplat. Dar, aşa cum îți poți închipui, nu e o sugestie pe care vreau s-o fac. Nici nu pot să mă gândesc la asta, la faptul că prietena mea, prietena noastră, ar fi ajuns atât de disperată încât să… Încât să iasă în toiul nopții şi să se arunce în mare, dinadins, conştientă de ce face, în timp ce noi dormeam în apropiere…

Hulda nu avea niciun răspuns. Înainte să compună ceva, Benedikt întrebă:

— Părinții ei au fost informați?

Acum ea încuviință dând din cap. Nu mai era nimic de spus.

★

Dagur era clar devastat. Hulda se surprinse pe ea însăşi când simți impulsul să-l îmbrățişeze şi să-i spună să nu-şi facă griji, că totul o să fie bine, cu toate că nu ştia dacă era adevărat sau nu. Era doar un băiat prins într-un mare necaz.

Îl condusese la o distanță sigură de casă, dar într-o altă direcție decât cea în care mersese cu Benedikt, mai aproape de mare. Orizontul era aproape ireal, nețărmurit, ca într-un vis. Rămase nemişcată câteva clipe, ascultând mugetul estompat al valurilor de dedesubt, bătăile din aripi ale păsărilor, şi îşi dădu seama că, încet dar sigur, insula începea să-i înmoaie inima. Era o chestiune de a-şi permite să alunece într-un ritm diferit de cel cu care era obişnuită.

După o vreme, rupse tăcerea:

— Câți ani ai?

— Poftim?

Era evident că se pregătise pentru o altă întrebare.

— Douăzeci şi nouă… Am douăzeci şi nouă.

— Sunteți cu toții de aceeaşi vârstă?

— Da, sau cam pe-acolo, răspunse el cu un tremur perceptibil în glas. Ceilalți sunt cu un an mai mare, sau erau… Sau… Mă rog, ştii ce vreau să zic.

— Klara, Benedikt şi Alexandra?

— Da.

— Ai venit aici din cauza lui Benedikt?

— Din cauza lui? Cum adică?

— Adică din cauză că el a organizat excursia? Îmi închipui că nu-i uşor să faci aranjamentele pentru un drum pe Elliðaey.

— A, am înțeles. Da, aşa e…

Pauză.

— Da, din cauză că a făcut el aranjamentele.

— V-ați întâlnit pentru Klara?

Hulda mergea pe bâjbâite, dar în punctul acela nu avea nimic de pierdut.

Dagur păru surprins.

— Klara? Nu, ce vrei să spui? Nu. Adică, da, a tot avut nişte probleme, nu reuşea să păstreze niciun job şi genul ăsta de lucruri, de acord. Dar nu era treaba noastră. Excursia n-a fost în mod special pentru ea, dacă asta mă întrebi. Clar nu.

Lăsa impresia că e sincer, iar Hulda îl crezu.

— Ştii ce s-a întâmplat azi-noapte?

El clătină din cap.

— Te poți hazarda să-ți dai cu părerea?

Dagur ezită.

— Nu, plecaserăm cu toții la culcare. Înaintea Klarei, adică.

— Ştii de ce a rămas trează?

— Nu, habar nu am.

— Ai auzit pe cineva mişcându-se prin casă noaptea?

— Nu, am dormit buştean. N-am auzit nimic, spuse el impetuos.

— Ați dormit cu toții la etaj?

Hulda urcase în mansardă şi se asigurase că existau două dormitoare, cu loc berechet pentru persoane – ar fi avut spațiu mult mai multe.

— Da, noi, băieții, în camera din spate, iar fetele erau în cea din față, lângă capătul scării.

— N-ai fi auzit dacă ar fi coborât cineva la parter?

— Nu, spuse el. Eu… dorm profund.

Hulda lăsă să se aştearnă tăcerea, apoi reluă:

— Tu ce faci, Dagur?

— Eu?

Din nou, părea năucit de întrebare.

— Da, cu ce te ocupi? Lucrezi?

— A, da. Lucrez la o bancă.

Apoi adăugă, parcă vrând să sublinieze:

— La o bancă de investiții.

— O bancă de investiții? Ce implică asta?

— Ei, una-alta… Sunt broker, mă ocup de valori mobiliare.

Hulda se miră, pentru că nu şi l-ar fi imaginat pe Dagur făcând asta. Probabil pentru că în mintea ei el nu părea decât un băiat, mult prea tânăr pentru genul acela de serviciu. Gestiona acțiuni – probabil asta însemna că prin mâini îi trec sume mari de bani. Aici, pe insula aceea uitată de Dumnezeu, părea foarte vulnerabil şi confuz, nu semăna deloc cu imaginea stereotipică a Huldei despre brokeri, pe care-i vedea ca pe nişte tineri în costume elegante şi care emanau încredere în sine.

Gândurile îi fugiră involuntar la soțul ei, Jón. Şi el lucrase în domeniul investițiilor, dar Hulda preferase să nu ştie prea multe despre asta. Pe atunci în Islanda nu existau bănci de investiții, doar vechile bănci deținute de stat şi companii ipotecare. Fără îndoială că Jón ar fi devenit broker dacă ar fi aparținut generației lui Dagur. Încrederea în sine cu siguranță nu-i lipsise.

— Dar prietenul tău, Benedikt? E bancher şi el?

— Doamne, nu, nici nu s-ar apropia de vreo bancă. E… ăăă… conduce o firmă de IT.

— O firmă de IT? Adică se ocupă de calculatoare? Poate că nu sunt bătrână, dar trebuie să recunosc că n-am înțeles niciodată ce presupune IT-ul.

Dagur zâmbi.

— E un domeniu extrem de popular în lumea băncilor. În ziua de azi toată lumea vrea să aibă acțiuni într-o companie de IT.

— Eu nu, comentă Hulda pentru sine.

Nici în ruptul capului nu şi-ar fi jucat puținele economii de-o viață la bursă. După o clipă adăugă:

— Şi Alexandra?

— Ea e fermier.

Huldei aproape îi scăpă că nu era o muncă obişnuită pentru o tânără, dar conştientiză la timp că n-ar fi fost cu nimic mai presus de bărbații care spuseseră acelaşi lucru despre ea când intrase în poliție.

— Unde?

— Ce?

— Unde e ferma?

— În est, răspunse Dagur. E căsătorită şi are copii. Nu prea păstrăm legătura, de fapt.

— Şi totuşi… zise Hulda, făcând o pauză ca să-i studieze reacţia lui Dagur. Şi totuşi aţi venit cu toţii aici, la marginea lumii, ca să petreceţi tot weekendul împreună. Doar voi patru.

Niciun răspuns. Dagur nu făcu decât să dea stingher din cap şi să privească spre mare.

— Trebuie să recunosc că mi se pare puţin ciudat, Dagur, spuse ea sobru, încercând în acelaşi timp să nu uite că tânărul tocmai trecuse printr-o experienţă traumatică.

— Păi… da, înţeleg de ce ţi s-ar…

— Şi n-a fost vorba de vreo ocazie specială? Nu sărbătoreaţi nimic?

— Nu, categoric nu, nimic de genul ăsta, răspunse el repede.

— Vă cunoaşteţi mai bine decât lăsaţi de înţeles?

— Poftim? Nu, ne cunoaştem bine. Ţi-am spus deja asta.

— Dar nu vă întâlniţi de obicei?

— Nu, nu ne mai întâlnim. Bănuiesc că ar fi mai corect să spun că pe vremuri eram apropiaţi. Dar prieteniile vechi rezistă.

— Aha, zise Hulda, cu toate că, de fapt, nu ştia.

Îşi făcuse doar puţini prieteni în gimnaziu, dar nu stabilise niciodată cu ei vreo legătură deosebit de puternică. Privind în urmă, era convinsă că proveniența dintr-o familie săracă îi afectase şansele de a ajunge să-i cunoască bine pe ceilalţi copii. Ea şi mama ei locuiau pe atunci la bunici, înghesuiţi toţi patru într-un apartament mic, neavând niciodată suficient pentru cât le trebuia. Hainele noi şi jucăriile frumoase erau ceva ce aveau alţi copii. Abia mai târziu îşi dăduse seama că atitudinea profesorilor faţă de ea fusese influenţată tot de situaţia familiei. Mai rău, mama ei lucrase zi-lumină ca să pună o pâine pe masă, ceea ce însemna că nu stătea prea mult acasă. Până să înceapă clasa a cincea, Hulda nu încercase mai deloc să-i cunoască pe ceilalţi din clasă. Fusese rezervată şi retrasă, făcând cunoştinţă cu restul, dar fără să lege prietenii autentice. Acelaşi lucru se întâmplase şi la academie. Cum pe atunci nu se înscriau multe fete, cele care erau fuseseră mai degrabă ca o clică, iar ea rămăsese mereu pe dinafară. Fetele încă se întâlneau în mod regulat iar Hulda obişnuia să le invite la o cafea sau la o masă, însă după ce îl întâlnise pe Jón pierduse treptat contactul cu ele. El nu avea timp de vechile ei colege de clasă. Era un bărbat taciturn,

căruia nu prea îi plăcea să socializeze, aşa că în timp se dezobişnuiseră să mai aibă invitaţi. Fuseseră doar ei trei, împreună, în fiecare seară şi în fiecare weekend – Hulda, Jón şi Dimma. La început, Huldei i se păruse că mica lor familia era intimă, plăcută. Abia mai târziu îşi dăduse seama că era ceva în neregulă.

— Când putem pleca acasă? întrebă Dagur, smulgând-o brusc pe Hulda înapoi în prezent.

— În curând, răspunse ea.

— Acasă-acasă, sau…?

— Am ratat feribotul de azi, aşa că va trebui să vă găsim o cazare în Heimaey. E posibil să avem nevoie de declaraţii mai detaliate de la voi toţi.

— De ce? Nu-i limpede ce s-a întâmplat?

— Să sperăm, răspunse Hulda cu maximă sinceritate.

XXVII

Alexandra nu părea să fie capabilă de vreo discuție cu polițiștii dar, oricât de autentic o compătimea Hulda, interogatoriul era inevitabil. Era esențial să analizeze reacțiile inițiale ale celor trei prieteni astfel încât să-şi dea seama dacă mai trebuia să investigheze sau nu.

Cele două femei se aşezară împreună în cabană. Hulda îi trimisese pe Benedikt şi Dagur la barcă, însoțiți de polițiștii locali.

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred, spuse fata pentru a treia oară într-un timp scurt. Că a murit.

— Ai vreo idee cum s-a întâmplat? întrebă Hulda.

— Nu… răspunse Alexandra, dar glasul îi tremură. Te rog, trebuie să dau repede un telefon. Trebuie să sun acasă.

— Aici nu există telefoane.

— Dar stația radio? Aş putea încerca să…?

— O să coborâm imediat la barcă. O să ai suficient timp să suni după ce ajungem pe Heimaey, unde ai acces şi la telefon.

— Am putea merge acum, imediat?

Alexandra respira tot mai sacadat.

— Te rog?

— Ai văzut ceva azi-noapte?

Ea clătină din cap.

— Ai auzit ceva?

Clătină iar din cap.

— Ce crezi că s-a întâmplat?

— Nu ştiu!

Pe un ton ridicat, în pragul isteriei, repetă:

— Nu ştiu! Trebuie neapărat să ajung la un telefon!

— Nu mai durează mult, repetă Hulda calm.

Se întrebă dacă avea sens să oprească acum interogatoriul şi să-l reia mai târziu, dacă era nevoie. Să-i lase pe Alexandra şi pe băieți să meargă acasă cât mai curând ca să-şi revină din starea de şoc. Deşi avea senzația că nu-i spun tot adevărul, înclina să-i considere nevinovați până la proba contrarie. Poate se certaseră cu Klara şi le părea rău – dar să fie vinovați de omor din culpă sau crimă? Nu, aşa ceva nu credea.

— Încă n-a aflat nimeni despre moartea ei, spuse Hulda cu o încredere

nu întru totul justificată. Am prefera ca lucrurile să rămână aşa deocamdată. Nu-i nevoie să suni acasă până nu ajungem pe Heimaey.

— Dar trebuie să vorbesc cu copiii mei, să fiu sigură că e totul în regulă şi nu-şi fac griji.

Pe Alexandra ori o afectase atât de rău întâmplarea încât nu pricepea ce spune Hulda, ori era numai o încercare vicleană de a evita să răspundă la întrebări. Aproape că funcționa. Hulda era pregătită să se lase păgubaşă.

Hotărî în ultima clipă să-şi schimbe tactica şi renunță la abordarea blândă:

— De ce ați venit cu toții aici? Care a fost scopul vizitei?

De astă dată vorbise pe tonul de polițist care interoghează.

Alexandra tresări.

— Poftim? Noi… Păi, noi…

Se împletici.

— Nimic. Nu era nicio ocazie specială.

— S-a întâmplat ceva aici azi-noapte? întrebă Hulda poruncitor, dându-şi seama în timp ce rostea cuvintele că formularea era nefericită.

Alexandra clătină iar din cap.

— Ştii ce a pățit prietena ta? întrebă Hulda ridicând tonul, având încredere că restul nu mai aveau cum s-o audă.

Ea şi Alexandra erau singure în casă. Aveau insula mai mult sau mai puțin doar pentru ele.

Însă Alexandra se încăpățână să rămână mută.

— Ştii ce s-a întâmplat, Alexandra?

Hulda îi susținu privirea fetei, apoi, aşa cum se temuse, Alexandra se dezintegră.

Începu să i se zguduie pieptul şi o imploră, printre suspine necontrolate:

— Pot să plec? Te rog!

Resemnată, Hulda se ridică în picioare. Conversația lor luase sfârşit – pentru moment.

XXVIII

Hulda rămăsese trează, întinsă în patul de la pensiunea din micul oraş de pe Heimaey, aşteptând s-o cuprindă somnul, însă vechiul ei adversar, după care jinduia şi de care se temea în egală măsură, o lăsase să aştepte. Deşi avea nevoie disperată să se odihnească, ostenită cum era după drumurile din fiecare zi, de prea multe ori somnul nu făcea decât să contribuie la oboseală, epuizând-o prin coşmaruri şi amintiri pe care ar fi dat orice să le uite. De ce nu putea visa toată noaptea frumusețea peisajului de pe Álftanes, cântecul păsărilor şi marea?

Da, fusese o zi lungă, mult mai lungă decât se aşteptase. Plănuise să petreacă seara de duminică afară, poate să se plimbe prin oraş ca să se bucure din plin de soarele de la miezul nopții şi vremea ca un balsam. Însă n-o deranja întru totul, pentru că serviciul era mereu o prioritate – era singurul lucru care o făcea să meargă mai departe.

Ca de fiecare dată când rămânea trează noaptea în pat, gândurile începură să-i alunece pe panta familiară a tristeții din trecut sau a grijilor pentru viitor. De astă dată câştigă viitorul. Mai devreme sau mai târziu avea să fie nevoită să se confrunte cu ideea că anul acela împlinea cincizeci de ani. Îi era greu să se obişnuiască. Era mult mai uşor să-şi îngroape capul în nisip, să se preocupe de problemele altora, să preia prea multe cazuri, să lucreze seara şi în weekenduri. Avea puține hobbyuri. De fapt, la drept vorbind, nu avea decât unul: plimbările în munți. Şi tot nu era pregătită să înceapă ieşirile cu bărbați. Nici măcar nu mai cunoştea vreunul şi, în plus, nu avea nicio garanție că o să-l întâlnească pe cel potrivit. Cât despre călătorii în țări exotice, acelea nu erau decât un vis, dată fiind situația ei financiară.

Sigur, mai avea mult până la pensie, dar nu putea să nu-şi facă griji, acum că amenințarea vârstei rotunde plana deasupra ei. Habar nu avea cum ar fi trebuit să-şi petreacă timpul odată ce nu mai lucra, şi mai era şi problema banilor, gândul de a fi blocată în apartamentul ei înghesuit cu o pensie mică, fixă. Deocamdată măcar avea posibilitatea să-şi rotunjească salariul lucrând peste program.

N-avea niciun rost. Somnul refuza să vină. Recunoscându-se înfrântă, Hulda coborî din pat şi se apropie de fereastră, unde privi prin noaptea însorită la pădurea de catarge albe ce se ridicau pe fundalul creat de pereții

de stâncă şi de capul verde al rocii Heimaklettur. În loc să se bucure de peisaj, în minte îi apăsa problema celor trei tineri… sau, mai bine zis, patru. Fata moartă, Klara, şi prietenii ei. Cu toate că era limpede că nu-i spuneau tot adevărul, asta nu însemna neapărat că se făceau vinovaţi de omor din culpă sau chiar mai rău. Hulda învăţase din proprie experienţă că oamenii tăinuiesc informaţii dintr-o mulţime de motive, nu întotdeauna sinistre, şi îi putea înţelege. Nu te puteai aştepta să-şi dezvăluie toate secretele unui străin, mai cu seamă unuia care apăruse în toiul unei situaţii extrem de tulburătoare. Însă ancheta trebuia dusă la bun sfârşit.

Înainte să moară Jón şi Dimma, Hulda obişnuia să se poată relaxa seara citind, refugiindu-se în lumea comodă a romanelor siropoase cu sfârşit fericit, care nici că puteau fi mai departe de realitatea deprimantă, complicată, a serviciului ei. Cât de dor îi era să adoarmă cu o carte în braţe! În ultima vreme nu mai avea răbdarea să citească de plăcere, era prea agitată. Singurul loc unde se putea detensiona cu adevărat era în pădure. Atunci mintea i se golea. În afară de asta, gândurile i se întorceau obsesiv la Dimma şi Jón. Şi se învinovăţea pentru tot ce se întâmplase. Lunile de până la moartea Dimmei îi chinuiau mintea. Cum de nu-şi dăduse seama…?

Făcu un efort să nu se mai gândească la trecut şi încercă să se concentreze la cazul pe care-l avea în faţă. Sărmanii copii! Era limpede din reacţiile lor că se simţeau cu toţii întrucâtva vinovaţi de moartea prietenei lor. Poate că nu fuseseră alături de Klara când avusese nevoie de ei. Poate că se purtaseră urât cu ea. Sau poate că habar n-aveau ce ar fi putut face diferit, fiind doar convinşi că trebuie să le fi scăpat ceva. O decizie din trecut care ar fi putut duce la un alt rezultat, o decizie care n-ar fi condus la destinul şocant al Klarei. La fel ca şi cu Dimma: conştientizarea faptului că soarta ei cumplită ar fi putut fi evitată.

O interesau pe Hulda conştiinţele încărcate ale copiilor acelora? Nu prea. Numai în cazul în care unul dintre ei o împinsese la propriu pe fată în prăpastie.

Hulda se întinse iar în pat şi închise ochii. Era obligatoriu să doarmă. Cât despre coşmaruri – n-avea încotro decât să le deschidă uşa.

XXIX

Hulda se opri la apartamentul ei după un drum frustrant de lent până acasă, mai întâi cu feribotul până în portul Thorlákshöfn de pe coasta de sud, apoi cu maşina până la Reykjavík. Nu mai avea nimic de făcut pe Elliðaey sau Heimaey. Dacă moartea se dovedea să nu fi fost un accident, cazul urma oricum să ajungă la Departamentul de Investigații Criminale din Reykjavík, adică înapoi pe biroul ei.

Se simțea sleită după noaptea chinuită de la pensiune, iar acum îşi reproşa că mersese chiar ea până acolo în loc să-l delege pe unul dintre subalterni. În mod normal, duminica seara şi-ar fi reîncărcat bateriile pentru săptămâna care urma, dar acum ziua de luni o luase pe nepregătite. Sigur, ar fi trebuit să tragă un pui de somn, pentru că nimeni n-ar fi observat dacă ar fi ajuns la birou cu o oră mai târziu, dar nu-i stătea în fire să-şi neglijeze datoria. Aşa că sări în duş, se schimbă şi porni spre secție în Skoda ei veche şi de încredere.

Se apucă imediat să scrie raportul despre incidentul de pe Elliðaey ca să bifeze sarcina aceea plictisitoare cât mai repede. Îşi informase şeful înainte să plece spre Insulele Westman şi acesta îi permisese să deconteze cheltuielile de drum. Chiar o încurajase să meargă, dornic ca întotdeauna să-şi arate sprijinul – cel puțin la suprafață. „Sigur că ne-am bucura să le dăm o mână de ajutor colegilor de pe insule. Sunt norocoşi că te au pe tine.” Hulda ştia că laudele erau lipsite de substanță.

Venise cu acelaşi feribot ca Benedikt, Dagur şi Alexandra, însă odată ajunşi la bord tinerii se strânsese la un loc şi păstraseră distanța față de ea, nevrând să mai aibă nimic de-a face cu polițista. Cea mai mare parte din timp Alexandra se ținuse strâns de balustradă, verde la față de rău ce-i era, iar băieții rămăseseră protectori alături. Hulda nu făcuse nicio tentativă să se apropie de ei. Deja pusese întrebările evidente şi obținuse destul material ca să scrie un raport acoperitor, trăgând concluzia că fusese vorba despre o moarte accidentală.

Acum că mica ei aventură pe Elliðaey se terminase, Hulda încercă să intre din nou în rutină. Zilele ei aproape că nu se deosebeau una de cealaltă. Aşa era de când se desprinsese definitiv de vechea ei viață, vânzând casa părintească de pe Álftanes – de fapt, intrase din nou în posesia băncii – şi cumpărându-şi propriul apartament. Pentru început locuise cu mama ei,

apoi într-un apartament închiriat, în timp ce strângea curelele ca să încropească un mic fond de economii, atât de puțin lăsase Jón după moartea lui. Viața cu mama ei fusese o experiență cel puțin ciudată. Cu toate că de mult era evident că nu se potrivesc ca temperament, Hulda o văzuse ca pe un prilej de a se cunoaşte mai bine.

Mama ei deschisese toate supapele, străduindu-se din răsputeri să-şi înconjoare fiica cu dragoste şi afecțiune după moartea Dimmei şi a lui Jón. Uneori, Hulda avusese impresia că e un om rău pentru că nu reuşea să răspundă la fel, să accepte solicitudinea mamei ei sau să i-o întoarcă. Pentru că lucrase în continuare până târziu, de obicei petrecea timp cu mama ei seara sau în weekend, când Hulda îşi dorea cel mai tare să fie singură, de preferat pe un munte în mijlocul pustietății. Mama ei, pe de altă parte, fusese convinsă că-şi pot vindeca traumele vorbind, însă Hulda ştiuse că n-o să funcționeze. Era condamnată să poarte pe umeri consecințele.

Până la urmă se mutase. Episodul se petrecuse fără dramatisme. Într-o zi pur şi simplu îi spusese mamei ei că şi-a găsit un apartament şi i-a mulțumit pentru ospitalitate. Mama ei avusese o reacție politicoasă şi prietenească, atât. Însă nu se certaseră niciodată. Parcă sentimentele nu le erau îndeajuns de puternice. Hulda se instalase într-un mic apartament închiriat, iar de atunci încolo avusese timp liber numai pentru ea.

Acum măcar locuia într-o casă a ei, plătind o rată, nu chirie.

La serviciu primea cazuri destul de serioase şi avea o cotă de succes ridicată. Metodele ei nu erau tot timpul convenționale, dar obținea rezultate. Şi, cu toate că nu primea meritele la care considera că are dreptul, colegii ei ştiau că e suficient de dură încât să se ocupe de anchete dificile.

Mai mult din simțul datoriei decât de curiozitate, hotărî să-i caute în arhivă pe cei implicați în incidentul de pe Elliðaey. Victima, Klara, nu intrase sub nicio formă în atenția poliției, şi nici prietena ei, Alexandra. Cele două fete păreau să aibă cazierul curat. Benedikt, pe de altă parte, tânărul cu firma de IT, se încăierase în Kópavogur la cincisprezece ani. Raportul era scurt şi vag în privința detaliilor, însă era limpede că nu existaseră repercusiuni.

Numele lui Dagur apărea şi el.

În 1978, la nouăsprezece ani, se făcuse o reclamație împotriva lui pentru că amenințase un polițist, dar nu se dădeau amănunte iar chestiunea nu fusese aprofundată. Era ceva neobişnuit în sine: de regulă lumea nu scăpa uşor dacă amenința un agent de poliție. Totuşi, puteau exista numeroase

explicații. Hulda îl cunoştea pe polițistul implicat, dar nu găsi vreun motiv să sape mai adânc în scandalul petrecut cu atât de mult timp în urmă, pentru că era imposibil să aibă vreo relevanță în ziua de azi. Dacă pe parcursul anchetei din Elliðaey ieşea la iveală ceva suspect, putea oricând să-l contacteze pe agentul cu pricina. Însă deocamdată nu considera că e problema ei. Mai bine să nu tulbure lucrurile.

XXX

Pe Hulda o trezi dintr-un somn liniştit soneria telefonului. Aţipise în living, dar blestematul de mobil era în hol, ceea ce o sili să se dea jos din vechiul fotoliu confortabil pe care-l moştenise de la mama ei.

Aproape că spera că o să se oprească din sunat înainte să răspundă. În definitiv, nu putea fi decât un vânzător. Nimeni nu o suna seara, şi era aproape ora nouă. Adormise în faţa unui documentar britanic despre animale sălbatice care începuse după ştiri. Pentru că nu-şi permitea un abonament la Channel 2, trebuia să se mulţumească cu emisiunile pe care binevoia să le transmită televiziunea de stat.

Se dădu jos din fotoliu mormăind deranjată, încă ruptă de oboseală după ziua aceea lungă şi după weekendul plin, şi se îndreptă înţepenită spre hol. Era conştientă că în ultima vreme se mişcă puţin mai încet. Îi lua mult să-şi revină după orice fel de efort fizic, ca de exemplu drumeţiile sau şedinţa de sport – sau ca atunci când se ridica din fotoliul în care adormise.

— Hulda, răspunse ea încercând să pară alertă.

— Hulda? Bună. Te-am trezit?

— Poftim? Nu, bineînţeles că nu. Cine e la telefon?

— Sæmundur.

— A, Sæmundur, bună.

Sæmundur era cam de-o vârstă cu Hulda, cu doi ani mai tânăr, şi lucra la laboratorul Catedrei de Patologie din cadrul Spitalului Universitar. Cum părea să lucreze la orice oră din zi şi din noapte, Hulda ar fi trebuit să-şi dea seama că el o sună. În faţa ochilor îi apăru imaginea lui: un tip prietenos, rotunjor, care era chel de când îl cunoştea, adică de cel puţin zece ani.

— Îmi pare rău că te sun, ăăă, aşa târziu.

— Nicio grijă.

Uneori bănuia că Sæmundur o place, deşi nu făcuse niciodată ceva în sensul ăsta. Era burlacul veşnic, amabil şi generos, dar, din păcate, nu genul Huldei.

— Mă suni în legătură cu fata de pe Elliðaey?

Unii dintre colegii Huldei ar fi spus „cadavrul” de pe Elliðaey, dar ea încerca întotdeauna să-i personifice pe cei morţi, ca să nu scape din vedere faptul că se pierduse o viaţă omenească.

— Da, exact.

— Doar n-ai terminat deja autopsia? Bravo ție!

— Nu, încă n-am ajuns aşa departe, mă tem, dar era imposibil să ratezi asta – mă rog, mie îmi era imposibil. Am văzut imediat şi am vrut să te anunț. Habar nu am cum merge ancheta, dar presupun că orice dovezi vor fi de ajutor.

Nu pentru prima oară, vorbea indescifrabil.

— Absolut! zise ea pe un ton încurajator. Ce ziceai că ai observat?

— Ah, da, aşa e, scuze – urmele de pe gâtul ei.

Hulda simți că pulsul i se accelerează.

— Urmele de pe gât?

— Da, ştii tu, urmele lăsate de cineva care a încercat s-o sugrume pe victimă – înainte să moară, adică. Mie mi se pare destul de evident.

— Vrei să spui…?

Hulda nu avu ocazia să ducă întrebarea la capăt.

— Da, totul sugerează că la mijloc a fost ceva violent. Se potriveşte cu ce ai găsit tu?

Hulda rămase tăcută o clipă înainte să răspundă.

— Da, mai mult sau mai puțin.

O minciună albă nu strică niciodată.

— Asta a fost cauza morții?

— Mă îndoiesc, judecând după cât de grave sunt rănile la cap. A fost o căzătură lungă. Sigur, nu sunt anchetator, Hulda, şi în punctul ăsta sunt doar speculații, dar impresia mea inițială e că a avut loc o luptă, iar atacatorul a apucat-o de gât şi a strâns-o puternic, oprindu-i căile respiratorii, după care ea a căzut în prăpastie. Nu pot să-ți spun cum s-a întâmplat, dar mi se pare corect să tragem concluzia că… ăăă, că…

— …că a fost omorâtă? încheie Hulda.

— Exact.

XXXI

Hulda se blestemă că nu fusese mai bănuitoare pe insulă. Instinctul o lăsase la greu, rezultatul fiind acela că nu-i făcuse dreptate sărmanei fete. Poate că ar fi trebuit să conducă ancheta altfel, nu să-i lase pe cei trei prieteni să meargă acasă fără să-i perpelească mai tare. Nu se putea hotărî ce să facă. Era aproape zece seara şi, deşi obosită, se urcase la volanul vechii Skoda. Toată chestiunea probabil că ar fi putut aştepta până dimineață dar, după veştile pe care i le dăduse Sæmundur, simțea nevoia urgentă să acționeze.

Notase datele de contact ale tinerilor la locul faptei, dar lăsase informațiile la birou. Aproape înainte să-şi dea seama ce face ieşise cu spatele din locul de parcare strâmt, trecu la limită pe lângă maşina vecinului ei şi porni spre birourile Departamentului. Cerul era limpede şi albastru, soarele se înălțase destul de mult deasupra orizontului. N-ai fi zis niciodată că era aşa târziu.

Când ajunse la birou, Hulda rămase acolo o vreme, privind intens coala de hârtie cu adresele şi numerele de telefon. Alexandra, Benedikt şi Dagur. Încercă să vizualizeze scena cu ochii minții. Oare chiar s-o fi ucis unul dintre ei pe Klara? Aproape s-o fi omorât strângând-o de gât şi apoi s-o fi împins în prăpastie? Niciunul dintre ei nu se potrivea în rolul criminalului. Într-o țară cu atât de puține crime pe an cum era Islanda, întâmplarea urma să creeze o vâlvă uriaşă. Probabil ar fi trebuit să-l sune pe şeful ei şi să-l țină la curent cu situația, dar asta mai putea aştepta până dimineață. Acum întrebarea era dacă să profite de timpul pe care-l avea ca să-i interogheze din nou pe prietenii Klarei. Să le facă o vizită inopinată.

Hulda nu se gândi de două ori pe cine să abordeze mai întâi. Răspunsul era chiar în fața ei. Alexandra plănuise să-şi petreacă noaptea cu rudele ei din Kópavogur. Hulda o marcase ca fiind cea mai afectată dintre ei, prin urmare şi prada cea mai uşoară. Pe insulă aproape că se descompusese sub ochii ei. Sigur, era nedrept să-i exploateze slăbiciunea, dar cazul tocmai devenise mai grav.

★

Rudele Alexandrei din Kópavogur nu se sfiiră să-i arate Huldei că le stricase seara. Se scandalizară când le apăru în prag, le explică cine era şi ceru să stea de vorbă cu tânăra.

— Doarme. A fost un şoc cumplit. Nu înțeleg de ce trebuie s-o deranjezi acum, zise femeia între două vârste care deschisese uşa, atitudinea ei nelăsând vreo urmă de îndoială.

Un bărbat îndesat stătea în spatele ei, evitând privirea Huldei; probabil că era soțul. Îşi arăta acordul dând vehement din cap în timp ce femeia vorbea.

— Va trebui să vii de dimineață.

Hulda nu obişnuia să dea înapoi în astfel de situații.

— N-o să dureze mult, insistă ea neclintită. Mă tem că trebuie să vorbesc cu ea şi să trec prin întâmplările din weekend în mai mare amănunt.

— De ce? De ce cu ea? întrebă femeia, încă fără să se mişte din prag.

Soțul ei continua să dea din cap.

— După cum ştiți, o tânără şi-a pierdut viața, iar eu trebuie să vorbesc cu Alexandra şi cei doi bărbați care au fost cu ea pe Elliðaey. Într-o astfel de anchetă, trebuie să punem pe primul loc interesele persoanei decedate, chiar dacă înseamnă să deranjăm oameni nevinovați.

Avu grijă să accentueze cuvântul „nevinovați”.

— Îmi dați voie să intru, vă rog?

Auzind asta, femeia cedă şi se trase deoparte, iar soțul ei o imită. Când o conduseră în living, Hulda întrebă dacă exista o cameră mai ferită unde să poată vorbi cu Alexandra. Pe figurile celor doi se vedea limpede dezamăgirea că nu aveau voie să participe la interogatoriu, dar până la urmă Hulda fu condusă într-o cameră mică, un amestec între birou şi cameră pentru cusut. Acolo rămase să aştepte.

În cele din urmă în prag apăru Alexandra. Judecând după aspectul feței, rudele nu mințiseră spunând că dormea. Pe Hulda n-ar fi surprins-o să afle că în seara aceea fata şi plânsese mult. Cu siguranță nu părea să fi depăşit încă şocul inițial şi durerea.

După ce se asigură că uşa era bine închisă şi că Alexandra se aşezase, Hulda se lansă în şirul de întrebări.

— Îmi pare rău că trebuie să-ți spun asta, Alexandra, dar toate dovezile sugerează că prietena ta a fost omorâtă.

Alexandra reacționă imediat. Vestea o năuci vizibil, apoi parcă se prăbuşi în sine, copleşită de durere, ca şi cum ar fi auzit pentru prima dată vestea morții Klarei. Dar, bineînțeles, o astfel de reacție emoțională putea fi trucată, iar Hulda încă nu o cunoştea pe fată îndeajuns de bine încât să-şi dea seama dacă era sau nu capabilă să joace aşa convingător.

Hulda aşteptă îndelung.

Într-un târziu, Alexandra rupse tăcerea:

— E… nu, e imposibil. De ce? De ce crezi asta? De ce ar vrea cineva… să facă una ca asta?

Clătină din cap, ridicând isteric vocea:

— Nu, nu, nu!

— Dovezile asta sugerează, mă tem.

— Omorâtă? Ucisă? Serios? Ce… ce dovezi?

— Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat în seara aia, Alexandra. Trebuie să-i dăm de capăt împreună.

— E… e… nu s-a întâmplat nimic.

Izbucni în plâns.

— Nimic.

— E momentul să nu mai acoperi lucrurile, Alexandra. Dacă a fost omorâtă, zise Hulda lăsând cuvântul în suspensie o clipă, apoi repetă: Dacă a fost omorâtă…

Alexandra încuviință dând din cap.

— …numai trei persoane ar fi putut comite crima: tu, Benedikt sau Dagur.

Fata privi într-o parte, ştergându-se la ochi cu dosul palmei.

— Ştiu că nu tu ai ucis-o, minți Hulda cu pricepere. Aşa că spune-mi care dintre ceilalți doi crezi că e mai probabil să fie criminalul, Benedikt sau Dagur?

Alexandra nu răspunse.

— Ai idee ce motiv să fi avut? Ceva din trecut, de exemplu?

— Nu, nu înțelegi…

Alexandra nu duse ideea la capăt.

— E imposibil… Niciunul dintre noi… Nici Dagur, nici Benni n-ar… ucide vreodată pe cineva. Nu-i cunoşti. Eu pur şi simplu… refuz să cred una ca asta.

— La rigoare vorbind, nici pe tine nu pot să te scot din calcul, Alexandra. Sunt convinsă că mă înțelegi.

— Cum adică? Adineauri ai zis că… eu… că ştii că…

— Ce cred eu e irelevant. Sigur, nu te cred capabilă să-ți omori prietena, dar nu pot să te elimin din anchetă. Trebuie să cooperezi.

— Dar… da, sigur, doar că nu pot… nu vreau…

— Ce nu vrei? Să fii bănuită de crimă?

— Doamne, nu! Bineînțeles că nu!

Pe obraji începură să-i curgă din nou lacrimi.

— Trebuie să te aduni şi să încerci să mă ajuți, Alexandra.

— Da… ştiu, ştiu, se jelui ea printre suspine.

În clipa aceea se auzi o bătaie furioasă în uşă, care se deschise şi în prag apăru femeia care o întâmpinase pe Hulda, cu o falcă în cer şi una-n pământ.

— Destul! Nu aud decât că biata fată îşi plânge şi sufletul. Nu se poate aşa ceva! Cum îndrăzneşti să te porți aşa cu ea? Tocmai şi-a pierdut prietena!

Hulda răspunse tăios:

— Mai am nevoie de un minut ca să termin de luat declarația.

— Nu, chestia asta se opreşte acum, altfel îl sun pe cumnatul meu, care e avocat. Nu se poate aşa ceva!

Se întoarse spre Alexandra:

— Haide, draga mea. Femeia asta o să plece acum.

Alexandra îi aruncă o privire Huldei, apoi, ridicându-se în picioare, se supuse mătuşii ei.

Hulda înțelese din expresia de pe chipul ei că fata ascundea ceva. Era convinsă de asta.

XXXII

Da, era locul potrivit: doar numele lui Dagur apărea scris pe sonerie, dar Hulda rămase uşor surprinsă să descopere că tânărul locuia singur într-o casă aşa mare. După ce apăsă pe butonul soneriei şi aşteptă un minut bătu la uşă, mai întâi încet, apoi mai tare, dar nu primi niciun răspuns. Dagur părea să fie plecat. Hulda mai făcu o ultimă încercare, ţinând degetul îndelung pe buton. Niciun răspuns. Trebuia să se întoarcă mai târziu în seara aceea sau dimineaţă la prima oră.

★

Se dovedi că Benedikt trăia într-un loc mult mai potrivit pentru un burlac de treizeci de ani, un mic apartament de la demisol din centrul oraşului.

Locuinţa se afla într-o casă tradiţională, de lemn, vopsită în albastru şi alb, iar intrarea se făcea prin spate, printr-o grădină năpădită de buruieni. Nereuşind să vadă nicăieri o sonerie, Hulda bătu cu pumnul în uşă.

Auzi un zgomot din interior, apoi uşa se deschise şi în spaţiul liber apăru Benedikt. Se impacientă vizibil când văzu cine era.

— Bună seara, Benedikt.

— Ce… ah, bună seara… Stai un pic, rămăsese să ne mai întâlnim?

— Pot să intru?

El ezită o clipă.

— De fapt, nu sunt singur, dar… Bănuiesc…

— Mersi.

Intră fără să întrebe din nou.

— Trebuie să stăm de vorbă.

În clipa în care intră îl zări pe Dagur în picioare în mijlocul livingului şi avu impresia că întrerupsese o ceartă sau o discuţie în contradictoriu. Aerul vibra de tensiune.

— Bună, zise Dagur cu glas jos, plecând ochii în parchet.

Încăperea era mobilată minimal, conţinând numai o canapea de piele, un televizor şi rafturi pline de casete video. Nici urmă de cărţi, nici urmă de tablouri pe pereţi, iar Hulda observă că nici pe masă nu era vreo băutură sau vreo gustare, un amănunt care probabil o atenţionase că Dagur nu se afla acolo într-o vizită de curtoazie.

— Bună, Dagur, zise ea. Vin de la tine de acasă din Kópavogur.

El ridică din nou privirea, cu o expresie surprinsă întipărită pe chip.

— Mă căutai?

— Da, trebuie să vorbesc cu amândoi.

După o scurtă pauză, adăugă:

— Nu mă aşteptam să te găsesc aici, Dagur.

— Poftim, a, nu, eu… ăăă…

Părea ruşinat, în mod nefiresc, îşi zise Hulda. N-ar fi trebuit să-i fie greu să explice de ce îşi vizita prietenul, dar cine ştie de ce Dagur nu-şi găsea cuvintele. Da, clar se întâmplau mai multe decât puteau fi observate la prima vedere.

Dacă ar fi avut de ales, ar fi preferat să stea de vorbă cu ei separat, dar în contextul acela ar fi fost greu.

— Staţi jos, zise ea pe un ton ferm. N-o să dureze mult.

Ascultând-o, cei doi se trântiră unul lângă altul pe canapea.

Hulda luă un taburet din chicineta lipită de living şi se cocoţă pe el, cu faţa la ei.

Îi studie o vreme, sporind tensiunea, perpelindu-i un pic. Era limpede că nu sunt în largul lor.

— Prietena voastră, începu Hulda. Prietena voastră, Klara, pare să nu fi căzut în prăpastie din greşeală.

— Cum adică? întrebă Benedikt tăios.

— A fost atacată, răspunse Hulda.

— Atacată?

Lui Dagur nu-i venea să creadă.

— Ce vrei să spui? întrebă Benedikt. Că a ucis-o cineva?

Hulda dădu aprobator din cap.

— Aşa se pare. Iar de acum încolo asta e ipoteza de la care pornim, continuă ea, lăsând dinadins impresia că şi alţii bănuiau acelaşi lucru, că avea tot Departamentul în spate.

— Lucraţi cu ipoteza… că a fost omorâtă?

Benedikt părea deopotrivă şocat şi furios.

— Pentru Dumnezeu, doar nu insinuezi că vreunul dintre noi – sau Alexandra – ar fi putut s-o ucidă?

— A mai fost altcineva pe insulă? întrebă Hulda pe un ton plat.

Dagur fu cel care răspunse:

— Nu. Nu a mai fost.

— Atunci nu mai e nimeni de luat în calcul, nu?

Benedikt clătină din cap.

— E posibil să fi venit altcineva pe insulă fără să ştiți voi?

— Mi-e greu să cred. Deşi probabil că nu e chiar de neglijat.

— Ați fi auzit dacă barca ar fi sosit în timpul nopții, de exemplu?

— Nu, probabil că nu.

— Deci pentru moment nu ne rămâne decât să ne concentrăm pe voi trei, zise Hulda. Asta dacă nu iese la lumină vreo dovadă care să contrazică teoria.

— Ce tâmpenie, zise Dagur. Doar nu crezi pe bune că… ne-am omorât prietena!

— Cred că glumeşti, îi ținu isonul Benedikt.

— Mi-aş dori să glumesc, spuse Hulda cu o expresie severă pe chip. Uitați ce e, a venit momentul să-mi spuneți adevărul. Ce s-a întâmplat în noaptea aia?

Dagur îi aruncă o privire scurtă lui Benedikt, apoi răspunse:

— E strigător la cer! Ce mai vrei să-ți spunem? Nu ştim ce s-a întâmplat! Klara n-a venit la culcare odată cu noi.

Se opri, adunându-se, apoi adăugă:

— Oricum, ce te face să crezi că cineva… a omorât-o?

— Deocamdată nu pot să-ți spun asta.

Benedikt sări în picioare.

— Doar nu te aştepți să răspundem la întrebări despre ceva ce… vreau să zic, ceva despre care n-ai nicio dovadă. Doar încerci să ne prinzi în cursă. Încerci să ne pui în cârcă o crimă, când tot ce s-a întâmplat a fost că prietena noastră a alunecat şi a căzut… sau s-a aruncat de pe stâncă.

— Cred că avem dreptul să fie un avocat de față, nu? interveni Dagur pe neaşteptate.

Hulda zâmbi.

— Asta voi hotărâți. Hai să ne calmăm puțin. Nimeni nu e arestat, nimeni nu e suspect. Nu oficial. Doar stăm de vorbă, dar, cum am zis, voi hotărâți. O să vedem mâine dacă trebuie să vă chem oficial la interogatoriu la secție. Atunci aveți dreptul să aduceți un avocat, dacă vreți.

Benedikt rămase pe loc, şovăind. Dagur nu se ridică de pe canapea.

— Mă rog, mai exact ce cauți aici, Dagur? întrebă Hulda fixându-l cu privirea pe tânăr.

— Poftim?

Întrebarea îl luă prin surprindere.

— Şi să nu mă minți spunându-mi că a fost o vizită de curtoazie, adăugă

ea tăios.

Dagur nu răspunse nimic.

— Aveați grijă ca poveştile să vi se potrivească?

Îşi mută privirea înapoi la Benedikt.

El clătină violent din cap, parcă în sfârşit îngrijorat de turnura pe care o luase conversația, nu doar tracasat şi nervos din pricina felului în care Hulda intrase în casă neanunțată şi începuse să arunce acuzații încolo şi-ncoace.

— În niciun caz, răspunse el. Nu.

— Dagur?

— Ce? Nu, nu. Nimic de genul ăsta. Ai înțeles greşit. Nu avem nevoie să ne potrivim poveştile. Sincer.

Îi credea – aproape. Da, poate că spuneau adevărul. Dar tot nu avea încredere deplină în ei.

Se ridică în picioare.

— În cazul ăsta, *ce* faci aici, Dagur?

Se gândi mai mult decât ar fi fost nevoie.

— Prietena noastră tocmai a murit, răspunse în cele din urmă. Aproape sub nasul nostru. Nu făceam față de unul singur şi nu ştiam cu cine să vorbesc în afară de Benni. Eu şi Alexandra nu suntem apropiați, dar Benni mi-e cel mai bun prieten. N-am ținut niciodată secrete unul față de celălalt…

Din tonul lui Dagur, Hulda căpătă sentimentul că această din urmă remarcă era încărcată cu o însemnătate aparte, că ascundea un înțeles mai profund, pe care avea toate intențiile să-l scoată la lumină.

XXXIII

Hulda îi instruise pe cei trei tineri să nu plece din oraş până nu primeau permisiunea să o facă. Nici Benedikt, nici Dagur nu ridicaseră vreo obiecție, dar Alexandra protestase că trebuie să se întoarcă în est, la familia ei. Până la urmă, însă, fusese convinsă să mai aştepte o noapte sau două.

Următorul pas al Huldei, a doua zi de dimineață, fu să se întâlnească cu Thorvadur, polițistul care îi luase lui Dagur declarația cu zece ani mai înainte, când primise un avertisment pentru că amenințase un agent de poliție. Thorvadur avea vreo treizeci şi cinci de ani, era cinstit, cu picioarele pe pământ şi plăcut în conversație.

Hulda stătea acum în biroul lui, după ce îi solicitase o întâlnire.

— Bun, cu ce pot să te ajut? întrebă el afişând un zâmbet sincer.

— Probabil că e o pierdere de vreme, începu ea, dar am găsit un raport vechi, datând din 1987, despre un incident minor pe care l-ai raportat.

— A, da, 1987, hmm… Cred că tocmai terminasem Academia. Am intrat în poliție în ’86.

Hulda îi înmână un exemplar din raportul despre Dagur.

— N-o să bănuiesc nicio clipă că-ți mai aminteşti de el…

— Să vedem.

Răsfoi raportul.

— Ah, stai aşa, da, 1987 – deşi nu sunt sută la sută sigur.

Studie mai departe documentul.

— Să vedem. Câți ani avea? Doar nouăsprezece. A comis din nou o infracțiune sau ceva?

Hulda clătină din cap.

— Nu, e doar un puşti obişnuit, respectabil, din câte-mi dau seama. E singura dată când apare în dosarele poliției, e singura lui infracțiune.

— Dagur… Dagur Veturlidason…?

În mintea lui Thorvadur parcă se aprinse un beculeț.

— Ah, da, bineînțeles. Dagur Veturlidason. Scuze, nu mi-a picat fisa imediat. Ar fi trebuit să-mi povesteşti contextul, Hulda.

Îi zâmbi.

— Contextul?

— Da, nu avea legătură cu tatăl lui? De ce cercetăm asta acum?

— Tatăl lui? Ce a făcut?

— Veturlidi Dagsson, nu-ți amintești de el?

Deşi numele îi era vag familiar, Hulda trebuia să admită că nu ştia de unde.

— Şi-a omorât fiica, nu mai ții minte?

Iar apoi Hulda îşi aminti cât să se sature. Nu fusese implicată în anchetă, dar episodul ajunsese pe prima pagină a ziarelor, deci nimeni n-ar fi putut să nu afle de el. Un caz absolut înfiorător, în care un contabil în aparență respectabil din Kópavogur fusese acuzat de uciderea propriei fiice în casa lor de vacanță dintr-un loc izolat din Vestfirðir. Hulda nu-şi amintea detalii, pentru că urmărise investigația la ştiri şi din bârfele auzite pe coridoarele secției. Bărbatul se sinucisese în arest înainte să fie dat verdictul. Ce-i rămăsese în memorie, în schimb, era faptul că acel caz îi cimentase succesul lui Lýdur. Fuseseră descoperite semne care sugerau şi un istoric de abuzuri, iar asta o tulburase extrem de tare pe Hulda, cu toate că la momentul respectiv nu realizase.

Dacă stătea să se gândească mai bine, faptul că bărbatul locuise în Kópavogur se potrivea: casa de vreo două ori prea mare pentru Dagur trebuie că era vechea casă a familiei. Însă acum tânărul părea să locuiască acolo singur. Iar asta ridica întrebarea: ce se întâmplase cu mama lui?

— Dumnezeule, şopti Hulda mai mult pentru sine decât pentru Thorvadur. Vrei să spui că Dagur e fiul lui?

— Nu ştiai?

— Nu, nu… făcusem legătura, răspunse ea.

— Şi atunci de ce studiezi cazul? E clar istorie antică faptul că băiatul a făcut scandal atunci.

— Să înțeleg că-ți amintești?

— Da, mi-a părut rău de el. Venea mereu la secție, protestând furios că tatăl lui fusese arestat. A refuzat să creadă că era vinovat. De cele mai multe ori doar cerea să-l vadă pe Lýdur, dar uneori începea să urle şi la noi, restul. Ce să zic, ne-a părut rău pentru el, să ştii. N-am luat nicio măsură. O dată, însă, episodul cu pricina, a întrecut orice limită, a mers prea departe şi a început să ne amenințe, aşa că am fost obligați să-l arestăm şi să schimbăm două vorbe cu el ca să se calmeze. Mai mult nu s-a întâmplat. Băiatul era într-o stare groaznică. Însă era şi firesc.

— Aha… spuse Hulda neatentă.

Nu reuşea să înregistreze faptul că tânărul era fiul unui bărbat care-şi omorâse propria fiică. Fir-ar să fie. Doar nu exista vreo legătură, nu?

— Hai, zi, ce se-ntâmplă? De unde interesul față de băiat?

— E suspect într-un caz de crimă. Ştii tu, fata care a murit căzând în prăpastie pe Elliðaey în weekend.

— Glumeşti? Drace!

Thorvadur izbi cu pumnul în masă.

— Vorbeşti serios?

Hulda încuviință dând din cap.

— Şi crezi că ar putea fi vinovat?

— Nu prea ştiu ce să mai cred.

— Păi, poate că se moşteneşte, nu?

Hulda ridică din sprâncene.

— Fii serios!

— Da, serios. Tendințele de genul ăsta se moştenesc. În locul tău, nu l-aş exclude în niciun caz din ecuație.

— Doar nu pot să-l arestez pentru păcatele tatălui său. Asta îmi sugerezi să fac?

— S-ar putea să ai de-a face cu o aşchie care n-a sărit prea departe de trunchi, Hulda.

XXXIV

Presa începuse să amuşine cazul, iar când se întoarse la birou Hulda descoperi că o aşteaptă mai multe mesaje în care i se puneau întrebări despre ce se întâmplase în noaptea aceea pe insulă. În loc să-şi piardă vremea cu ele acum, hotărî că mai bine s-ar ocupa de alte chestiuni. Din fericire încă nu se scursese informaţia că poliţia considera moartea fetei o posibilă crimă.

În lumina lucrurilor pe care tocmai le aflase, trebuia să stea de vorbă urgent cu Dagur, dar mai întâi voia să fie sigură că se familiarizează cu toate amănuntele cazului Veturlidi. Cel mai rapid mod să facă asta ar fi fost să-l roage pe Lýdur să i le expună. Nu era o perspectivă care o încânta, dată fiind aversiunea pe care o simţea faţă de el – un sentiment care fără îndoială era reciproc. Însă el condusese ancheta, fusese marea lui reuşită, cazul care îl urcase în ierarhie. Pe atunci chiar reuşiseră să capete şi o anumită celebritate, pentru că apăruse conştiincios în media ca să discute cazul, preluând rolul unui om în care publicul putea avea încredere. Se descurca la asta, Hulda trebuia să recunoască, dar tot nu avea încredere în el. Nici ei nu-i era limpede exact de ce.

Dar acum, în sfârşit, Hulda avea la rândul ei un caz important – o ştia instinctiv. Era şansa ei şi trebuia să profite de ea dacă voia să străpungă bariera prestigiului superior şi salariului mai bun. Dacă stătea să se gândească mai bine, poate că ăsta era momentul să-şi depăşească reticenţa de a apărea în lumina reflectoarelor şi să convoace o conferinţă de presă. Nu-i venea uşor să joace rolul acela, cum îi era lui Lýdur, însă avea nevoie de o reuşită şi, dacă o obţinea, realizarea ei nu trebuia lăsată să treacă neobservată.

Însă, după ce îşi luase inima în dinţi să meargă să stea de vorbă cu el, rezultatul fu dezamăgitor, pentru că Lýdur nu era în oraş. Fu informată că în ziua precedentă, după serviciu, se dusese la casa de vacanţă din Borgarfjördur, şi nu-şi luase telefonul. Asemenea Huldei, lui Lýdur nu-i intrase încă în obicei să umble cu mobilul după el, deşi, la cum mergeau lucrurile, în scurtă vremea probabil urmau să devină obligatorii. Până atunci, Hulda voia să profite la maximum de libertatea de a nu putea fi în permanenţă contactată de superiorii ei.

La o adică, era un bun prilej să ia maşina la plimbare pe vremea aceea

frumoasă. Skoda se întorsese de curând de la o revizie costisitoare, ceea ce însemna că n-ar fi trebuit să fie o problemă să tragă o fugă pe coasta de vest, la Borgarfjördur. Nu, nu era o idee rea deloc.

Hulda nu se sătura niciodată de drumul spre nord de-a lungul coastei Reykjavíkului, de unde avea priveliştea incomparabilă a munţilor ei preferaţi: Akrafjall, care arăta ca o farfurie, stând singur pe peninsula lui, masivul cu vârf turtit Esja, crestele aproape alpine ale lui Skardsheidi. Nici măcar n-o deranjă faptul că îi luă mult să ocolească Hvalfjördur, conştientă că în curând acest lucru avea să devină de domeniul trecutului. Tunelul peste gura fiordului urma să se deschidă anul următor, ceea ce ar fi redus timpul de călătorie de la o oră la şapte minute. Însă avea să-i fie dor de panorama cu munţi şi mare, ferme îngrijite şi fâneţe presărate cu căpiţe rotunde, albe, semnele familiare ale vechii pescării de balene şi barăcile rămase de după război.

Când ocoli povârnişul muntelui Hafnarfjall zări Borgarfjördur, înconjurat din nord şi din est de teren mai plat, deschis, munţii formând un fundal îndepărtat. Fiordul era dominat de micul oraş Borgarnes, cu biserica lui albă, frumoasă, dar nu aceea era astăzi destinaţia ei. Casa de vacanţă a lui Lýdur se dovedi a se afla în mijlocul unei staţiuni care părea concepută cu intenţia expresă de a le face oaspeţilor viaţa grea. Deşi avea un simţ al orientării rezonabil de bun, Hulda se pomeni învârtindu-se în cerc până când, într-un târziu, descoperi fundul de sac şi casa de vacanţă cu picăţele, parţial ascunsă vederii de mesteceni şi tufişuri.

În timp ce parca Skoda în spatele maşinii mari 4×4 a lui Lýdur, se gândi iarăşi că bărbatul trebuie că era cu câteva trepte deasupra ei pe scara salariilor, mai sus decât s-ar fi justificat pe baza postului, vârstei şi experienţei.

Bătaia şovăitoare în uşă rămase fără răspuns, aşa că ocoli clădirea ca să vadă dacă nu cumva Lýdur era în spate. Avu noroc. Stătea lângă un grătar cu gaz, la pieptul gol şi cu ochelari de soare, şi tresări când o văzu.

— Dumnezeule mare, Hulda! Ce naiba cauţi aici? întrebă el, surpriza iniţială fiind înlocuită de amuzament.

— Bună, îmi pare rău că dau buzna peste tine aşa, spuse ea fără sinceritate.

În sinea ei se gândea cu obidă că el stă la casa de vacanţă dichisită şi că are jeepul luxos parcat în faţă, în timp ce ea trebuia să se descurce cu o

Skoda veche de zece ani, o cuşcă de iepuri pe care dădea o rată usturătoare şi, odată la câțiva ani, cu săptămâna de concediu pe care o primea la casa de vacanță a sindicatului poliției, în Hvalfjördur, nu departe de Reykjavík… Era al naibii de nedrept.

— Doar mă mir, atâta tot. Soția s-a dus să se întindă puțin. O să vă fac cunoştință mai târziu. V-ați întâlnit?

— Da, de multe ori.

— Ah, da. În fine, bănuiesc că e ceva urgent. Sper doar că n-ai venit aici să mă târăşti înapoi la birou.

Râse.

— Din punctul ăsta de vedere, nicio primejdie. Ai câteva minute?

— Sigur. Vrei un hamburger? Am destui.

Tocmai se pregătea să refuze când îşi dădu seama că era lihnită de foame.

— Ăăă, da, merci. Ar fi grozav.

— Vin imediat cu un hamburger şi o Cola, zise el, iar râsetul fals pe care-l auzise de atâtea ori răsună din nou.

La omul ăsta totul era fals, însă asta nu-i oprise ascensiunea fulminantă în ierarhie. Oare era invidioasă?

El intră în casă şi se întoarse imediat cu un burger mare, suculent, pe care-l trânti pe grătar. Se auzi cum sfârâie şi cum stropeşte cu grăsime.

— Bun, ia zi-mi: ce vânt te-aduce pe-aici, Hulda?

Tonul glumeț dispăruse, glasul îi era acum serios.

— Eu… De fapt, voiam să te întreb despre un caz vechi. Îți aminteşti de Veturlidi Dagsson?

Îl văzu cum tresare involuntar auzind numele lui Veturlidi, chiar dacă încercă să ascundă reacția. Urmă o tăcere care dură parcă mai mult decât ar fi fost normal la o asemenea întrebare.

— Veturlidi, da, sigur că-mi amintesc de el, răspunse în cele din urmă pe un ton neutru. Un caz şocant, pur şi simplu şocant, adăugă fără să-şi mute privirea de la ea. De ce te interesează?

— Am dat de fiul lui în weekend. Îl cheamă Dagur. Tu l-ai întâlnit atunci?

— Ăăă… Da, răspunse Lýdur, în aparență fără tragere de inimă. Uitasem cum îl cheamă, dar l-am întâlnit cel puțin o dată, probabil de mai multe ori. Şi-a ieşit din minți când l-am arestat pe tatăl lui. Am trecut pe-acolo când se crăpa de ziuă, iar băiatul s-a trezit şi a început să urle, să facă scandal. Nici

măcar nu era aşa mic, trebuie să fi avut cel puțin opşpe-nouăşpe ani.

— Nouăsprezece, confirmă Hulda.

— Aşa. Nu cred că… nu cred că a fost dispus vreodată să privească adevărul în față.

În sfârşit, Lýdur se răsuci şi îi întâlni Huldei privirea. Pe chip nu i se mişca niciun muşchi.

— Sigur, e de înțeles. A fost o perioadă groaznică pentru familie, o situație cumplită.

Se întoarse din nou la grătar, întrebând într-o doară:

— Unde ai dat de fiul lui?

— E implicat într-un caz la care lucrez.

Teoretic Lýdur nu avea cum să afle că incidentul de pe Elliðaey fusese ridicat la rangul de posibilă crimă, nu încă, aşa izolat cum era aici, la casa de vacanță, fără telefon.

— Serios? Ce caz? întrebă el după o pauză. Decesul de pe Insulele Westman?

— Da. Au ieşit la iveală dovezi care sugerează că fata a fost omorâtă.

— Omorâtă? Drace. Mai bine m-aş întoarce în oraş.

— Mă ocup eu, spuse ea, ridicând brusc tonul.

— Drace, repetă el ca şi cum n-ar fi auzit-o. O să vorbesc cu nevastă-mea, apoi vin fuga la birou. În fine, ce voiai să mă întrebi?

— Voiam doar să ştiu, începu ea căutând să-şi revină după izbucnirea de mânie, dacă l-ai luat vreodată în calcul pe Dagur la vremea aceea.

— Să-l iau în calcul? Cum adică?

— A fost vreodată considerat suspect?

— Poftim? făcu Lýdur răsucind capul cu o mişcare bruscă. În cazul uciderii surorii lui? Nu, sigur că nu. Niciodată. A fost un caz limpede ca bună ziua, cum sunt sigur că-ți aminteşti. Veturlidi a fost ucigaşul, fără îndoială.

Lýdur vorbea cu emfază, convingător. Convins.

— Poți să-mi expui pe scurt datele? Parcă a fost cazul tău, nu? întrebă ea, cu toate că ştia deja răspunsul.

— Lasă-mă o clipă, zise el luând burgerii de pe grătar.

Îi făcu Huldei semn spre un scaun de pe verandă şi se aşează în fața ei. Preț de o clipă, Hulda uită de tot, mai puțin de plăcerea pură a momentului atunci când savură aroma de hamburgeri proaspăt făcuți, aerul cald, neclintit, de vară. Aşa ar trebui să fie viața – aşa fusese cândva viața ei.

Lýdur se ridică din nou în picioare aproape imediat.

— Îți aduc Cola aia.

Intră în casă şi se întoarse repede cu băutura. Când se aşeză la loc, îi răspunse la întrebare:

— Da, eu m-am ocupat de anchetă de la început până la sfârşit. Şi a mers ceas, aş putea spune. A dracului de urâtă crimă – un tată care-şi ucide propria fiică aşa… Ce părinte i-ar face rău propriului copil?

Întrebarea o făcu pe Hulda să se înfioare.

— Aminteşte-mi, te rog, unde a fost găsit cadavrul?

— În Vestfirðir, răspunse el, muşcând din burger şi mestecând energic. O imagine grotescă. S-a petrecut la casa de vacanță a familiei. La prima vedere părea că fusese acolo de una singură, dar puloverul lui Veturlidi l-a dat imediat de gol. Îl ținea strâns în pumn. N-a putut să nege că era al lui, deşi bineînțeles că a negat că fusese acolo cu ea. Însă nimeni n-a putut explica de ce fata s-ar fi dus acolo de una singură, mai ales din moment ce ea şi tatăl ei obişnuiau să meargă deseori împreună la casa de vacanță. Nu putem decât umple golurile prin intuiție.

Mai luă o muşcătură, răzând o jumătate de burger deodată, şi se opri din vorbit cât mestecă. Hulda profită de ocazie să guste şi ea. Meritul ăsta trebuia să i-l acorde lui Lýdur: ştia cu certitudine să facă grătar.

— Ce vreau să zic, continuă Lýdur înghițind, e că se duceau acolo de multe ori numai ei doi, şi nu e greu de închipuit ce se întâmpla în călătoriile astea – ce-i făcea el. Dar atunci ea crescuse deja şi trebuie să fi hotărât să i se opună. Cel puțin, eu aşa mi-am imaginat. El a împins-o, iar ea s-a dat cu capul de colțul ascuțit al mesei, apoi a murit din cauză că a pierdut mult sânge. E greu de zis cât s-au luptat. Dar e posibil să o fi putut salva, dacă n-ar fi lăsat-o acolo să sângereze până la moarte. Deloc surprinzător, cazul a scandalizat pe toată lumea. N-a fost de glumă să arestezi un părinte pentru un omor de genul ăsta, cum cred că-ți dai seama.

Se uită la Hulda, însă, în ciuda vorbelor, ea nu-i detectă nicio urmă de compasiune pe figură.

— Da, îmi dau.

— Îi şi plăcea băutura. Uneori trăgea la măsea pe ascuns, dispărea zile întregi la rând. Fusese la dezalcoolizare şi rămăsese pe uscat cel puțin o dată, dar e limpede că începuse din nou pentru că s-a dovedit că folosise casa de vacanță pentru bețiile lui secrete. Am găsit sticle dosite peste tot. Teoria mea e că trebuie să fi fost beat când a omorât-o. N-am putut să

dovedim asta dar, bineînțeles, n-a însemnat decât muniție pentru acuzare.

— N-a existat niciun motiv de îndoială rezonabilă?

— Niciunul, răspunse Lýdur pe un ton care nu lăsa loc de întors. Veturlidi era vinovat până-n măduva oaselor. Felul în care a sfârşit a spulberat orice îndoială în sensul ăsta. Nu trebuie să fii vreun geniu ca să-ți dai seama ce înseamnă că s-a spânzurat. Tocmai fusese acuzat. Jocul se terminase, dar voia să-l încheie în termenii lui. Sfârşitul filmului. Sigur, mi-ar fi plăcut să văd că e găsit vinovat, dar e limpede că n-a suportat să trăiască mai departe cu ce făcuse. Ceea ce e de înțeles, presupun.

— Să ne întoarcem la fiul lui – e vreo şansă să fi fost şi el acolo, la casa de vacanță?

— Fiul lui? Adolescentul? Nu, cu siguranță nu. Nu exista nicio dovadă care să sugereze asta.

— A fost luată măcar în calcul varianta asta?

— Nu tocmai. Era doar un puşti. Uite ce e, a fost la mintea cocoşului. Veturlidi a fost acolo singur în weekendul ăla, se dusese să bea pe ascuns. A pretins că fusese în oraş, dar nu avea niciun alibi. Soția lui era plecată într-o călătorie cu nişte prietene şi nici fiul lui nu era acasă. Ne-a implorat să-l credem pe cuvânt… Dar adevărul era că au fost amândoi la casa de vacanță. Fiica lui n-ar fi mers acolo de una singură.

— Cum o chema pe fiica lui?

— Katla. Trebuie să fi avut vreo douăzeci de ani pe atunci. Nimeni n-a avut decât lucruri bune de spus despre ea. A fost o fată veselă, binedispusă, îi plăcea să-i tachineze pe ceilalți.

— Când se întâmpla asta?

Lýdur căzu pe gânduri.

— Hmm, pe la sfârşitul anilor ’80… ’87, da, aşa e. Acum zece ani.

— Katla avea iubit?

— Se pare că nu. Am întrebat în stânga şi-n dreapta. Am vorbit cu unii dintre prietenii ei.

Hulda vedea că începuse să-şi piardă răbdarea cu întrebările ei.

— Se întâmplă să-ți aminteşti cine erau persoanele astea?

— Poftim? Nu, am uitat.

— E posibil să existe vreo însemnare în sensul ăsta în dosar?

— Mă îndoiesc. Am pus doar câteva întrebări neoficiale.

Oftă puternic.

— Dagur n-a zis nicio vorbă despre asta când am vorbit cu el. Legături

cu două crime – aşa ceva e clar că va ridica întrebări.

— Aoleu, încetează, Hulda! E cam mult să spui că are legătură cu două crime. Sora lui a fost cea omorâtă. El e o victimă nevinovată.

Lýdur se ridică brusc.

Mesajul era limpede, aşa că Hulda îl imită.

— Mulțumesc pentru ajutor, Lýdur.

Apoi, ca şi cum şi-ar fi amintit deodată, întrebă:

— A mărturisit vreodată? Veturlidi, adică.

— Nu, nu oficial. Dar era limpede ca bună ziua. Crede-mă, Hulda, nu cauți unde trebuie. Nu există nicio legătură între cele două cazuri. E complet implauzibil, iese din discuție.

XXXV

Katla.

Avea douăzeci de ani când fusese găsită moartă la casa de vacanță.

Hulda își petrecu restul zilei însorite închisă în birou, citind dosarele vechi ale cazului. Insistența lui Lýdur cum că nu putea exista vreo legătură între moartea Katlei și incidentul de pe Elliðaey era exact contrar instinctelor Huldei. Trebuia să afle mai multe despre uciderea Katlei, iar metoda cea mai evidentă era să mai vorbească o dată cu Dagur.

Rezumatul pe care i-l făcuse Lýdur la grătar se dovedi destul de precis. Totul se întâmplase cu zece ani înainte. Cadavrul Katlei fusese descoperit în toamna lui 1987, la casa de vacanță a familiei, aflată în îndepărtata vale Heydalur, lângă Mjóifjördur, un fiord nelocuit de pe coasta de sud a fiordului Ísafjardardjúp. Inspectorul de la poliția locală din Ísafjördur, pe care-l chema Andrés Andrésson, făcuse descoperirea. Hulda se gândi că poate merita să dea și de urma lui, să afle și perspectiva lui asupra evenimentelor.

Scena fusese urâtă, judecând după poze. Cursese mult sânge. Katla suferise o rană la cap când căzuse pe spate și se lovise de colțul mesei, așa cum explicase Lýdur. Trupul ei fusese găsit abia după câteva zile, iar Hulda se cutremură gândindu-se cum trebuie să fi fost pentru primii care veniseră la fața locului.

Conform lui Lýdur, pe Veturlidi îl dăduse de gol *lopapeysa* lui. Se afla în mâna Katlei. Ciudat, nu se vedea în niciuna dintre poze, dar Andrés dăduse o declarație confirmând acel amănunt și explicând că era posibil să fi mutat el puloverul când verificase dacă fata mai avea puls.

Dacă așa stăteau lucrurile, gestul fusese foarte neobișnuit – mutase probe de la locul crimei. Da, era tot mai limpede că Hulda trebuia să schimbe două vorbe cu acest Andrés.

Ultima pagină din teancul gros de hârtii conținea o scurtă declarație în care se raporta că prizonierul își luase viața.

★

— Îmi pare nespus de rău că vă deranjez, zise Hulda pe cel mai blând ton al ei.

Părinții Klarei locuiau în Kópavogur, la numai două străzi de Dagur, într-o casă care părea să fi fost construită în anii ’70.

— Aş putea să vorbesc ceva cu dumneavoastră, foarte rapid?

La scurtă vreme după ce Klara fusese declarată moartă, reprezentanți ai poliției, însoțiți de un preot, îi informaseră pe părinți. După înfățişarea rătăcită, cei doi erau încă în stare de şoc.

— Ah… bine, intră.

Femeia, probabil mama Klarei, arăta de vreo cincizeci de ani. Era palidă, avea păr scurt şi purta ochelari demodați.

— Eu sunt Agnes. El e soțul meu, Vilhjálmur.

— Nu puteți să ne lăsați odată în pace? întrebă bărbatul după un scurt moment de tăcere.

Vorbea cu emoție în glas, dar tonul îi era ca de scuză.

— Anchetezi moartea ei?

— Da, am preluat cazul, răspunse Hulda încetişor.

Îi urmă pe cei doi în living, observând atmosfera de dezolare tăcută. Toate luminile erau stinse, draperiile erau trase. Hulda se simți extrem de nelalocul ei că le calcă durerea în picioare.

— Sunteți…? începu Vilhjálmur să întrebe răguşit apoi, dregându-şi glasul, încercă din nou: Sunteți mai aproape de a afla cum a… cum a căzut?

Cu tact, ca să facă lovitura mai uşor de suportat, Hulda răspunse:

— Examinăm mai multe piste. E posibil… există o mică şansă să fi existat şi un fel de luptă.

Tatăl Klarei tresări.

— Ce… ce vrei să spui? Cum adică o luptă?

— E posibil să fi fost împinsă.

— Poftim? Nu, nu se poate, protestă Agnes. Nu, nu cred aşa ceva!

— Cât de bine îi cunoştea pe cei cu care a fost pe insulă? întrebă Hulda.

— Sunt prieteni de cincisprezece ani. Erau de nedespărțit când Klara era în clasa a şasea.

— Mi-ați putea spune cine era pe atunci în grupul de prieteni?

De astă dată tatăl Klarei i-o luă înainte soției:

— Aceiaşi… Dagur şi Benni, şi Alexandra. Şi Katla, desigur.

Glasul îi deveni plat când rosti ultimul nume.

— Ah, da, zise Hulda. Katla. Fata care a murit în Vestfirðir.

— A fost ucisă, vrei să spui, interveni Agnes. Cumplită, cumplită treabă.

— Îmi puteți povesti ce s-a întâmplat?

Rugămintea îi fu întâmpinată de o tăcere grea.

Apoi mama Klarei clătină din cap.

— Aş prefera să nu.

Hulda ezită, neştiind cât de mult să-i preseze.

— Nu e povestea noastră, zise Vilhjálmur într-un târziu. Ar trebui să vorbiți cu familia Katlei.

— Klara şi Katla erau apropiate?

Urmă o altă pauză îndelungă, apoi mama Klarei răspunse:

— Erau cele mai bune prietene.

Hulda aşteptă, simțind că mai era ceva de spus.

— Totul s-a schimbat după ce a murit Katla, continua femeia cu glas jos.

— Cum adică?

Atunci tatăl Klarei se ridică în picioare şi puse cu blândețe o mână pe umărul soției sale.

— Nu e momentul, spuse el. Avem nevoie să fim lăsați în pace.

Hulda nu mai putea spune nimic. Sperase să obțină ceva mai concret, dar ultimul lucru pe care şi-l dorea era să le provoace părinților Klarei mai multă durere.

— Îmi pare foarte rău că v-am deranjat, spuse şi se ridică. Vă rog să primiți sincerele mele condoleanțe. O să am grijă să fiți ținuți la curent cu mersul anchetei.

Totul s-a schimbat după ce a murit Katla, spusese mama Klarei. Hulda era mai convinsă ca niciodată că uciderea Katlei putea ascunde soluționarea cazului.

Care erau şansele? Două fete, Katla şi Klara, din acelaşi grup de prieteni, ucise la diferență de zece ani. Şi încă în Islanda, unde crimele erau o raritate. Iar de data asta prietenii primei victime fuseseră singurii prezenți. Da, fir-ar să fie, era imposibil să nu fie legate între ele cele două cazuri. Mai mult, logic vorbind, trebuia să accepte posibilitatea ca acelaşi criminal să fie vinovat de ambele crime.

Oare era cu putință? Putea unul dintre prieteni să le fi ucis pe ambele fete?

Benedikt? Hulda nu reuşea să-l citească. Nu ştia decât că nu-i spunea tot adevărul.

Alexandra? La suprafață timidă şi emotivă, dar oare putea fi o cu totul altă persoană sub fațada aceea?

Sau Dagur? Fratele Katlei. Tânărul simpatic, stăpân pe sine, care suferise văzându-şi tatăl arestat pentru crimă şi protestase în repetate rânduri, vehement, ajungând chiar să amenințe un polițist. Oare era posibil ca el să-

şi fi ucis sora şi ca tatăl să fi luat vina asupra lui? Iar mama lui ce rol avea în toate astea? Da, iată încă o persoană de urma căreia trebuia să dea Hulda.

Nu-şi putea alunga din minte ideea că era posibil ca Dagur să fi fost vinovat de uciderea Katlei iar Veturlidi să fie, aşadar, nevinovat. Pe cât de şocantă era, teoria însuma faptele mai bine decât oricare altă explicaţie. Niciunul dintre ceilalţi prieteni n-ar fi avut cu Katla o legătură mai puternică decât propriul ei frate. Pe lângă asta, e de presupus că avea acces la casa de vacanţă, la fel ca restul familiei. Şi, cel mai important, dacă într-adevăr era nevinovat, atunci Veturlidi se sinucisese, oare, ca să-şi protejeze fiul? Dar de ce naiba să vrea Dagur s-o omoare pe Klara?

Era momentul să treacă la acţiune, să-l cheme pe Dagur la un interogatoriu oficial şi să-l lase să tremure peste noapte în celule. Poate că aşa ar fi ieşit la suprafaţă nişte secrete vechi.

XXXVI

Când se întoarse la secție, Hulda fu întâmpinată de vestea deloc binevenită că Lýdur venise înapoi în oraş şi voia s-o vadă cât mai repede. Se apropie de biroul lui cu inima grea, mintea lucrându-i la capacitate maximă încercând să-şi dea seama ce voia, temându-se mai cu seamă că urma să-i ia cazul cu forța. Însă adevărul era că şeful lui Lýdur îi încredințase ei investigația şi nu se întâmplase aproape niciodată ca unui detectiv să-i fie luat un caz la mijlocul drumului, mai puțin în situații când era vorba despre comportament inadecvat sau o eroare gravă.

— Bună, îl salută pe Lýdur, destul de rece, când intră în birou.

El stătea în picioare, roşu ca racul din pricina soarelui.

— Bună, Hulda, spuse el şi, poate ca răspuns la tonul ei, o asigură imediat: Uite ce e, chiar dacă m-am întors asta nu înseamnă că încerc să mă bag peste tine. Conduci în continuare ancheta, dar sunt aici să-ți dau o mână de ajutor, dacă o să vrei. În definitiv, cunosc o parte dintre personaje din ancheta de acum zece ani. Ce spui?

— Bine… Ăăă, bine, răspunse ea, chinuindu-se să pară sinceră.

— Grozav, grozav. Să ştii că am vrut mereu să lucrez cu tine, Hulda – să învăț de la maestru, ca să zic aşa. E incredibil, de fapt, dacă stai să te gândeşti că până acum n-am mai lucrat niciodată împreună la un caz.

Rânji.

— Deci, încotro mergem mai departe?

— Vreau… O să-l chem pe Dagur la un interogatoriu oficial.

— Bun, excelent. Anunță-mă când vine şi o să te însoțesc. O să-l interogăm aici la secție, presupun.

Ea dădu aprobator din cap, deloc mulțumită de turnura pe care o luau lucrurile.

★

Era evident că Lýdur îşi propusese dinadins să-i facă să aştepte.

Dagur stătea vizavi de Hulda la masa din camera de interogatorii. Se prezentase punctual, dar chipul îi era lipsit de culoare şi nu scosese niciun cuvânt în plus față de cele necesare.

— Îmi pare rău pentru asta, zise Hulda. Trebuie să mai aşteptăm câteva minute să vină şi colegul meu.

Dagur încuviință dând din cap.

Rămaseră în tăcere un timp care li se păru că trece foarte greu.

Dagur devenea tot mai bănuitor şi neliniştit pe măsură ce minutele se scurgeau. Huldei îi trecu prin minte că întârzierea putea fi chiar o tactică din partea lui Lýdur.

În cele din urmă se auzi o bătaie uşoară în uşă şi bărbatul intră în cameră.

— Îmi pare rău că am întârziat aşa de mult. Salut, Dagur, zise el emanând cu uşurință autoritate şi întinse mâna.

Dagur ridică privirea şi nu-i veni să creadă.

— El ce caută aici?

— Cred că vă cunoaşteți, spuse Hulda.

— Ne-am întâlnit cu mult timp în urmă – parcă acum zece ani? zise Lýdur retrăgându-şi mâna, pentru că era limpede că Dagur n-avea de gând să i-o strângă.

Ochii Huldei rămaseră fixați asupra lui Dagur.

El încuviință dând din cap.

— A, îmi amintesc de tine. Îmi amintesc foarte bine de tine. Eşti unul dintre cei care l-au arestat pe tata.

— Da, spuse Lýdur. N-a fost uşor pentru niciunul dintre noi.

— Ştii că era nevinovat, replică Dagur, brusc vehement.

— Lýdur o să participe la interogatoriu, Dagur, interveni Hulda pe un ton care nu lăsa loc de comentarii. Pentru că trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat când a murit sora ta.

Dagur dădu din cap, parcă dezumflându-se deodată, ca şi cum nu ar mai fi avut energie să se opună.

Înainte să treacă mai departe, Hulda făcu observația că, din moment ce era interogat ca potențial suspect, avea dreptul să aibă un avocat de față.

El clătină din cap.

— N-am făcut nimic greşit.

Apoi, cu glas mai jos:

— Şi nici tata nu făcuse.

— Tu şi prietenii tăi m-ați mințit pe insulă.

Hulda se lansă înainte ca Lýdur să reacționeze, hotărâtă să nu-i dea ocazia să preia interogatoriul.

— Te-am mințit?

— Nu mi-ai spus că ai avut legătură cu un alt caz de crimă, petrecut acum zece ani.

— Nu m-ai întrebat.

— Oare pentru că ai ceva de ascuns?

— Nu, deloc. Ne-am gândit doar să organizăm o reuniune. Să marcăm faptul că au trecut zece ani de când a murit Katla. Dar în afară de asta, excursia nu era despre ea.

Adăugă cam fără vlagă:

— În orice caz, niciunul dintre noi n-a avut vreo legătură cu moartea Katlei.

Hulda lăsă ca vorbele să-i fie urmate de o tăcere.

Parcă silit să continue, Dagur adăugă:

— Sigur, Katla a fost sora mea, şi prietenă cu Alexandra, Klara şi Benni, dar atâta tot. De ce trebuie să dezgropăm iar totul? N-are nicio legătură cu ce a pățit Klara.

— Dar sigur puteai să-mi spui asta prima dată când am vorbit, nu? întrebă Hulda, cu toate că îl înțelegea şi pe Dagur.

Putea vedea de ce tânărul nu-şi dorise să pomenească de nenorocirea din trecut.

— Dar noi… eu n-am făcut nimic, repetă Dagur ştergându-şi sudoarea de pe frunte.

— De ce spui că tatăl tău era nevinovat?

— Pentru că era! răspunse cu putere în glas. Ştii ce au zis? Ştii? Că o abuzase pe sora mea de ani întregi, apoi o dusese la țară şi o omorâse! L-am cunoscut bine pe tata. A fost un om bun.

Vocea aproape i se sparse.

— Un om bun. Sigur, îi plăcea să bea – se lăsase, dar începuse din nou, în secret, însă nu se descărca niciodată pe noi. Iar alcoolul nu-l transforma în nu ştiu ce monstru. Îl făcea doar vulnerabil, o țintă uşoară pentru poliție, pentru că au făcut o mare porcărie cu ancheta. N-au găsit pe cine altcineva să dea vina.

În timp ce spunea asta se uită la Lýdur, având chipul contorsionat de ură.

Ignorându-i ieşirea, Hulda îl întrebă pe un ton care invita la confidențe, ca şi cum ar fi discutat cu un prieten:

— Ce s-a întâmplat weekendul trecut, Dagur?

— Nu s-a întâmplat nimic. Klara a murit. De câte ori trebuie să-ți spun? Trebuie să fi fost un accident.

— Nu ți se pare o coincidență ieşită din comun că două fete care erau prietene au fost omorâte, chiar dacă la distanță de un deceniu? întrebă Hulda.

— Nu cred…

După ce pe moment îi tremură, glasul lui căpătă forță:

— Nu cred că a fost omorâtă. Tu poți să crezi ce vrei. Pe insulă nu eram decât noi patru. Îi cunosc pe ceilalți, îmi cunosc prietenii. Nu sunt ucigaşi!

Trebuia să recunoască măcar atât: cu siguranță părea sincer.

Hulda lăsă tăcerea să atârne în aer, apoi întrebă:

— Şi eşti convins, Dagur, că nu tatăl tău a ucis-o pe Katla?

— Sută la sută.

— Atunci, cine?

— Pe asta de unde ar trebui s-o ştiu eu?

Vocea îi tremura.

— E posibil să fi fost unul dintre voi, Dagur?

Clătină violent din cap.

— În niciun caz!

— Alexandra sau Benedikt, de exemplu?

— Nu…

Însă de data asta nu mai părea la fel de încrezător.

— Sau poate tu, Dagur?

Atacul n-ar fi trebuit să-l ia prin surprindere, dar tresări şi protestă pierdut:

— Nu m-am atins nici de-un fir de păr de-al…

Hulda îl întrerupse:

— Să spunem că acceptăm, Dagur, că tatăl tău nu a ucis-o pe Katla, că avem de-a face cu o persoană care a ucis-o şi a scăpat, apoi a ucis iar weekendul trecut. Cineva apropiat de Katla şi care a fost şi pe insulă… Trebuie să-ți spun că în opinia mea ai fi cap de listă.

El țâşni imediat în picioare.

— Doar nu vorbeşti serios!

— Ba mă tem că da. Tu ce crezi, Lýdur?

Hulda se întoarse să-l privească. El îi întâlni privirea cu o figură indescifrabilă, dar nu răspunse.

— Cine au fost ceilalți suspecți principali pentru uciderea Katlei, în afară de Veturlidi? se interesă Hulda.

— Veturlidi era vinovat, spuse Lýdur neutru. Nu are niciun rost să sugerezi altceva. Cazul împotriva lui era fest.

Hulda reveni la Dagur.

— Stai jos. Trebuie să discutăm cum se cuvine.

— Nu e… nu e nimic de discutat, spuse Dagur, dar se aşeză oricum.

— Mărturisesc, Dagur, că felul cum ați ținut sub tăcere crima anterioară mi se pare extrem de suspect. O cunoşteați cu toții pe Katla. Cu toții aveați o legătură cu ea, într-un fel sau altul, nu-i aşa?

El dădu aprobator din cap, fără tragere de inimă.

— Sigur v-ați dat seama că poliția ar fi considerat-o o informație relevantă.

— Mă doare să vorbesc despre asta, cred că înțelegi. Şi… şi, sincer să fiu, am crezut că ştii, sau că o să afli în scurt timp. Dar nu există nicio legătură, e imposibil.

— Pari foarte convins că tatăl tău era nevinovat, spuse Hulda sfredelindu-l cu privirea. Ai făcut vreo încercare să redeschizi cazul sau…?

— Sau ce? Să anchetez de unul singur? Nu sunt polițist. Şi nu uita că pe atunci eram un copil. Nu aveam energie decât să-l sprijin pe tata, să cred în el. Şi sunt mândru de asta. Sigur… sigur că vreau să aflu cine…

Se opri, iar Hulda văzu că era pe punctul să izbucnească în plâns. Tuşi.

— Sigur că vreau să aflu cine a ucis-o pe sora mea, dar nu cred că o să aflu vreodată. Moartea Katlei ne-a distrus viața tuturor. Tata a fost arestat, iar mama…

Hulda aşteptă, însă Dagur nu continuă ideea.

— Ce voiai să spui despre mama ta? Mai e în viață?

— Da.

— Nu locuieşte cu tine?

— Nu, e la un azil de bătrâni. Pur şi simplu parcă a renunțat după ce au murit Katla şi tata. S-a retras în sine. N-a mai ieşit din casă, n-a mai vorbit cu oamenii. Şi-a pierdut interesul pentru viață. Medicii nu i-au găsit nicio afecțiune, dar asta n-are nicio importanță. E greu de explicat…

Hulda dădu aprobator din cap.

— Înțeleg.

Se aflase şi ea pe marginea prăpastiei şi privise abisul după moartea Dimmei, dar hotărâse – după un război interior crâncen – să lupte mai departe. Să se răzbune, în măsura în care era posibil, apoi să încerce să-şi trăiască viața. Însă deseori zilele îi erau serbede. Încercările ei de a se păstra ocupată aveau un ecou surd, oprimant. Însă mergea încăpățânată mai departe. Nu avea de gând să renunțe – pe cine ar fi ajutat dacă făcea asta?

— Ai idee de ce a reacționat mama ta aşa? întrebă Hulda.

— Poftim? Nu, sau… De fapt, m-am întrebat de multe ori dacă din cauza

medicamentelor.

— Medicamente?

— Da, au îndopat-o cu tot felul de medicamente după… ce au murit Katla şi tata… A ajuns în cel mai jos punct posibil, cum era de aşteptat. Mi-a rămas mie să mă ocup de tot – de bani, de casă, de tot. Ea nu a făcut decât să se cufunde în depresie, iar medicii au început s-o umple de medicamente, încercând s-o ajute să-şi revină. Uneori m-am întrebat dacă nu cumva toate pastilele alea i-au dat peste cap sistemul. Dar poate că pur şi simplu nu şi-a revenit niciodată după traumă.

— Există vreo şansă… începu Hulda încercând să fie diplomată. Există vreo şansă să se fi retras într-o altă lume, ca să zic aşa, pentru că n-a putut înfrunta realitatea că tatăl tău a ucis-o pe sora ta?

— Nu! se răsti Dagur. Pentru că n-a omorât-o!

— Nu spun neapărat că era vinovat, ci doar că poate mama ta a crezut asta. E posibil?

— Nu, răspunse Dagur, însă de astă dată nu furios. Ea… ea a crezut în tata. La fel ca mine.

— Aţi discutat vreodată subiectul? Dacă era sau nu vinovat, adică.

Dagur clătină din cap:

— Nu. Eram cu toţii convinşi că nu are nicio vină.

Rămase tăcut o clipă, apoi reluă:

— Bănuiesc că nu e imposibil… nu e imposibil să fi avut îndoieli. Mulţumită lui!

Împunse cu degetul în direcţia lui Lýdur.

— El – ei – şi-au dat toată silinţa să-l facă pe tata să arate prost. Pur şi simplu s-au hotărât ei că era vinovat. Iar mama era zdrobită şi a început să aibă îndoieli. Mi-am dat seama. Nu ştia pe cine să mai creadă.

Lui Dagur începură să-i curgă lacrimi pe obraji. Ruşinat, le şterse cu mâneca.

— Şi prietenii tăi? întrebă Hulda după câteva momente în care niciunul nu zise nimic. Ce impact a avut moartea Katlei asupra lor? Asupra Alexandrei, Klarei, lui Benedikt?

Lýdur interveni înainte ca Dagur să poată răspundă.

— Cred că am terminat aici, Hulda, zise el, de astă dată inconfundabil ca pe o poruncă. Am putea vorbi puţin afară?

Se ridică, iar Hulda nu avu de ales decât să-l urmeze, lăsându-l pe Dagur singur în camera de interogatorii.

— Hulda, nu merge aşa, zise Lýdur ferm, dar nu neprietenos.

— Ce vrei să spui?

— Anchetăm moartea unei fete de pe insulă, nu un caz de crimă vechi de zece ani care a fost rezolvat la momentul respectiv. Nu pot să stau cu mâinile-n sân în timp ce tu arunci îndoieli asupra descoperirilor mele. Şi mi se pare că exact asta faci cu întrebările astea.

Hulda îşi înfrână dorința puternică de a obiecta, conştientă că nu merită. Avea dreptate. În plus, nu avea niciun motiv să şi-l antagonizeze pe Lýdur, iar el era limpede că-i lua întrebările la modul personal.

— Bine, spuse ea după câteva momente. Deocamdată încheiem.

Apoi adăugă, fără să se gândească, poate pur şi simplu din dorința de a avea ultimul cuvânt:

— Dar n-o să-i dăm drumul imediat.

Lýdur nu comentă.

— Putem să-l reținem timp de douăzeci şi patru de ore. Hai să profităm de asta.

— Chiar crezi că e justificabil? întrebă Lýdur cu glas încă stăpânit şi rezonabil.

— Vreau să-i interoghez pe prietenii lui încă o dată înainte să aibă ocazia să stea de vorbă cu ei. Şi, bine, poate şi să-l strâng puțin cu uşa. În definitiv, el e legătura principală dintre cele două cazuri. Trebuie să aflăm ce ştie. Am senzația că nu ne spune tot adevărul.

Lýdur ridică din umeri.

— Bine, cum vrei tu, Hulda.

Se îndepărtă fără mai spună ceva.

Când intră înapoi în camera de interogatorii, Hulda surprinse privirea neliniştită a lui Dagur.

— Mulțumesc că ai aşteptat, zise ea pe un ton prietenos.

Nu era convinsă că puseseră mâna pe cine trebuia. Dagur nu avusese o viață simplă şi, în condiții normale, în punctul acela l-ar fi lăsat să plece şi ar fi studiat chestiunea mai departe. Dar, cu toate că îi părea rău de el, urma să respecte planul pe care i-l conturase lui Lýdur. Pentru că acum nu putea da înapoi. Probabil nici n-aveau să aibă nevoie de toate cele douăzeci şi patru de ore – chiar şi numai câteva ar fi fost suficiente, asta dacă nu cumva ieşeau la iveală informații noi din discuțiile cu Alexandra sau Benedikt, informații care să le ofere temei să solicite judecătorului prelungirea arestului.

Îi explică pe tonul cel mai blând că era arestat, fiind bănuit că ar fi implicat în moartea Klarei, şi că îi recomanda călduros să-şi ia un avocat.

— Dar n-am făcut nimic! obiectă el cu disperare în glas.

— Sper să putem rezolva povestea cât mai repede ca să nu trebuiască să stai la noi prea mult, zise Hulda.

În timp ce rostea cuvintele, instinctele îi strigau că arestaseră un om nevinovat. Şi poate că acelaşi lucru fusese adevărat şi în cazul tatălui lui Dagur.

XXXVII

Alexandra venise la secție, ascultând de solicitarea Huldei. De astă dată Hulda stătea singură de partea cealaltă a mesei din camera de interogatorii. Lýdur plecase acasă, aproape amenințând că se va întoarce. Ea se îndoia. Vremea era prea frumoasă ca să rămâi blocat în interior.

— Îți mulțumesc foarte mult că ai venit, o întâmpină ea călduros.

Alexandra numai dădu din cap şi se foi în scaun, negăsindu-şi locul, vizibil neliniştită că se afla acolo.

— Trebuie să mai vorbim puțin despre ce s-a întâmplat week-endul trecut.

Fata dădu iar din cap.

— De ce ați mers voi patru pe insulă? întrebă Hulda cu glas mai tăios.

— Noi… noi… doar pentru o reuniune, ştii tu… o reuniune… se poticni Alexandra.

— Deci nu avea nicio legătură cu prietena voastră Katla?

— Poftim? Ah, da… A murit acum zece ani.

— Ăsta a fost motivul reuniunii?

— Da… Bănuiesc că da.

— Bănuieşti că da?

— Era un pretext să ne strângem cu toții, pentru că… pentru că nu ne mai văzuserăm de secole… Ar fi fost o idee bună, chiar… în ciuda Katlei.

— De ce nu mi-ai spus despre ea mai devreme?

Tăcere.

— De ce, Alexandra?

— Pur şi simplu…

Hulda aşteptă răbdătoare.

— Pentru că am avut senzația că băieții n-o să vrea să fie pomenită.

— Serios?

— Nu ştiu. Pur şi simplu… Pur şi simplu am avut impresia asta când am ajuns pe insulă pentru că niciunul dintre ei nu ți-a pomenit-o pe Katla.

Apoi, tot neliniştită, îi oferi mai multe amănunte:

— Sigur poți înțelege asta, nu? A fost sora lui Dagur. Lui i-a fost incredibil de greu… Iar tatăl lui… ştii despre tatăl lui…

— Ştiu, i-o tăie Hulda. Ați discutat vreodată între voi dacă tatăl lui era nevinovat?

— Nu, nu prea. Nu vorbeam prea mult despre asta. E prea greu. Dar ştiu că Dagur n-a crezut nicio clipă că era vinovat, şi pot înțelege de ce. Era tatăl lui, până la urmă. Iar Veturlidi era un om aşa bun! Îmi amintesc bine de familia lor – erau oameni de treabă, Veturlidi şi Vera. Oameni minunați. Sigur, s-a dovedit că Veturlidi era… că bea mult… dar niciodată nu mi l-aş fi putut închipui omorând pe cineva, cu atât mai puțin pe propria lui fiică.

— Părinții lui Dagur aveau o relație bună? Între ei şi cu copiii?

— Da, foarte bună. Era genul de familie din care toți vor să facă parte, păreau mereu aşa fericiți… Tot episodul ăla a fost incredibil.

— Iar acum a mai avut loc o crimă, spuse Hulda privind-o cu interes.

Ochii Alexandrei tresăriră, evitând căutătura Huldei.

— O nouă crimă, acelaşi grup de prieteni… Şi nu te-ai gândit că ăsta ar fi un motiv suficient de bun să-mi pomeneşti de ea?

— Ba da, ba da… Sper că nu crezi că încercam să ascund ceva, tremură glasul Alexandrei. Dar tot nu-mi vine să cred, nu-mi vine să cred că Klara a fost… că a fost împinsă.

— Mă tem că trebuie să acceptăm varianta că e posibil să se fi întâmplat asta, Alexandra. Întrebarea e: cine a făcut-o?

XXXVIII

Hulda ar fi putut pune mult mai multă presiune pe Alexandra, dar îi păru puțin rău de ea. Se gândi că deocamdată era mai bine să o trateze cu blândețe. Să aştepte să vadă ce se întâmpla, apoi să crească presiunea, dacă era nevoie.

Cum Lýdur dispăruse din peisaj, Hulda hotărî să treacă pe la Benedikt în drum spre casă, nu să-l cheme la secție. Nu se aştepta să afle ceva nou de la el, dar merita să-l țină în alertă.

Însă părea să fie plecat: Hulda sună la sonerie şi bătu la uşă, însă în zadar. Era trecut de nouă seara, aşa că hotărî s-o lase baltă pentru moment şi să-l surprindă la prima oră, a doua zi de dimineață. Exista riscul ca Alexandra să-l contacteze şi să-i spună ce întrebări îi fuseseră puse la interogatoriu, dar Hulda spera să nu se întâmple asta – avea impresia că ei doi nu erau din cale-afară de apropiați.

Când ajunse acasă o cuprinse deprimarea, nu în ultimul rând pentru că uitase să mănânce la cină şi nu avea practic nimic în frigider. Stomacul îi chiorăia şi cochetă puțin cu ideea să comande o pizza, lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată, dar nu se simțea în stare să gătească ceva la o oră aşa târzie. În cele din urmă se mulțumi cu un iaurt expirat de două zile.

Neavând altceva de făcut, după gustarea frugală îi trecu prin minte să sune la informații şi să ceară numărul lui Andrés Andrésson, inspectorul din Ísafjördur care descoperise cadavrul Katlei cu zece ani mai înainte. Nu avusese de-a face cu el până atunci şi nici măcar nu ştia dacă mai trăieşte, dar rolul pe care-l jucase în cazul lui Veturlidi îi stârnise curiozitatea. Mai bine să profite acum de ocazie şi să facă nişte săpături, să descopere dacă putea exista vreo legătură între morțile celor două fete, şi era posibil ca Andrés să fie exact omul care să arunce nişte lumină asupra chestiunii.

Telefonul sună îndelung înainte ca la celălalt capăt al firului să se răspundă, în cele din urmă.

— Da, zise un bărbat.

Îşi drese glasul şi repetă:

— Alo, da?

O voce gravă, gâjâită.

— Andrés Andrésson?

— Da, la telefon, răspunse el morocănos.

— Numele meu e Hulda Hermannsdóttir, te sun de la Departamentul de Investigații Criminale din Reykjavík, spuse ea, hotărând să nu-şi ceară scuze că-l suna la o oră aşa târzie.

— Poftim? Departamentul de Investigații Criminale? S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu, nimic. Mă întrebam doar dacă am putea vorbi despre un caz vechi. Vorbesc cu cine trebuie, nu? Eşti inspectorul de poliție din Ísafjördur?

— Da – fostul inspector, adică. Am ieşit la pensie.

— Înțeleg. Ei bine, sunt convinsă că-ți aminteşti de incident. S-a petrecut acum zece ani. O tânără a fost găsită moartă într-o casă de vacanță din teritoriul tău.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea, iar preț de o clipă Hulda crezu că bărbatul închisese.

— Mai eşti acolo?

— Da.

— Îți aminteşti de caz?

— Mi-l amintesc, răspunse el, lent şi cu dificultate.

— Voiam doar să te întreb…

El o întrerupse:

— De ce?

Apoi, mai dur:

— De ce vrei să târăşti iar asta la suprafață?

— Are legătură cu un deces petrecut weekendul trecut.

— Da? Care deces?

— O fată a căzut şi a murit pe Elliðaey.

— Cum… Ce legătură are?

— Se întâmplă că fata moartă a fost o prietenă de-a Katlei, cea care…

— Da, fir-ar să fie, n-am uitat cum o cheamă!

— Da, în regulă, zise Hulda pe un ton încă politicos. Se cunoşteau. A fost pe insulă împreună cu alți trei prieteni, cu toții având o legătură sub o formă sau alta cu Katla.

— Vorbeşti serios?

Glasul îi tremura.

— Da, şi l-am arestat pe unul dintre ei. Îl cheamă Dagur Veturlidason.

— Veturlidason? Fiul…

— Da, fiul lui Veturlidi.

— Dar ce legătură au? Doar nu crezi…?

Nu-şi duse ideea până la capăt.

— Bineînțeles, nu are cum să fie vinovată aceeaşi persoană, zise ea.

Andrés nu avu nicio reacţie.

— Din moment ce, după cum sigur ştii, continuă ea, Veturlidi s-a sinucis la scurt timp după ce şi-a omorât fiica.

— La naiba, nu-i nevoie să-mi spui. Dar… Uite ce e, nu vreau să vorbesc despre asta. Poți să citeşti şi singură în dosarele vechi.

Spunând asta, întrerupse convorbirea.

Lipsa lui de politețe o lăsă uşor înmărmurită pe Hulda. De ce reacționase aşa? se gândi să-l sune înapoi, dar nu părea o mişcare înțeleaptă. Nu imediat. Poate era mai bine să-l lase să se răcorească şi să încerce din nou mai târziu.

Sau poate că pur şi simplu îl enervase sunând la o oră prea târzie.

Oricare ar fi fost motivul, avu iar intuiția puternică a faptului că nu aruncaseră în închisoare pe cine trebuia. Gândurile îi fugiră la Dagur, la cum trebuie că se simțea el, şi se întrebă dacă nu cumva făcuse o greşeală pornindu-se să-l aresteze şi să-l închidă, doar ca să se dea mare în fața lui Lýdur… La dracu'.

De acord, nimic nu o oprea să ceară să fie eliberat, însă ar fi fost un semn clar de slăbiciune. Nu, trebuia să rămână aşa. Şi încă trebuia să stea de vorbă cu Benedikt din nou.

Înainte să meargă la culcare, Hulda scoase plicul pe care i-l trimisese Robert şi pe care îl ținea într-un loc sigur, în sertarul din living. Trecuseră două luni de la călătoria ei în America. După ce aflase că tatăl ei era mort, ceruse un mic serviciu de la cel care purta acelaşi nume: oare putea să obțină o poză cu tatăl ei, veche sau nouă – nu conta –, din moment ce îl cunoscuse? Robert spusese că el nu avea poze, din câte-şi amintea, dar promisese să facă tot posibilul să obțină una pentru ea. Puțin peste o lună mai târziu sosise un plic din State. Nu arăta cine ştie cum, dar conținutul se dovedise nespus de prețios pentru Hulda. Poza nu era un original, ci o copie bună a unei fotografii vechi înfățişând un bărbat în uniformă. Iată-l acolo, mai prezent ca niciodată: tatăl Huldei. Un bărbat tânăr, de abia treizeci de ani împliniți, extrem de chipeş, cu păr des, negru, cârlionțat. Zâmbea mai mult cu ochii decât cu gura şi se uita într-o parte, evitând privirea fiicei lui. În fiecare seară de când sosise, Hulda scosese poza să se uite la ea, cu lacrimile stând amenințătore sub pleoape, întrebându-se cum ar fi arătat viața ei dacă şi-ar fi cunoscu tatăl toată viața. Oare s-ar fi mutat în America,

nu l-ar fi cunoscut niciodată pe Jón, n-ar fi născut-o niciodată pe Dimma, n-ar fi trăit niciodată durerea vieții de acum?

O trezi o sonerie puternică.

Reacționând rapid, pentru că nu dormea profund, sări din pat şi alergă la telefon.

— Hulda, trebuie să vii aici acum.

Era Lýdur.

Hulda intră în alertă. Cine ştie de ce, prima întrebare care-i răsări în minte fu: se întâmplase ceva cu Dagur?

Însă nu întrebă decât:

— Care-i treaba?

— Dagur. S-a țicnit de tot. A trebuit să chemăm un medic. Faptul că a fost închis l-a înnebunit de tot. Am reuşit să-l liniştim un pic, dar insistă să-ți vorbească. Cu mine nu vrea să discute – numai cu tine. Tot nu e prea, ăăă, încântat că l-am arestat atunci pe tatăl lui.

— Bine, vin imediat.

Închise şi începu să tragă pe ea în grabă nişte haine.

XXXIX

— Vreau să vorbesc doar cu tine. Nu cu el de față.

Vorbise pe un ton sfidător.

Hulda nu avea de gând să-şi lase deținutul să dicteze condițiile.

— Lýdur rămâne, Dagur. Nu începe discuție. Voiai să vorbeşti cu mine. Ce ai să-mi spui?

Se aflau în camera de interogatorii.

Dagur se încăpățână să rămână tăcut câteva clipe, apoi izbucni:

— Nu… nu pot. Nu rezist să fiu închis aşa! Pur şi simplu… nu mă gândesc decât la tata, la momentul când a fost arestat sub ochii mei. A ajuns într-o celulă ca asta şi n-a mai suportat. A făcut cumva rost de o nenorocită de curea şi s-a spânzurat. Nu pot să respir aici… Parcă mă sufoc.

— Te înțeleg, Dagur, ştiu că nu e simplu. Dar am înțeles că ai ceva nou să ne spui.

Alte momente de tăcere, apoi:

— Da.

Hulda aşteptă.

— Nu aveam de gând să pomenesc asta… dar trebuie să ies din celula aia. Nu mai suport!

Glasul îi căpătase o notă isterică.

Nimeni nu vorbi.

— Are legătură cu Benni, continuă Dagur într-un târziu. Sigur, n-aş vrea nicio clipă să-i fac probleme. Suntem. – eram – buni prieteni dar…

Făcu o pauză.

— Uite ce e, nu ştiu dacă ți-a spus asta sau nu, dar a rămas treaz cu Klara în seara în care ea a murit. Ea nu voia să se culce, aşa că el s-a oferit să mai stea puțin cu ea. Nu ştiu ce au făcut sau cât timp a rămas cu ea…

— Interesant, zise Hulda. E prima dată când îmi spune cineva asta.

— Sigur, nu înseamnă neapărat că… că a…

— Sigur că nu, fu de acord Hulda.

— Dar mai e ceva. Ceva şi mai important ce voiam să-ți spun. Când ai venit la Benni şi m-ai găsit acolo, ai nimerit fix când ne certam în legătură cu…

— În legătură cu ce? se interesă Lýdur tăios.

— Vorbesc cu ea, nu cu tine, replică Dagur, întorcându-se ostentativ spre

Hulda. Când eram pe insulă, Benni a început să vorbească despre sora mea, repetând o poveste veche pe care Katlei îi plăcea s-o spună. E despre un strămoş de-al nostru care a fost ars pe rug şi chipurile s-a întors ca fantomă, despre cum îi simțea ea prezența. Am auzit şi eu povestea, nu o dată. Însă nu-mi aminteam ca ea să i-o fi spus lui Benni. Vezi tu, Katla revenea la istoria asta întotdeauna când eram în Vestfirðir, la casa de vacanță. Surorii mele îi plăcea să fie centrul dramatismului. Povestea era inventată – trebuie să fi fost inventată. Sigur, bărbatul a fost ars pe rug, dar casa de vacanță nu era bântuită. Dar Katlei îi plăcea să le spună oaspeților că locul era bântuit – exagerând pentru a obține efect dramatic. Apoi, deodată, îl aud pe Benni că zice povestea. Din câte ştiu eu, Benni n-a fost niciodată la casa de vacanță. Aşa că m-am luat de el, am vrut să aflu de unde o ştia, iar nesimțitul a început să se eschiveze. Atunci mi-am dat seama…

După o scurtă pauză continuă:

— Atunci mi-am dat seama că fusese acolo cu ea când a murit. M-am luat de el când am fost acolo – de asta ne certam. Nu a negat propriu-zis, cu toate că nici nu a recunoscut. Era limpede că nu reuşea să mă mintă în față. Iar tu…

Îşi întrerupse fraza ca să se uite la Lýdur.

— Tu ai arestat pe cine nu trebuia, aşa cum am spus în tot acest timp. Pentru că, dacă Benni a fost acolo cu Katla, tata n-avea cum să fi fost şi el. Iar asta înseamnă că există posibilitatea…

Ezită.

— Nu-mi place s-o recunosc, dar există posibilitatea ca Benni s-o fi ucis pe soră-mea.

Îşi îngropă fața în palme, respirând rapid şi sacadat. Când ridică iar privirea, nu-şi mai putu înfrâna lacrimile.

XL

Agenți ai Departamentului fuseseră trimişi acasă la Benedikt ca să-l aducă la interogatoriu. După audiere, Hulda urma să se hotărască dacă să-l elibereze pe Dagur. Între timp, era ținut în afara celulelor, din compasiune. Acum stătea aşezat într-o cameră de şedințe de la secție, păzit de un polițist începător.

Lýdur, care acum părea să aibă mai multă rezistență decât înainte, nu dădea semne că ar vrea să plece. El şi Hulda stăteau în fața lui Benedikt în încăperea unde îl interogaseră pe Dagur. Aceeaşi formulă, dar alt subiect de discuție. Poate că de astă dată puseseră mâna pe cine trebuia – un individ care era posibil să se facă vinovat de mai mult de o crimă.

— Ce vreți de la mine? întrebă Benedikt a treia oară.

Hulda încă nu-i răspunsese. Aşteptase momentul oportun să înceapă conversația, iar acum, în sfârşit, ridică privirea din teancul de hârtii din fața ei, îi explică lui Benedikt situația şi îi citi drepturile. Asemenea lui Dagur, Benedikt refuzase să primească un avocat din oficiu, spunând că e nevinovat şi că trebuie să fie „o nenorocită de neînțelegere”.

— Apropo, unde ai fost în seara asta? întrebă Hulda. Am trecut pe la tine, dar nu erai acasă.

— Am ieşit la o bere. E ilegal?

— Benedikt, înțeleg că ai rămas la parter cu Klara sâmbătă seara, după ce restul s-au dus la culcare.

Îi studie cu atenție reacția.

El nu lăsă impresia că ar fi prins pe picior pe greşit.

— Da, puțin. Doar cât să mai bem un pahar. Nu voiam s-o las singură.

— Nu ne-ai spus asta.

— Nu am crezut că era important.

— Ai fost ultima persoană care a văzut-o în viață.

— Ce, voi chiar credeți că eu am ucis-o? N-am ucis-o!

Ridicase tonul.

— Despre ce ați vorbit?

— Of, Doamne, nu-mi amintesc. Nişte prostii spuse la beție. Amândoi eram destul de mangă. M-am dus la culcare după încă un pahar. După, nu ştiu, vreun sfert de oră, jumătate de oră, ceva de genul ăsta. Nu prea mă grăbeam pentru că voiam să le dau lui Dagur şi Alexandrei timp să… ştiți

voi, să le dau puțin spațiu.

— Era ceva între ei? întrebă Hulda.

— Nu, dar cu siguranță exista chimie între ei când eram mai mici. Ea a fost mereu înnebunită după el. Chiar îndrăgostită, bănuiesc. Dar nu cred că s-a întâmplat ceva. În definitiv, acum e măritată. N-ar fi cedat tentației. Iar Dagur e mereu politicos şi distant.

— Dormeau când ai urcat să te culci?

— Da. În paturi separate. Era liniște peste tot.

— Iar Klara? Ai lăsat-o singură la parter?

— Da. Voia să iasă la plimbare, să-şi limpezească gândurile şi să se bucure de natură. Nu puteam s-o opresc.

— Şi-apoi? întrebă Hulda.

— Şi-apoi? Am adormit, eram rupt de oboseală. Nu ştiu ce s-a întâmplat, cum ți-am spus deja în repetate rânduri.

Hulda luă o înghițitură de apă şi se prefăcu a răsfoi documentele din fața ei, alegând momentul în care să ducă interogatoriul la următorul nivel.

— Vreau să vorbim despre Katla.

De astă dată, Benedikt fu în mod limpede luat prin surprindere.

— Katla?

Făcu o pauză, apoi repetă:

— Katla?

— Da. Bănuiesc că-ți amintești de ea.

— Bineînțeles că-mi amintesc de ea. Pur şi simplu nu pricep de ce ai vrea s-o aduci în discuție. Au trecut zece ani de când… de când… a murit.

Era limpede că subiectul i se părea greu de abordat.

— În esență mă miră că niciunuia dintre voi nu i s-a părut important să pomeniți de ea, zise Hulda pe un ton neutru. Lucrurile ar fi mers considerabil mai repede dacă am fi fost informați că aveați cu toții o legătură cu o crimă anterioară.

— Dar nu avem nicio legătură cu uciderea ei. De ce ați crede una ca asta?

— Serios? Aveam senzația că erați prieteni – tu, Dagur, Alexandra, Klara şi Katla.

— Da, sigur, dar ce legătură are asta?

— Iar tu şi Katla nu cumva erați…?

Benedikt îşi feri iute privirea, iar când se uită din nou la Hulda ea ghici după expresia lui că atinsese punctul sensibil. Sau, mai degrabă, Dagur îl

atinsese.

Dar tânărul nu răspunse.

— Tu şi Katla vă vedeaţi?

— Nu, zise el, neconvingător. Nu ştiu de unde ţi-a venit ideea asta sau de ce… de ce ar trebui să răspund la întrebare. E ceva personal.

— Te aflai la casa de vacanţă când a murit ea?

Benedikt plecă ochii spre masă, apoi brusc, fără vreun avertisment, îşi îngropă faţa în palme. Nu zise nimic şi se aşternu o tăcere îndelungată. Hulda nu se grăbea.

Într-un târziu, Benedikt lăsă mâinile jos, ridică privirea şi încuviinţă dând din cap.

XLI

Hulda simțise un soi de compasiune, sau măcar o oarecare înțelegere față de Dagur când acesta se prăbuşise sub presiunea interogatoriului. Acum, când Benedikt era în aceeaşi situație, îi privi chinul cu o detaşare rece. Poate din cauză că de Dagur era mai uşor să te apropii decât de Benedikt, poate pentru că era un personaj mai simpatic. Poate pur şi simplu pentru că de Dagur îi părea rău din pricina nenorocirilor pe care fusese nevoit să le îndure. Îşi pierduse sora într-un mod de nedescris, apoi şi tatăl, în condiții deloc mai puțin răvăşitoare, iar acum, practic, îşi pierduse şi mama. Era singur pe lume, la fel ca Hulda.

— Cred… Cred că aş vrea avocatul de care ați amintit mai devreme, spuse Benedikt într-un târziu, cu glas gâtuit.

Hulda se ridică.

— Sigur.

— Dar nu mă înțelege greşit: nu am ucis-o.

Hulda îi aruncă o privire lui Lýdur, dar el rămase impasibil.

— Să-ți aduc un avocat acum sau ai vrea să vorbeşti cu noi în continuare? întrebă ea.

— O să vorbesc cu avocatul mai târziu. Doar că nu vreau să aveți impresia… că eu am ucis-o.

— Pe cine?

— Pe Katla, bineînțeles.

— Dar pe Klara?

— Klara? Nu, nici pe ea n-am omorât-o!

Acum striga de-a binelea.

— Jur că n-am omorât pe nimeni!

— Dar erai la casa de vacanță cu Katla? întrebă Hulda tăios, fără să-i dea timp de gândire.

— Da… Da, uite ce e… începu el şi îşi acoperi iar ochii cu palmele.

Când luă mâinile de pe față, pe obraji îi curgeau lacrimi.

— De ce mama naibii n-ai zis asta mai devreme? interveni Lýdur lovind cu palma în masă. Nu cumva ne minți, băiete?

— Să vă mint? Nu, eu… Ne iubeam, eu şi Katla. Era primul nostru weekend doar noi doi. Abia hotărâserăm să fim împreună, nu ştia nimeni. Era… Era secretul nostru. Dar…

Se opri o clipă, nereuşind să continue, apoi trase aer în piept cutremurându-se şi reluă:

— Am ieşit să mă plimb – asta se întâmpla dimineața, la o zi după ce ajunseserăm acolo. M-am plimbat prin vale cât am putut de mult. Nu m-am grăbit, Katla voia să doarmă până mai târziu şi am zis să o las cât îi trebuie. Nu ştiu cât am fost plecat din casă, probabil vreo trei ore, pentru că pe drum m-am oprit la piscina termală şi am stat acolo o grămadă de timp. Nu, nu e o piscină, voiam să zic un izvor natural, un izvor termal…

Hulda dădu aprobator din cap, încurajându-l să continue.

— Şi…

Inspiră iar şi se cutremură, cu lacrimile curgându-i pe față.

— Doamne, ce uşurare să pot spune cuiva în sfârşit, după atâția ani! Dagur a aflat weekendul trecut – şi-a dat seama… Dar chestia e că, atunci când m-am întors la casa de vacanță, ea pur şi simplu zăcea acolo, moartă…

Vocea i se frânse. Apoi repetă:

— Moartă.

— V-ați contrazis? V-ați certat?

Întrebarea Huldei parcă îl năuci pe Benedikt.

— Să ne certăm? Doamne, nu! Nu, nu i-am făcut nimic. Nu m-aş fi atins de niciun fir de păr din capul ei. Niciodată. Trebuie să înțelegeți. Trebuie să mă credeți!

— Acum zece ani n-ai zis nimic, se băgă Lýdur, încruntându-se sever. De unde să ştim că spui adevărul acum?

— Bineînțeles că spun adevărul. De ce aş minți?

De astă dată Hulda interveni înaintea lui Lýdur.

— Ştiai să mai fie cineva prin preajmă?

— Nu. Eram singuri. Dar e limpede că trebuie să mai fi fost cineva acolo. Era toamnă, aşa că noaptea era întuneric, iar casa de vacanță era destul de ferită. Nu era obligatoriu să vezi vreo maşină apropiindu-se. Eu cu siguranță n-am zărit niciuna de unde eram, undeva mai sus în vale – eram prea departe. Dar cineva fusese acolo – cineva venise la casa de vacanță şi o omorâse pe Katla. Şi m-am gândit la asta în fiecare… Dumnezeule, în fiecare zi din viața mea de atunci. În ciuda a toate, am crezut, până la un punct, că Veturlidi a făcut-o, pentru că polițiştii au fost aşa convinşi că au pus mâna pe cine trebuia. Eram obligat să cred, înțelegeți? Trebuia…

Izbucni în plâns cu nişte hohote puternice, dar continuă:

— Pentru că, dacă n-a făcut-o el, e posibil ca Veturlidi să se fi sinucis din

cauza mea… din cauza a ceea ce eu *nu* am spus, pentru că n-am îndrăznit de teamă că o să fiu găsit vinovat. N-am îndrăznit… Eram mic, eram un băiat prost… Totul a căpătat proporții tot mai mari. Vedeți voi, am crezut că Veturlidi o să fie eliberat pentru că știam că nu fusese acolo cu Katla, doar dacă nu cumva venise pe neașteptate… Știam că poliția greșise, dar pe măsură ce au trecut tot mai multe zile și săptămâni mi-a fost din ce în ce mai greu să ies la înaintare. N-am… n-am avut curaj. Și încă mă simt vinovat de moartea lui Veturlidi – îl văd noaptea, în vis. Îl văd pe Dagur, bietul Dagur… Iar ieri i-am văzut ura din privire. Știa că am mințit în tot răstimpul ăsta, ceea ce însemna că port o parte din vină pentru că tatăl lui a murit și pentru că mama lui și-a pierdut dorința de a trăi… I-a pierdut pe amândoi, și asta numai din cauza mea!

Apoi se închise în sine și nu mai rosti niciun cuvânt.

Hulda încercă să-l convingă să vorbească mai departe, însă în zadar. Până la urmă îi spuse că va fi dus în celulă și va primi un avocat – nu aveau cum să-i dea drumul după o asemenea mărturisire. Iar Lýdur avea dreptate. Băiatul mințise deja o dată – ce îl împiedica să o facă din nou?

Poate că îl prinseseră pe ucigașul Klarei.

Și nu doar al Klarei, ci și al Katlei. Îi trecu prin minte că, dacă așa stăteau lucrurile, cel mai mare triumf din poliție al lui Lýdur urma să devină, printr-o singură mișcare, cel mai răsunător eșec.

XLII

Singura mişcare posibilă în condiţiile date era să-l elibereze pe Dagur şi să-şi mute atenţia asupra lui Benedikt. Trebuiau să stabilească dincolo de orice îndoială dacă Benedikt spunea adevărul în legătură cu ce se întâmplase înainte de moartea Katlei.

Gândul că era posibil ca Veturlidi să fi fost acuzat pe nedrept şi că asta dusese în mod direct la sinuciderea lui era profund tulburător. Că Lýdur era stresat de mărturisirea lui Benedikt era puţin zis. De la interogatoriu încoace fusese extrem de agitat, nelăsând-o pe Hulda să se concentreze asupra anchetei.

Planul era să o cheme pe Alexandra la încă un interogatoriu dimineaţa la prima oră. Cum la ora aceea nu merita să meargă să se culce acasă, Hulda se odihni câteva ore pe canapeaua din biroul ei – oricum, nu era pentru prima oară. Experienţa era întotdeauna la fel de incomodă, deoarece canapeaua era prea scurtă ca să te întinzi.

Totuşi, reuşi să aţipească vreo două ore, înainte să fie trezită dimineaţa de telefon. Era un operator de la centrala poliţiei.

— Hulda, am pe fir un bărbat care vrea să stea de vorbă cu tine. Ţi-a dat numele. Îl cheamă Andrés Andrésson. Să fac legătura?

— Andrés? O, da, te rog, spuse ea frecându-se la ochi şi întinzându-se. Bună dimineaţa, Hulda Hermannsdóttir la telefon.

— Da, bună dimineaţa, Hulda.

De astă dată, bărbatul avea o voce mult mai puţin aspră.

— Îmi pare rău că te deranjez. Şi… îmi pare rău că am fost aşa lapidar ieri la telefon, dar întrebările tale m-au luat complet prin surprindere. Vezi tu, n-am mai vorbit de ani întregi cu nimeni despre caz.

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze, răspunse ea şi aşteptă să-i explice motivul pentru care o suna.

— Mă întrebam dacă ne-am putea întâlni.

— Să ne întâlnim? De ce?

— Există anumite aspecte pe care aş vrea să ţi le aduc la cunoştinţă. Faţă în faţă, dacă se poate.

Părea încordat.

— Ai de gând să vii în oraş curând?

— Nu, asta-i problema. Mă întrebam dacă ai putea să vii tu aici. Am…

am stat treaz toată noaptea. Chiar cred că e momentul să spun adevărul. Să spun cuiva. Ai avea cum să zbori până aici şi să ne întâlnim?

— Ar putea fi complicat, zise ea, dar înainte să închidă îi făgădui că o să se gândească.

Ultimul lucru pe care-l voia acum era să lase totul şi să hoinărească prin Vestfirðir, dar ceva îi spunea că era posibil ca Andrés să aibă informaţii esenţiale. Cuvintele pe care le alesese şi tonul vocii, faptul că o rugase să vină ea acolo, nu să discute la telefon…

Fir-ar să fie, îşi spuse ea şi, reuşind să-i găsească numărul de telefon, îl sună înapoi.

— Bună, iarăşi Hulda. E posibil ca până la urmă să pot veni. Când e următorul avion?

— E un zbor la ora nouă. Ar trebui să-l mai prinzi.

Ea oftă.

— Bine, o să încerc.

★

Hulda nu era obişnuită cu zborurile interne. Când mergea în drumeţii la munte, îşi lua invariabil vechea Skoda sau autobuzul. Trecuseră ani întregi de când nu mai zburase la Ísafjördur, iar atunci condiţiile fuseseră de coşmar, în toiul viscolului, dar de astă dată vremea era bună iar zborul decurse fără probleme. În timp ce se apropiau avură parte de o privelişte superbă asupra Vestfirðir, munţi înalţi, turtiţi la vârf, cu povârnişuri abrupte care parcă se aruncau în fiordurile adânci, iar departe, spre nord, peninsula nelocuită Hornstrandir, încă albă sub zăpadă. Dedesubt, terenul stâncos dispărea ca şi cum ar fi fost tăiat cu cuţitul, iar la capătul unei văi verzi zări fiordul albastru unde micul oraş Ísafjördur se agăţa de buza îngustă, aşezarea mai nouă fiind un model geometric de străzi şi case aflate departe, la capătul fiordului. Apoi avionul începu să coboare, apropiindu-se la un unghi în aparenţă imposibil. Hulda îşi ţinu respiraţia şi se pregăti, strângând braţele scaunului când avu impresia că se îndreaptă direct spre povârnişul muntelui. Nu vedea decât un perete de stâncă brăzdat de şanţuri şi acoperit de grohotişuri şi limbi de verdeaţă. Cu inima la gât, îşi dădu seama că încerca neputincioasă să frâneze cu picioarele până când, parcă în ultima clipă, avionul execută încă un viraj, iar ea văzu şoseaua întinzându-se ca o panglică de-a lungul fiordului, iar mai în faţă pista de aterizare, pe fâşia îngustă dintre munte şi mare. Arăta alarmant de scurtă. Închise ochii, încordând toţi muşchii, dar aterizară fără niciun hop şi rulară până la micul

terminal, dominat de peisajul impunător şi înalt.

Andrés se dovedi a fi un bărbat relativ scund, îndesat, cu ochelari. Era aproape complet chel, cu excepţia unui breton alb. În loc să o conducă în oraş, se oferi să o ducă la locul unde murise Katla, iar ea acceptă, dându-şi seama abia prea târziu cât de departe era de Ísafjördur. La început se strădui să-l tragă de limbă în privinţa apelului, dar el rămase mut, insistând doar că totul avea să devină limpede odată ce ajungeau la casa de vacanţă.

În mod normal Hulda s-ar fi bucurat de călătorie, în ciuda drumurilor cu pietriş. Şerpuiră prin fiordurile slab populate de pe coasta de sud a regiunii Djúp, formele pure, primordiale, ale munţilor şi insulelor scunde, verzi, Æðey şi Viðey alcătuind un fundal pitoresc. Ştia de la ştiri că ultimele două ferme de pe coasta de nord a Djúp fuseseră recent părăsite, ceea ce însemna că toată peninsula de nord din Vestfirðir, de la Hornstrandir la Snæfjallaströnd, rămăsese nelocuită. Era o zonă unde îşi dorise mereu să meargă în drumeţii, şi încercă să-şi distragă atenţia cu planuri pentru o călătorie acolo vara următoare, dar degeaba – nu se putea gândi decât că voia să afle odată ce avea să-i spună Andrés şi apoi să se întoarcă în oraş cât mai repede, ca să reia ancheta de unde o lăsase.

Cu timpul, soarele se ascunse iar norii se adunară joşi şi cenuşii deasupra peisajului, creând o imagine tot mai sinistră. După ce trecu o oră de când mergeau, Hulda îl întrebă pe Andrés, din ce în ce mai nerăbdătoare, cât mai aveau, iar el îi zise că mai era încă vreo jumătate de oră până în vale. În afară de asta se arătă necomunicativ, preferând să asculte o casetă cu operă în loc să vorbească.

— *Turandot,* de Puccini, răspunse sec atunci când Hulda îl întrebă ce era.

Lýdur se arătase mirat şi dezaprobator când Hulda îi spusese că urma să tragă o fugă în Vestfirðir să stea de vorbă cu Andrés. Insistase mult să afle ce voia Andrés, dar ea răspunsese – cum de altfel era adevărat – că nu ştie exact. După aceea, Lýdur făcuse tot posibilul s-o convingă să nu meargă, spunându-i că era o pierdere de vreme şi că ar trebui să-şi concentreze toată energia asupra anchetei despre moartea Klarei. Însă nu era prima dată când Hulda i se opunea; rămăsese pe poziţii, informându-l cu calm că îşi rezervase deja biletul şi nu avea de gând să-şi retragă promisiunea făcută lui Andrés. În cele din urmă Lýdur cedase. Schimbând abordarea, îi spusese rău-prevestitor că „o să-i facă el treaba cât e plecată” interogând-o pe Alexandra şi poate şi pe Benedikt, din nou. Acum pe Hulda o frământa ce punea el la cale cât timp ea era în mijlocul pustietăţii. Nu-şi dădea seama ce

era mai rău: ca el să-i bulverseze investigația sau să rezolve cazul în absența ei.

Când Andrés şi Hulda ajunseră în sfârşit în vale şi o luară pe drumeagul dificil, cu gropi, spre casa de vacanță, o frapă imediat faptul că Benedikt descrisese locul foarte precis. Casa nu putea fi văzută din parcare, deci probabil că ar fi fost imposibil ca dinăuntru să vezi pe cineva apropiindu-se dinspre şosea.

— E un loc superb, remarcă ea când coborâră din maşină.

— A fost un loc superb, zise Andrés cu obidă. Acum când vin aici n-o văd decât pe fata moartă. Îmi amintesc ca şi cum ar fi fost ieri.

— Mai foloseşte cineva casa de vacanță acum?

— Nu cred. Încă e în proprietatea familiei, din câte ştiu, dar n-am auzit niciodată să vină oaspeți pe aici, nu după ce s-a întâmplat. Bănuiesc că e posibil să mai fie folosită. E aşa izolată încât e puțin probabil ca localnicii să observe ceva.

— Unul dintre prietenii Katlei mi-a spus că există în apropiere un izvor de apă termală. Aşa e?

— Da, dar e ceva de mers. Nu-l putem vedea de aici.

— De la izvor ai putea să vezi dacă urcă cineva cu maşina până la casă?

Andrés clătină din cap.

— Nu, nu se vede. De ce întrebi?

— Încerc doar să înțeleg geografia.

Urcară până la clădirea în formă de A, care arăta părăginită, neglijată, şi se opriră în dreptul ei. Andrés nu părea dornic să se apropie mai mult.

— Poți să…

Tuşi şi încercă din nou:

— Poți să te uiți pe fereastră dacă vrei. Eu aş prefera să nu.

Hulda şterse geamul murdar de lângă uşă şi privi înăuntru, încercând să vizualizeze scena folosindu-se de ceea ce-şi amintea din pozele făcute la momentul respectiv. Nu simțea fantomele care păreau să-l bântuie pe Andrés, dar acum că vedea locul unde fusese comisă crima totul parcă devenise mai real.

O adiere rece i se strecură prin hainele uşoare de vară. Un nor de ploaie atârna la mică înălțime deasupra văii. Contrastul cu valul de căldură pe care-l lăsase la Reykjavík nici că putea fi mai puternic, amintindu-i că acolo, în nord-vestul îndepărtat, gheața din Oceanul Arctic plutea deseori în derivă până la țărm, aruncându-şi suflarea rece asupra uscatului. O străbătu

un frison.

— Trebuie să-ți spun ceva, zise Andrés în sfârşit, cu glas coborât. Am simți că ăsta era locul potrivit să o fac, din respect pentru cei morți.

— Cei morți?

— Katla şi tatăl ei. Vezi tu, mă simt parțial vinovat de ce a pățit el.

— Cum aşa? întrebă Hulda năucită.

— E o poveste lungă, spuse el. Mă rog, poate nu chiar aşa lungă. N-am crezut că o s-o spun cuiva vreodată. Eram hotărât s-o iau cu mine în mormânt, dar când m-ai sunat şi mi-ai zis că anchetezi un caz care ar putea avea legătură cu uciderea Katlei mi-am dat seama că nu mai e cale de întors. Trebuia să îndrept greşeala. Şi să ştii că, orice s-ar întâmpla, cred că la noapte o să dorm mai bine decât am dormit de aproape zece ani.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, Andrés.

Stăteau față în față în adierea răcoroasă de vară, sub norul amenințător.

— Totul a fost din vina lui Lýdur. Bănuiesc că ştii cine e.

— Da.

— M-a rugat să mint.

— Te-a rugat să minți?

Huldei nu-i venea să creadă ce aude. Ştiuse dintotdeauna că Lýdur e neîndurător de ambițios, dar dacă Andrés spunea adevărul însemna că depăşise o limită pe care niciun polițist n-ar fi trebuit s-o încalce.

— Da. La început politicos, dar apoi a mers prea departe. N-am vrut să cedez – ştiam că e greşit. A vrut să depun mărturie la tribunal că fata, Katla, ținea în mână puloverul *lopapeysa* al tatălui ei când i-am găsit cadavrul. E adevărat că puloverul zăcea pe jos, dar sunt sigur că atunci când am găsit-o nici măcar nu-l atingea. Lýdur era un tânăr ambițios şi bănuiesc că era hotărât să obțină o condamnare, cu orice preț. Era convins în totalitate de vinovăția lui Veturlidi. Şi am avut încredere în el. L-am crezut ce spune. M-a convins că sinuciderea bărbatului nu făcea decât să confirme că era vinovat – că gestul meu nu avusese nicio influență. Dar bineînțeles că avusese. Poate a fost chiar factorul decisiv. Am depus mărturie falsă. Pe atunci am vrut s-o corectez. La scurtă vreme după aceea l-am contactat pe Lýdur, gata să mă întorc la Reykjavík şi să spun adevărul, dar înainte să apuc să o fac sărmanul om s-a sinucis. Aşa că mi-am ținut gura. Şi după aceea m-ai sunat tu, după atâția ani, ca să răscoleşti iar toată povestea. Iar de data asta pur şi simplu nu mai pot să tac.

— Pentru Dumnezeu, de ce ai mințit? Mi se… Mi se pare greu de crezut,

Andrés. De ce ai fi cedat în fața lui Lýdur pe un asemenea subiect?

— Din motive foarte egoiste. Nu mă aştept să mă înțelegi, dar poate reuşeşti să te pui în locul meu…

Se opri o clipă.

— Ideea e că pe atunci aveam datorii mari la un cămătar. Mai ții minte cum erau? Practic îți țineau sabia deasupra capului. Ei bine, cămătarul a reuşit să fie arestat şi a început să dea pe goarnă cât de mulți bani îmi împrumutase mie, un polițist din Vestfirðir. Cumva Lýdur a aflat despre asta şi a amenințat că mă expune public. Nu puteam rezista – mă gândeam la reputația familiei mele, la soția mea, la copiii mei. Sigur înțelegi asta, nu?

Închise ochii, apoi îi deschise din nou, ridicându-i spre cer ca să evite privirea Huldei.

— Am trădat-o pe fată. L-am trădat pe tatăl ei. Am trădat pe toată lumea, dacă e să tragi linie.

— Pot să înțeleg, într-o anumită măsură, de ce ai făcut ce ai făcut, spuse Hulda cu băgare de seamă. Şi eu am avut cândva familie, deci mi-e uşor să mă pun în locul tău.

— Dar Lýdur nu s-a oprit la atât, se grăbi Andrés să explice. A făcut aluzii cum că o să aibă grijă ca numele meu să dispară din caz, odată cu datoriile pe care le aveam. Nu ştiu cum a rezolvat asta, dar după aceea n-am mai auzit nimic de la nenorocitul ăla de cămătar. Sigur, ştiu că am făcut ceva de neiertat…

— Ai fi dispus să dai o declarație semnată pe subiectul ăsta, Andrés? Dacă ce spui e adevărat, nu eşti obligat să porți vina de unul singur.

— Da, sunt dispus. Pot să te duc cu maşina înapoi la Reykjavík, dacă vrei. O să dureze nişte ore, dar tot e mai rapid decât să ne întoarcem în Ísafjördur şi să aşteptăm următorul avion. Vreau să vin cu tine şi să dau o declarație completă. E momentul.

— Cum rămâne cu…? ezită Hulda, dar simți nevoia să întrebe până la capăt: Cum rămâne cu familia ta? Cum o să reacționeze?

Andrés îi întâlni privirea cu nişte ochi mohorâți.

— Soția m-a părăsit acum câțiva ani. Spre sfârşit nu cred că mai era prea plăcut să stai pe lângă mine. Întâmplările astea, cazul ăsta, au schimbat totul, să ştii.

— Şi copiii tăi?

— Copiii… Ei bine, acum sunt cu zece ani mai mari. Sunt adulți. Sper să înțeleagă. E mai rău pentru nepoți, bineînțeles. Dar trebuie să fac asta,

trebuie să reuşesc cumva să trăiesc cu mine însumi.

Hulda căpătă brusc impresia că Andrés îmbătrânise cu douăzeci de ani chiar sub ochii ei. Preţ de o clipă se gândi la propriul viitor, douăzeci, douăzeci şi cinci de ani de atunci încolo. Oare urma să fie tot singură? Chinuită de vină şi regrete? Urma să ajungă ca sărmanul bărbat zdrobit? Oare avea să-şi mărturisească păcatele faţă de cineva?

XLIII

Hulda şi Andrés ajunseră la Reykjavík seara. După mărturisirea de la casa de vacanță, Andrés căzuse iar într-o tăcere sumbră, ceea ce făcuse drumul spre sud un test de rezistență şi mai dificil. Odată ajunşi, Hulda evită precaută birourile Departamentului ca să nu rişte să dea peste Lýdur. În schimb, îl sună pe superiorul lui Lýdur şi îl rugă să fie prezent când i se lua declarația lui Andrés. Andrés repetă toată povestea, fără să omită nimic important.

După aceea Hulda promise să nu discute subiectul cu Lýdur, pentru că „trebuia să treacă prin canale oficiale". Nu avea de gând să-şi țină promisiunea.

În clipa când se întoarse la birou, bătu la uşa lui Lýdur, conştientă că trebuia să fie cu băgare de seamă şi să nu spună prea multe. Însă murea de nerăbdare să-i vadă figura când urma să afle vestea. Acuzația era atât de gravă încât era limpede că îl păştea suspendarea sau chiar concedierea, poate chiar şi un cazier penal, ceea ce urma să creeze o deschidere pentru Hulda. Era posibil ca postul pe care pusese ochii de atâta vreme să devină disponibil în sfârşit. Conştiința o înțepă când se gândi la cât de nemiloasă era – dar fusese doar o mică înțepătură.

Dacă reuşea să-l găsească şi pe ucigaşul Klarei, poziția urma să-i fie şi mai consolidată.

— Lýdur, ai un minut? Doar să vorbim ceva rapid.

El păru deranjat.

— Da, dar zi repede. Azi n-am stat o clipă locului, mulțumită faptului că te-ai cărăbănit la Ísafjördur. Am vorbit cu Alexandra, dar n-am obținut nimic. Din punctul meu de vedere, am arestat pe cine trebuie. Din câte ne putem da seama, Benedikt a fost ultima persoană care a văzut-o în viață pe Klara. A mințit şi în legătură cu cazul vechi, aşa că…

— Lýdur, interveni Hulda şi îşi luă un scaun, aşezându-se în fața lui.

Închisese uşa în urma ei.

— Discuția asta trebuie să rămână absolut confidențială. Voiam doar să te previn…

Făcu o pauză, crescând suspansul.

— Să mă previi? Ce dracu' tot spui acolo?

— E în legătură cu Andrés. A adus nişte acuzații foarte grave împotriva

ta.

Lýdur se făcu alb ca varul.

— Acuzații… acuzații grave? se bâlbâi el, apoi se ridică brusc de la birou şi începu să se învârtă dintr-o parte în alta a încăperii. Cum adică? se răsti la ea.

Hulda îşi dădu voie să savureze sentimentul că e răzbunată. Instinctele ei despre bărbatul acela fuseseră corecte de la bun început: chiar avea un istoric prea bun ca să fie adevărat. Se gândi la toți anii în care îl privise cum ocupă fără pic de efort posturile care ar fi trebuit să ajungă la ea. N-ar fi fost om dacă n-ar fi simțit o anumită satisfacție văzându-l cum se zbate.

— Are legătură cu ancheta despre moartea Katlei.

— Ce? Ancheta, ancheta…

Parcă în chip inexplicabil ar fi fost uşurat, dar n-avea cum să fie aşa. Poate că era reacția involuntară a unui om împins la limită.

— Susține că tu – cum să spun? – ai exercitat presiuni asupra lui ca să dea o declarație falsă.

Lýdur nu zise nici da, nici nu.

— Ca să sporeşti şansele să aibă loc o condamnare. Aşa e, Lýdur?

— Bineînțeles că nu, ripostă el, dar glasul îl trădă.

Recurse la insulte:

— Babalâcul ăla tâmpit ar fi în stare să zică orice! Pe atunci era în ditamai rahatul, îl strângea cu uşa un cămătar. Asta-i tot?

— Tot?

— Tot ce-a zis?

Nu-i destul? se întrebă Hulda în sinea ei.

— Da, asta-i tot, răspunse rece şi ieşi din biroul lui Lýdur fără să mai rostească niciun cuvânt.

XLIV

Până seara, Lýdur fusese suspendat şi se pregătea demararea unei anchete pornind de la acuzațiile aduse de Andrés. Hulda, între timp, primi forțe noi ca să lucreze la cazul Klarei, dar fu rugată să se ocupe şi de chestiunile ivite de pe urma investigației greşite asupra morții Katlei.

Presiunea era considerabilă şi, în ciuda adrenalinei care-i gonea prin vene, simțea că oboseala începe s-o copleşească. Pe vremuri s-ar fi refugiat acasă cu Jón şi Dimma,. Scăpând de rigorile investigației o vreme, cât să-şi încarce bateriile, chiar şi numai pentru o cină rapidă împreună cu familia ei. Dar acum nu mai avea ce alinare să găsească în apartamentul ei gol şi mohorât. În schimb, încercă să lupte cu oboseala străduindu-se să facă eforturi şi mai mari.

Deocamdată, Benedikt urma să rămână în arest. Recunoscuse că fusese la casa de vacanță împreună cu Katla. Fusese şi pe insulă şi era ultima persoană despre care se ştia că ar fi văzut-o pe Klara în viață. Întrebarea era: descoperise Klara adevărul despre relația lui cu Katla? Fusese el nevoit s-o reducă la tăcere? Pentru moment, era teoria cea mai plauzibilă, şi ar fi însemnat nu doar că pentru crima anterioară fusese arestat cine nu trebuia, ci şi că Veturlidi se omorâse ca urmare a unei gafe a poliției sau, mai bine zis, a unei aplicări greşite a legii.

Hulda scoase cartea de telefoane cu intenția de a-i suna pe părinții Klarei ca să le comunice arestarea lui Benedikt. În ultima clipă se răzgândi şi hotărî să treacă pe la ei şi să discute față în față. Vizita anterioară nu prea avusese niciun rezultat – poate că de astă dată avea să obțină mai multe de la ei.

★

Agnes, mama Klarei, îi deschise uşa şi o invită în living. Soțul ei nu se zărea pe nicăieri, ceea ce fu o uşurare pentru Hulda, pentru că bănuia că o să fie mai uşor să discute doar cu mama. Împreună, cei doi nu fuseseră prea dornici de conversație.

— Îmi pare rău că te deranjez din nou, începu Hulda după ce se aşeză. Voiam doar să vă țin la curent cu se întâmplă.

— Nu-i nevoie să-ți ceri scuze. O să facem orice ne stă în puteri ca să fim de folos. Mă tem că soțul meu nu e acasă – a trebuit să iasă până undeva. Sper că e în regulă, dar dacă ai prefera să vorbeşti cu amândoi

deodată, pot să te anunț când se întoarce.

— Nu, nu, e în regulă.

— Îți fac o cafea. Data trecută am fost nepoliticoşi că nu ți-am oferit, zise femeia şi dispăru în bucătărie înainte ca Hulda să apuce să refuze.

Când fu gata, cafeaua se dovedi mai degrabă slăbuță, dar Hulda o bău oricum.

— Nu te reţin mai mult decât e nevoie, spuse ea.

Mama Klarei părea mai relaxată de astă dată.

— Nu e ca şi cum aş avea altceva mai bun de făcut. După cum am zis, vreau să ajut.

Suferința îi era încă evidentă, avea fața trasă şi adâncituri negre sub ochi, dar acum măcar era îmbrăcată frumos, îşi aranjase părul şi se machiase, în încercarea de a ascunde semnele clare ale durerii, poate aşteptând vizite de condoleanțe din partea prietenilor şi rudelor.

— Încă încercăm să ne dăm seama ce s-a întâmplat, explică Hulda. Am discutat îndelung cu Dagur, prietenul Klarei.

— Da, fratele Katlei.

Hulda dădu aprobator din cap.

— Mereu a fost un băiat aşa de treabă, nu pot să cred că ar face vreun rău.

După o scurtă pauză, mama Klarei întrebă:

— Doar nu crezi că el…?

— Nu, l-am eliberat după ce… ăăă, după ce l-am interogat. Acum l-am reținut pe Benedikt.

— Benedikt? Serios? E foarte greu de citit. Nu mi-a plăcut niciodată.

— Nu?

— Nu. N-am ştiut niciodată ce părere să-mi fac despre el în vremea când ieşea cu Klara.

— Ieşea cu Klara? Cum adică? Erau împreună?

— Nu ştiai?

Era prima dată când Hulda auzea de asta. Tocmai când credea că s-a prins cum se potrivesc piesele în puzzle, exact atunci mai apărea una.

— Cu mult timp în urmă. Acum zece ani.

— Zece ani? Acum exact zece ani?

Agnes căzu pe gânduri.

— Da, cu puțin timp înainte să moară prietena lor, Katla, despre care am vorbit ultima dată. Cea care a fost ucisă de tatăl ei.

— Cu puțin timp înainte să moară Katla, zici? Întâmplător, am studiat şi acel caz pornind de la premisa că ar avea o legătură cu moartea fiicei voastre.

— Da? De ce?

Agnes se aplecă înainte. Pe chipul supt i se citea o curiozitate intensă.

— Ei bine…

Hulda gândi repede.

— Nu putem neglija posibilitatea să existe o legătură. Două morți misterioase în rândurile aceluiaşi grup de prieteni…

— Mi se pare foarte puțin probabil. În fine, am crezut că respectivul caz s-a rezolvat când s-a sinucis tatăl Katlei.

Hulda dădu neutru din cap.

— Sigur, am încredere în poliție – voi ştiți mai bine ce faceți. Şi aş vrea doar să repet că eu şi soțul meu vom face tot ce putem să vă ajutăm. Nu-ți poți da seama ce important e pentru noi.

Agnes era pe punctul să izbucnească în plâns, iar glasul îi deveni brusc ascuțit şi gâtuit.

— Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat.

— O să fac tot ce pot, îți promit, zise Hulda, apoi aşteptă, dându-i femeii timp să-şi revină puțin înainte să pună următoarea întrebare: Fiica voastră şi Benedikt ieşeau împreună când a murit Katla?

— Nu, de fapt se despărțiseră chiar cu câteva zile mai înainte. Îmi amintesc bine din cauza crimei – e ca un punct de referință pentru când s-a întâmplat. Nu că cele două lucruri ar avea vreo legătură.

— Am înțeles.

Hulda nu se grăbi să pună următoarea întrebare, cumpănind ce cale să aleagă. Luă o înghițitură de cafea apoasă şi trase în piept tăcerea posomorâtă a casei, studiind pentru prima oară ambianța cum se cuvine. Pereții erau acoperiți de tablouri vechi cu peisaje, motive familiare realizate de artişti pe care Hulda probabil că ar fi trebuit să-i recunoască, dar pe care nu reuşea să-i identifice numaidecât. Mobila era sculptată frumos – mobilă elegantă, cum obişnuia ea să-i spună –, genul pe care l-ar fi cumpărat la un moment dat ea şi Jón pentru casa lor din Álftanes. Apoi, amintindu-şi ce spusese mama Klarei ultima dată când se întâlniseră, întrebă:

— Fetele erau foarte bune prietene, nu-i aşa?

— Cele mai bune prietene, da, confirmă Agnes.

Era limpede că nu avea nici cea mai mică bănuială că, atunci când

murise, Katla se bucura de un weekend romantic la țară cu Benedikt – iubitul celei mai bune prietene, sau mai bine-zis fostul iubit. Oare câte zile trecuseră între despărțirea de Klara şi începutul relației cu Katla? Oare Klara descoperise ce se întâmpla? Iar dacă da, când?

— Mi-ai spus ieri că moartea Katlei a schimbat totul, zise Hulda, lăsându-şi cuvintele suspendate în aer.

Era o afirmație mai degrabă decât o întrebare, dar aşteptă reacția lui Agnes.

— Da… răspunse cealaltă femeie cu vădită reticență.

— Pentru Klara trebuie să fi fost un adevărat şoc să-şi piardă cea mai bună prietenă aşa, sugeră Hulda.

— A fost, replică Agnes şovăielnic.

— Nu numai asta, dar…

— Ai dreptate, a fost mai mult de atât.

Hulda aşteptă.

— Erau ca două surori. Erau aproape gemene, ai putea spune. Făceau totul împreună. Parcă ar fi fost lipite, chiar dacă erau complet opuse: Klara era afectuoasă şi prietenoasă, dar niciodată atât de populară precum Katla. Katla avea lumea la degetul mic. Putea fi şi rece. Nu prea îți dădeai niciodată seama cum stăteai cu ea. Dar erau inseparabile, înțelegi? Klara şi Katla, Katla şi Klara…

Agnes le rosti numele ca prin transă, ca într-o incantație, vocea devenindu-i tot mai estompată.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost foarte straniu şi tulburător… Ştiu că soțul meu ar prefera să nu vorbesc despre asta, dar am încredere în tine.

Hulda dădu grav din cap.

— *Pot* să am încredere în tine, nu-i aşa?

— Bineînțeles.

— Dacă a fost… dacă fata noastră a fost… omorâtă…

Agnes vorbea cu glas scăzut, care-i tremura de emoție.

— Trebuie să afli cine a făcut-o. Aşa că voi fi sinceră cu tine.

Hulda aşteptă.

— Pe Klara a afectat-o profund moartea Katlei – mult mai mult decât ar fi fost sănătos. Viața i-a fost dată complet peste cap, a fost zdrobită, a avut o cădere nervoasă totală. Dar cel mai rău e că a început s-o vadă pe Katla peste tot. Nu putea să doarmă noaptea, se trezea leoarcă de transpirație

spunând că venise Katla să-i vorbească. Țipa în somn. Şi lucrurile au devenit şi mai rele…

— Cum anume?

— A început chiar… să fie Katla. Ştiu, e greu de explicat, dar uneori vorbea cu noi ca şi cum Katla ar fi fost de față, ca şi cum încă ar fi fost cu noi. N-o să uit niciodată prima dată când am auzit că se întâmplă asta.

Agnes se opri ca să inspire profund, tremurat, făcând un efort vizibil să spună povestea.

— Obişnuia să stea cu copiii unei familii care locuieşte în apropiere, vecini de-ai Katlei, de fapt. Un cuplu foarte simpatic care are o fetiță. Locuiau în blocul de lângă casa Katlei. Poate mai locuiesc acolo şi acum, nu ştiu. În fine, stătea cu copilul, ca de obicei, la scurt timp după moartea Katlei, iar în seara aceea când a venit acasă parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar a doua zi de dimineață tatăl fetiței m-a sunat să-mi spună că fiica lui fusese îngrozită pentru că… pentru că toată seara Klara „ba se prefăcuse că e Katla, ba nu”. Fetița avea doar şase sau şapte ani, din câte îmi amintesc. M-am înspăimântat. Când am încercat să vorbesc cu ea, Klara a refuzat să discute subiectul. N-a făcut decât să se retragă şi mai mult în cochilia ei.

Agnes rămase tăcută câteva clipe înainte să continue:

— Bineînțeles, era mai mult decât doar o glumă. Nu era sănătos. Am căutat sfatul medicilor, însă ei au pus-o doar pe seama traumei şi au zis că o să depăşească momentul.

— L-a depăşit?

— A căpătat forme diferite, a încetat să mai fie aşa evident, dar Klara a avut-o pe Katla pe creier până a murit. Avea probleme cu somnul, nu putea păstra niciun loc de muncă şi a locuit în continuare cu noi. Din exterior îți lăsa impresia că totul e normal. Trebuia să petreci mai mult timp cu ea ca să-ți dai seama că era ceva în neregulă. Sinceră să fiu, nu cred că ar fi răzbit niciodată de una singură.

Lui Agnes i se umplură ochii de lacrimi şi se opri să-şi dreagă glasul înainte să continue:

— Am avut mereu grijă de ea, am ținut-o cu noi acasă… Nu mi-am pierdut niciodată speranța că într-o bună zi o să depăşească momentul.

— De ce crezi că a afectat-o aşa de tare? întrebă Hulda studiind cu atenție reacția lui Agnes.

— Pur şi simplu nu-mi dau seama, răspunse femeia, în aparență cu sinceritate. Erau ca două surori, e singura explicație care-mi trece prin

minte.

Se uită la Hulda, iar în privire i se citea o inocență naivă, dar şi o disperare profundă.

— Îmi pare foarte rău să aud asta, spuse Hulda. Nu ştiam că suferea aşa mult. Ştii ce părere avea despre reuniunea de pe Elliðaey?

— Era entuziasmată. Vezi tu, avea şi zile bune. De fapt, majoritatea zilelor erau bune. Nopțile erau partea complicată. Iar stresul – nu făcea față sub niciun fel de presiune. De asta majoritatea angajatorilor renunțau la ea mai devreme sau mai târziu, iar până la urmă a încetat să mai caute de lucru.

— A discutat de curând cu voi despre moartea Katlei? Poate în legătură cu călătoria, de exemplu?

Se aşternu tăcerea. Apoi Agnes spuse:

— Ei bine, acum că ai adus vorba… A spus că se bucură să-şi revadă gaşca şi să poată povesti despre trecut. Să rezolve… Of, cum a zis? Ceva despre nişte secrete vechi. Da, a zis că toată lumea poate să lămurească lucrurile. Spunea că ascunseseră adevărul prea mult, sau ceva de genul ăsta. Nu ştiam la ce se referă. Sinceră să fiu, nu o înțelegeam mereu. De multe ori era pierdută într-o lume doar a ei, dacă mă înțelegi.

— Dar se simțea în stare să meargă în excursie? întrebă Hulda. Iar voi ați fost de acord să meargă? Era capabilă să călătorească singură, dată fiind starea ei?

— Nu era singură, răspunse Agnes destul de tăios. Era cu prietenii ei. Cei mai buni prieteni ai ei. Cu toții sunt copii buni. Nu e vina lor că Veturlidi a fost un criminal.

Se ridică brusc în picioare.

— Oricum, cred că e suficient. Am vorbit prea mult. Sigur înțelegi că nu aveam cum să ghicim ce o să se întâmple pe Elliðaey. Sigur înțelegi…

Hulda se ridică şi ea, dar nu se grăbi să răspundă, alegându-şi cuvintele cu grijă:

— Nimeni nu sugerează vreo clipă că ar fi trebuit să ghiciți. Suntem interesați doar să aflăm ce s-a întâmplat şi să prindem persoana care… a împins-o, dacă bănuielile ni se adeveresc.

Agnes parcă se linişti.

— Mulțumesc. Dar mă tem că acum va trebui să pleci. Am nevoie să mă odihnesc. Şi nu vreau…

Se împletici.

— Nu vreau ca soțul meu să te vadă. Nu-i place când vorbesc despre asta. Nu vrea să ducă vorba, nu vrea ca lumea să afle ce i se întâmplase Klarei, cum se schimbase. Cred că-i e ruşine. Nu, n-ar trebui să spun. Te rog să nu mă înțelegi greşit, bineînțeles că nu-i era ruşine cu ea, dar… a fost greu. I-a fost greu, amândurora ne-a fost.

— Îți sunt recunoscătoare că ai fost sinceră, spuse Hulda. Îți promit că voi trata cu delicatețe ce mi-ai spus.

— Mulțumesc că ai venit să mă vezi. Te descurci să ieşi singură?

XLV

Piesele se aşezau în sfârşit la locul lor. Hulda simțea cu toată ființa că se apropie de adevăr. Vechile secrete ieşeau într-un final la suprafață. Avea încredere că e pe punctul să rezolve cazul, poate chiar în noaptea aceea. Ar fi fost cel mai mare succes al ei de până atunci: două crime elucidate dintr-o singură mişcare. Pecețile de tăcere se destrămau. Nu trebuia decât să sape puțin mai adânc.

Benedikt fusese la casa de vacanță împreună cu Katla, iubita lui, atunci când ea murise.

Iar la scurt timp înainte de asta Benedikt şi Klara erau împreună.

Acum ambele fete erau moarte. Omorâte.

Conform lui Lýdur, din interogatoriul cu Alexandra nu reieşise nimic interesant, dar Hulda nu avea încredere în capacitățile lui de chestionare, mai ales că bărbatul nu aflase încă cea mai nouă informație ieşită la lumină. Era limpede că trebuia s-o vadă singură pe Alexandra. Iar de data asta fără mănuşi. Ultima dată când se întâlniseră, Alexandra îi ascunsese Huldei un detaliu esențial. Era convinsă de asta.

Mătuşa fetei veni la uşă îmbrăcată în cămaşa de noapte şi nu se sfii să-şi arate furia când văzu cine era.

— Tu ai idee cât e ceasul? şuieră ea mânioasă, fără a se sinchisi s-o salute pe Hulda.

— Trebuie să vorbesc cu Alexandra.

— A vorbit deja cu unul dintre colegii tăi azi. Te-am avertizat. O să sun un avocat. Cumnatul meu are cabinetul în apropiere. Îl sun acum. În secunda asta îl sun. Poți să vorbeşti cu el, în loc s-o hărțuieşti aşa pe nepoata mea. Nu se poate aşa ceva!

— Alexandra e un adult, replică Hulda cu o autoritate rece în glas. Presupun că încă stă la voi şi trebuie să vorbesc cu ea. Poți s-o chemi, te rog? Altfel va trebui s-o arestăm şi să-i luăm o declarație oficială la secție. Cumnatul tău e binevenit şi el, dacă asta vrea Alexandra.

Mătuşa se potoli.

— Acum doarme. Nu poți să te întorci mâine?

— Trebuie să vorbesc cu ea acum, insistă Hulda.

— Of, ei, bine… în cazul ăsta, mă duc s-o chem, spuse femeia nemulțumită.

Intră înapoi şi, după câteva clipe, în prag apăru Alexandra, stăpânindu-şi un căscat. Era limpede că abia se trezise. Era în picioarele goale, într-un tricou şi pantaloni de pijama.

— Bună din nou.

— Bună, Alexandra. Sper că te simți mai bine. Trebuie să vorbim între patru ochi. Eşti de acord?

— Ce, acum?

— Da, acum.

— A, bine. Intră, atunci.

O conduse pe Hulda în aceeaşi cameră ca data trecută, iar Hulda închise uşa, având încredere că de astă dată n-o să le deranjeze nimeni.

— L-am arestat pe Benedikt, cum bănuiesc că ți-a spus deja Lýdur, începu ea fără niciun preambul.

— Da, dar nu înțeleg de ce. Sunt foarte confuză. Benni n-ar face rău nici unei muşte.

— Bănuim că el a omorât-o pe Klara. Au rămas amândoi să bea la parter când tu şi Dagur v-ați dus la culcare. Corect?

— Da, asta i-am spus lui, ăăă, Lýdur. Aşa e…

Se opri, dar Huldei i se păru foarte clar că fusese pe punctul să spună altceva. Că voise să spună mai multe, să recunoască ceva… Poate chiar să mărturisească? Dar, cum tăcerea se prelungea, deveni limpede că Hulda trebuia să-i dea un impuls.

— Bănuim că tot el a omorât-o şi pe Katla.

— Poftim?

Alexandra era uluită.

— Pe Katla? Adică la casa de vacanță? Nu… Nu, e imposibil. Tatăl lui Dagur a ucis-o. Chestia asta a fost dovedită atunci.

— Nu neapărat. Ştiai că ea şi Benedikt începuseră o relație?

— Benni şi Klara? Da, sigur, dar asta s-a întâmplat acum mulți ani.

— Mă referam la Benedikt şi Katla.

— Nu, le amesteci. Pe vremuri, Benni a fost cu *Klara.* S-au despărțit după… după crimă.

— De fapt, nu – relația lor se terminase mai înainte. Benedikt era la casa de vacanță cu Katla, spuse Hulda pe un ton neutru, privind-o atent pe Alexandra.

— La casa de vacanță? Când… când a murit ea? Nu, inventezi! Nu cred aşa ceva.

Alexandra cu siguranță lăsa impresia că spune adevărul – părea sincer luată prin surprindere.

— De asta credem că le-a ucis pe ambele fete, Alexandra. Şi pe Klara, şi pe Katla.

— Nu, nu, greşeşti, nu se poate! A spus el că a făcut-o?

— Nu, el neagă, bineînțeles.

— Veturlidi, tatăl lui Dagur, el… el a ucis-o pe Katla. Chiar s-a sinucis din cauza asta.

— Atunci cine a ucis-o pe Klara? întrebă Hulda uitându-se în ochii Alexandrei.

În clipa aceea fu convinsă că fata ştia răspunsul.

Dar, cât s-o enerveze, Alexandra deveni tăcută.

— Ce s-a întâmplat pe Elliðaey, Alexandra? ceru să afle Hulda pe un ton poruncitor. Ce nu-mi spui?

Urmă o pauză lungă, apoi Alexandra zise ca pentru sine:

— Am avut senzația că e ceva în neregulă cu Klara.

— Serios? făcu Hulda, deşi nu era vreo surpriză, după ce-i povestise mama Klarei.

— Se comporta ciudat pe insulă. S-a trezit țipând în toiul nopții, spunând că a văzut-o pe Katla. Era atât de înfricoşător de convingătoare că m-a speriat şi pe mine. Efectiv părea să creadă că venise Katla acolo, că văzuse o fantomă. A spus că ea voia dreptate. Ca şi cum, mă rog, ca şi cum ar fi crezut că altcineva, nu Veturlidi, o omorâse. Nu, am greşit – nu era ca şi cum credea asta, ci ca şi cum *era convinsă.* Înțelegi ce vreau să spun? A fost foarte ciudat. Până atunci cred că am crezut cu toții, în sinea noastră, că Veturlidi era vinovat, oricât de groaznic ar suna asta. Toți mai puțin Dagur, bineînțeles. El a spus mereu că tatăl lui era nevinovat. Dar în noaptea aia am avut deodată impresia că Klara ştia limpede că nu Veturlidi era criminalul.

— Tu ce crezi?

— Nici nu mai ştiu… Dar nu cred că Benni a făcut-o. Pur şi simplu n-ar fi în stare de aşa ceva. E un tip de treabă.

— Dar mereu ți-a plăcut mai mult Dagur, nu-i aşa? Îl iubeai, din câte am înțeles.

Alexandra dădu aprobator din cap.

— Deşi n-am făcut nimic în sensul ăsta. Dar da. Are el ceva… Am avut mereu o conexiune specială, ştii?

Hulda nu mai avea nevoie să continue discuția. Totul îi era acum

limpede. Ştia cine o omorâse pe Katla. Nu putea fi decât o singură persoană. Toate dovezile arătau în aceeaşi direcție. Acelaşi lucru era valabil şi pentru incidentul de pe insulă. Ştia cine o atacase pe Klara şi o împinsese în prăpastie. Îşi putea imagina chiar „ura din ochii lui" despre care îi vorbise Benedikt.

— Mai vrei să-mi spui ceva, Alexandra?

— Da, cred că da. În condițiile astea, n-am de ales decât să-ți spun. Nu Benedikt a fost ultima persoană care a văzut-o pe Klara în viață.

— Atunci, cine? întrebă Hulda numai de formă.

Ştia deja răspunsul.

XLVI

Hulda era singură, deşi probabil că ar fi trebuit să mai ia pe cineva, şi în rol de martor la o eventuală mărturisire, şi ca sprijin în caz că situația devenea violentă. Dar instinctul îi spunea că nu avea să mai aibă loc niciun gest violent. Deşi mergea să întâlnească un criminal, nu-i era teamă. Ştia că nu e în niciun pericol.

Se mai aflase acolo, sunând la sonerie şi bătând la uşă fără să primească vreun răspuns. De astă dată, el veni la uşă aproape imediat ce apăsă pe buton.

— Bună. Cumva, te aşteptam.

Dagur era complet îmbrăcat, deşi era trecut de miezul nopții.

— Pot să intru?

— Te rog.

Când ea păşi înăuntru, el adăugă:

— Aici l-au arestat pe tata, când se crăpa de ziuă. Polițistul – amicul tău, Lýdur – stătea aici în hol când l-au târât afară în pijama. Eu eram acolo, la capătul de sus al scărilor…

Se întoarse să privească peste umăr, arătând spre palier.

— Stăteam acolo, doar un puştan, țipând şi plângând, implorându-i să-l lase pe tata în pace. Sigur, moartea Katlei a fost punctul de cotitură când s-a schimbat totul, dar în clipa când l-au arestat pe tata… Ăla a fost începutul sfârşitului. Atunci a început familia mea să se destrame. Înainte de asta mai aveam o şansă, ştii? Aveam şansa să depăşim totul, să ne croim drum prin durere. Dar apoi l-au luat pe tata. Iar el a murit. Iar mama n-a rezistat. Iar acum am rămas numai eu… Singur-cuc în casa asta mare şi goală. Ai venit să mă arestezi, nu-i aşa?

— Da, aşa e, Dagur.

— Măcar nu sunt în pijama. Şi n-o să mă opun sau să fac scandal. De data asta nu e niciun copil pe scări care să protesteze. Într-un fel, copilul ăla a murit tot atunci. Aşa că de data asta vecinii n-o să afle decât când o să citească în ziar. Nici măcar nu eşti într-o maşină a poliției. Eşti cu maşina ta verde?

Ea dădu aprobator din cap.

— Polițista cu Skoda verde. E ceva.

— Vrei să intrăm să stăm puțin de vorbă?

— Nu-i nevoie. O să vând casa, să ştii. Nu prea vreau să mai intru. Nu pot să vin cu tine acum şi gata?

În clipa aceea Hulda deveni conştientă de un impuls puternic care-i spunea să-l lase liber, să-i mai acorde o şansă. Îi era milă de el şi îl înțelegea prea bine. Ştia că unele infracțiuni sunt demne de atâta dispreț încât răzbunarea era justificată. Înțelegea de ce o atacase pe Klara şi o împinsese în prăpastie, fără îndoială într-un moment de furie oarbă. Dar bineînțeles că nici nu se punea problema să-i dea drumul, nu în ultimul rând pentru că Alexandra confirmase că Klara venise să-l vadă în noaptea aceea şi coborâseră împreună, Klara şi Dagur. Alexandra nu reuşise să adoarmă pentru că într-un fel spera ca Dagur „să se bage în pat cu ea", după cum se exprimase. Însă el se dusese direct la culcare, iar ea rămăsese trează. Cu toate astea, legătura dintre ei era atât de puternică, cel puțin de partea ei, încât inițial avusese de gând să păstreze tăcerea despre ce se întâmplase.

— Ai omorât-o pe Klara?

— N-am… n-am vrut s-o fac. Nu cred că am vrut s-o fac. Pur şi simplu am luat-o razna. În noaptea aia a venit la mine. Dormeam, dar voia să stăm de vorbă. A insistat că trebuie să-mi spună ceva important. Ceva ce trebuia să iasă la iveală. Aşa că am ieşit să ne plimbăm până la marginea prăpastiei. A fost ideea ei. De atunci mă întreb dacă nu cumva avusese de gând să sară.

Căzu în tăcere. Privirea îi era distantă. Rememora întâmplările.

— Ce voia să-ți spună? întrebă Hulda.

— A, că o omorâse pe sora mea, bineînțeles. Presupun că ți-ai dat seama de asta.

Hulda încuviință.

— Se pare că Benni şi Katla începuseră să se întâlnească fără să spună nimănui. Benni îi dăduse Klarei papucii – mi-a spus că s-a lăsat cu scandal mare. Iar ea ştia de ce. Şi-a dat seama de ce. Şi-a dat seama că i-l furase Katla – aşa a pus problema. A început să-i spioneze şi i-a urmărit când au plecat din oraş. Tocmai primise o maşină. După o vreme a ghicit că se îndreptau spre casa de vacanță, pentru că fusese şi ea acolo de mai multe ori cu Katla şi Alexandra. Klara a zis că a fost un accident. Că doar voia s-o scuture puțin pe sora mea, să-i bage frica în oase. A aşteptat toată noaptea, dormind în maşină, ca să aibă ocazia s-o prindă pe Katla singură. Vezi tu, sora mea obținea mereu ce-şi dorea. Sigur, am iubit-o foarte mult, a fost sora mea mai mare, o persoană minunată, dar ştia cum să manipuleze lumea. Şi era la fel de capabilă să-i țină la distanță. L-a vrut pe Benni şi l-a

obținut. Sentimentele Klarei n-au contat. Aşa era Katla – avea o fire incredibil de puternică. Ai putea spune că în ultimii zece ani am trăit cu toții în umbra ei, sub o formă sau alta.

— Ce s-a întâmplat la casa de vacanță?

— Multe țipete, răcnete şi amenințări, se pare. S-a lăsat cu lovituri. Klara a pocnit-o pe Katla şi i-a dat un brânci, iar sora mea s-a dat cu capul de colțul mesei şi… a sângerat până a murit. Cred că s-a întâmplat foarte repede. Klara pur şi simplu a cedat. Nu exista niciun telefon, desigur, nu avea cum să cheme ambulanța. Iar Klara mi-a jurat că ar fi fost imposibil să o salveze pe Katla chiar dacă ar fi avut telefon. N-am de unde să ştiu. Trebuie să înțelegi că mi-am pierdut mințile. Nenorocita aia infectă mi-a distrus viața, mi-a demolat familia. Ea e de vină pentru moartea surorii mele şi a tatei şi pentru starea psihică a mamei. Iar acum tot ea e de vină că mă duc la închisoare. Foarte ironic.

— Hai să mergem, Dagur.

El dădu aprobator din cap, adăugând:

— Şi-apoi mai e şi dobitocul ăla de Benni. Şi el e vinovat. Ar fi putut să-l salveze pe tata dacă ar fi avut curaj să iasă la înaintare şi să-şi prăfuiască puțin reputația. Nenorocitul dracului de Benni cel imaculat! Totul trebuie să fie perfect pentru el şi părinții lui. Sigur, nici prin vis nu s-ar lăsat implicat într-o anchetă de crimă… Ştii, eram gata să ne luăm la pumni când ai dat buzna ieri peste noi. Bineînțeles, el a negat tot, dar după ce am vorbit cu Klara mi-am dat seama că a fost la casa de vacanță cu Katla – cu toate că nu-i puteam spune cum am aflat.

— E momentul să mergem.

Dagur închise uşa casei părinteşti, poate pentru ultima oară.

Se urcă în Skoda fără să opună nici cea mai mică rezistență. Şi, pe cât de sumbru i se părea Huldei că trebuia să-l aresteze pe tânărul acela pentru crimă, într-o altă parte a conştiinței ei o voce striga „Da, da, da!”, spunându-i că asta era marea lovitură pe care o aşteptase.

EPILOG

I

Robert, Savannah, SUA, 1997

Soția lui Robert ieşise să se întâlnească cu nişte prietene, iar el stătea singur în amurgul din Savannah cu o sticlă de bere rece alături. Abstinentă convinsă, soția lui nu era prea încântată de faptul că el bea, dar din când în când mai închidea ochii. În definitiv, ultimele analize dovediseră că era într-o formă destul de bună, deci nu-l putea cicăli prea tare. În opinia lui, nimic nu era mai bun decât o bere rece pe verandă după o zi caniculară de vară.

Robert se gândea la perioada petrecută în Islanda. Vizita de ieri îl zguduise. Nu se mai gândise de ani întregi la insula aceea rece, întunecată, şi constată că amintirile de când fusese mobilizat acolo – şi din anii de război în general – erau în cel mai bun caz vagi. Cu alte cuvinte, îşi amintea de zilele acelea ca prin ceață, pentru că perioada aceea a vieții i se părea ireală acum, ca şi cum i s-ar fi întâmplat altcuiva.

Şi Anna. Sigur, îşi amintea de Anna, chiar dacă relația lor fusese de scurtă durată. Nu-şi făcuse un obicei din a o înşela pe soția lui adorată – de fapt, Anna era singura întâmplare de genul ăsta. Avea ceva care-i slăbise voința, îl făcuse să cedeze ispitei. După aceea ea dispăruse, iar o vreme îi fusese dor de ea, deşi în adâncul sufletului îşi dădea seama că era mai bine aşa. Însă din motive numai de el ştiute păstrase o poză mică a ei, ca de paşaport, pe care i-o oferise ea după prima noapte împreună. Ştia exact unde e poza şi în seara asta o scosese, aşezând-o pe masă lângă bere în lumina slabă a becului de pe verandă.

Poza se îngălbenise şi devenise mai ştearsă de-a lungul timpului, cum era de aşteptat, dar Robert nu trebuia decât să-i arunce o privire ca să fie purtat imediat cu cincizeci de ani înainte, în Reykjavíkul anului 1947, o localitate aflată în procesul de a deveni un oraş. Fiind american, se simțise reprezentantul unei noi ere. Nu toți locuitorii îi întâmpinaseră cu aceeaşi bucurie pe soldații ca el, dar îşi amintea de fete pentru că erau superbe. Şi n-o uitase nici pe Anna. Era incredibil, de fapt, dat fiind că se cunoscuseră aşa puțin, cât de bine îşi amintea de ea. Sigur, relația lor nu avusese niciodată un viitor, iar conştiința îl chinuise încă din prima clipă, însă amintirea despre aventura aceea scurtă avea o dulceață tristă. Şi pe vremea aceea, ca şi acum, fusese îndrăgostit de soția lui, iar cu timpul sentimentul de vină se

estompase, până când aventura devenise o amintire îndepărtată a unei experienţe pe cât de fermecătoare, pe atât de neaşteptată. Bineînţeles, nu avea să-i spună niciodată soţiei lui. Avea să ia secretul cu sine în mormânt. Sub nicio formă nu putea recunoaşte că are o fiică islandeză.

Avusese anumite suspiciuni din prima clipă când Hulda îl contactase să-i spună că vine la el, cu toate că nu se exprimase clar de la bun început. Poate că, într-un mod misterios, ştiuse mereu că scurta relaţie avusese rod. Dar Anna nu-l contactase niciodată, ceea ce probabil că însemna că nu-l văzuse ca având vreun rol de jucat în creşterea copilului. Aşa că din partea lui existase şi dorinţa de a-i respecta ei vrerea.

Ăsta era doar un motiv pentru care o minţise pe Hulda.

Dar mai presus de orice fusese motivat de dorinţa de a-şi proteja interesele proprii, de a-şi păstra căsnicia perfectă de care se bucurase mai bine de jumătate de secol. Sub nicio formă nu avea de gând să o primejduiască pentru a-i fi tată unei femei între două vârste. La vârsta aceea ea nu mai avea nevoie de un tată, iar el nu avea nevoie de o fiică. Nu mai avea. Nu minţise spunându-i că nu puteau avea copii, deşi fusese limpede că problema era aproape cu certitudine la soţia lui, nu la el – lucru dovedit acum de existenţa Huldei. Nicio clipă nu se îndoise de adevărul lucrurilor spuse de ea. Preţ de o seară efemeră stătuse la masă cu fiica lui. Nu avea să se mai întâmple niciodată.

Nu-i păruse din cale-afară de rău când ea plecase. Nu prea poate să-ţi fie dor de un străin. Nici pe mama ei nu e ca şi cum ar fi cunoscut-o cu adevărat. Legătura lui cu Hulda era strict biologică. Cu toate astea, o studiase discret cât stătuse acolo, întrebându-se dacă să sacrifice totul ca să-şi cunoască mai bine fiica. Dar nu simţise nevoia, legăturile nu erau îndeajuns de puternice. Luase hotărârea în numele amândurora, oricât de nedrept ar fi părut, ca secretul să rămână îngropat pe veci. Ştia sigur că ea n-o să se mai întoarcă.

Dar acum, privind iar fotografia veche, Robert simţi un uşor junghi la gândul că Hulda n-o să afle niciodată că-şi întâlnise tatăl.

Dar ceva tot făcuse pentru ea. Îi trimisese o copie a unei poze vechi cu el în uniformă, făcută în timpul războiului. Înfăţişarea i se schimbase considerabil de atunci, strălucirea tinereţii dispăruse de mult – odată cu părul –, aşa că estimase că nu e vreun pericol să-i trimită poza. În scrisoare îi spusese, cum era şi adevărat, că e o imagine cu tatăl ei. Era puţin probabil ca ea să descopere vreodată adevărul.

II

Lýdur, Reykjavík, 1997

Lýdur nu se îndoise nicio clipă de vinovăția lui Veturlidi – mai puțin acum, bineînțeles. Când ancheta atinsese punctul culminant, acționase necruțător, convins că Veturlidi era vinovat până-n gât, că era un agresor de copii şi un ucigaş.

Lýdur avea încredere deplină în capacitățile lui. Toate dovezile indicau faptul că Veturlidi îşi omorâse fiica. Deşi bărbatul nu fusese niciodată dispus să mărturisească, lui Lýdur nu-i fusese greu să completeze golurile. Pornise de la premisa că se confruntau în mod aproape sigur cu un caz de abuz, de violență cronică, ce ajunsese la apogeu în weekendul de la casa de vacanță. În definitiv, era casa de vacanță a lui Veturlidi, refugiul lui. Nimeni altcineva nu ieşise la înaintare să spună că fusese acolo cu Katla, iar ea doar nu s-ar fi dus până în Vestfirðir de una singură, fără maşină, să stea într-o nenorocită de colibă de la dracu-n praznic. Nu, în opinia lui totul fusese orbitor de limpede.

Teoria lui Lýdur fusese următoarea: tatăl şi fiica plecaseră acolo împreună, iar el începuse s-o abuzeze din nou. De astă dată, însă, ea opusese rezistență, ajungând la o încăierare sfârşită prin moartea ei. Omor din culpă sau crimă cu premeditare – nici nu mai conta; asta trebuiau să decidă alții.

Acum, însă, îşi dădea seama că teoria fusese complet greşită. Katla fusese omorâtă de prietena ei, Klara, care nu se numărase niciodată printre suspecți.

La momentul respectiv, imaginea fusese extrem de clară în mintea lui Lýdur. Nu avusese nevoie decât de o mărturisire, sau de o dovadă mai concludentă. Prezența puloverului fusese un cadou, dar poate că singură nu era suficientă să asigure o condamnare. Mai rău, doar zăcea pe podea, în apropierea cadavrului. Ar fi fost mult mai incriminator dacă putea spune că o găsise pe fată ținând de el, poate într-o încercare voită de a arăta că tatăl ei e vinovat. Fusese surprinzător de uşor să-l convingă pe polițistul ăla local, Andrés, să mintă. Prea uşor, de fapt, pentru că bineînțeles că pe Andrés îl apucaseră remuşcările – dar ce să ceri de la un ratat ca el? La scurtă vreme după aceea îl contactase pe Lýdur, în timp ce investigația era încă în

desfăşurare, ca să-i spună că regreta ce făcuse. Nu mai era convins de vinovăția lui Veturlidi, mai ales că nici nu obținuseră vreo mărturisire. Apoi, ca şi cum n-ar fi fost suficient de rău, Andrés începuse să spună că are nevoie să spună adevărul, că era singurul mod ca suspectul să aibă o şansă să se apere. Moşul tâmpit recunoscuse că ar fi fost dezastruos pentru el personal – cu siguranță urma să-şi piardă slujba, iar povestea cu datoriile şi faptul că se înhăitase cu cămătarul urma să apară pe prima pagină a ziarelor. Însă nu era doar atât. Ajunsese să spună că nici Lýdur însuşi nu putea fi scutit, pentru că Andrés ar fi trebuit să explice de ce se lăsase convins să mintă şi cine îl strânsese cu uşa să o facă. Fireşte, Lýdur încercase să-l potolească, dar nu reuşise. Parcă ar fi vorbit la pereți. Andrés îl anunțase că vine în sud la Reykjavík în două zile ca să discute cu poliția de acolo şi să-şi repare greşeala. Îl pusese pe Lýdur într-o situație al naibii de neplăcută.

Avusese două zile, poate mai puțin, în care să-şi salveze pielea. Singura cale era să-l forțeze pe Veturlidi să mărturisească, dar se dovedise mai uşor de zis decât de făcut. Dobitocul ăla era zdrobit, parcă îşi pierduse voința de a trăi şi energia de a lupta, spunând că se aştepta ca el să fie trimis la închisoare şi familia să fie condamnată public. Însă chiar şi aşa nu putea fi convins să mărturisească. Refuza „să mărturisească o crimă pe care nu o comisese”, după cum se exprima. Efectiv din încăpățânare pură.

Lýdur avusese nevoie de o singură noapte, nici atât, să inventeze o soluție.

Se trezise cât era încă întuneric. Avusese o idee. Se dăduse jos din pat şi ieşise din casă pe ascuns, fără să-l audă soția şi copiii. Erau obişnuiți să-l audă trântind şi bufnind prin casă la orice oră din cauza turelor în care lucra, aşa că dacă s-ar fi foit în pat era puțin probabil să-i deranjeze absența lui.

Se îndreptase spre închisoarea unde erau ținuți suspecții arestați şi, trecând în mod regulat pe acolo, fusese lăsat să intre imediat. Nici măcar nu trebuise să spună la ce prizonier mergea. După aceea nu avusese nevoie decât să capete acces la celula lui Veturlidi şi să-i strecoare cureaua.

Poate că Lýdur nu gândise lucrurile până la capăt, dar fusese absolut convins de vinovăția lui Veturlidi. Intuiția nu-l condusese niciodată greşit şi interpretase depresia şi tăcerea lui Veturlidi doar ca pe o confirmare în plus a bănuielilor sale. Oricum, nu existase nici o altă teorie plauzibilă. Nu tocmai. Nu atunci.

Cureaua fusese un test.

O chestiune de viață şi de moarte.

Dacă Veturlidi pica testul, ar fi fost ca şi cum ar fi mărturisit. Ar fi fost soluția cea mai simplă pentru toate aspectele cazului. Ucigaşul ar fi mărturisit, indirect, iar ancheta s-ar fi încheiat cu un triumf. Mai important, moşul din Ísafjördur n-ar fi avut niciun motiv să-i strice socotelile lui Lýdur şi să-i pună cariera în pericol numai ca să-şi împace conştiința. Andrés ar fi înțeles imediat că Lýdur avusese motive întemeiate şi că nu avea nimic de câştigat dacă tulbura apele.

De dimineață, Lýdur nu se mirase să afle că Veturlidi se spânzurase în celulă. Gestul îi dovedea că avusese dreptate.

Nu se simțise nici pe departe răspunzător de moartea bărbatului, nici atunci, nici mai târziu, cu toate că, bineînțeles, ținuse absolut secret faptul că îi oferise o mână de ajutor, cum ar veni. Firește, avusese loc o anchetă despre cum obținuse prizonierul o curea, dar fusese ceva de scurtă durată şi neconcludent.

Dar acum nenorocitul de Andrés se ițise din nou şi spusese povestea pe care amenințase să o dezvăluie cu zece ani înainte. Pe Lýdur îl aştepta pierderea slujbei. Deja fusese pus pe liber. Un şoc îngrozitor, bineînțeles. Dar când Hulda venise să-l vadă, preț de o clipă se temuse că aflase că el era cel care-i strecurase cureaua prizonierului, că ieşise la iveală rolul pe care-l jucase în sinuciderea lui Veturlidi. Ar fi fost infinit mai rău.

Aşa, acel amănunt al poveştii era puțin probabil să mai iasă vreodată la suprafață.

Lýdur îi provocase, practic, moartea lui Veturlidi. Atâta lucru înțelegea şi el, atâta lucru ştia şi el. Dar nu era nevoie ca altcineva să afle vreodată.

III

Hulda, Reykjavík, 1997

Hulda stătea lângă mormântul mamei ei.

Era îngrijit şi bine întreținut, dar era conştientă că va trebui să fie mai conştiincioasă cu vizitele odată ce începea toamna. Mama ei nu avea pe altcineva.

Oricât de chinuită fusese relația dintre ele, Hulda trebuia să recunoască faptul că-i era dor de ea. Se simțea atât de singură pe lume, atât de însingurată…

Toată lumea din jurul ei murise: Jón şi Dimma, mama ei, până şi tatăl ei din America.

Încă era relativ tânără – în orice caz, încă nu era bătrână –, încă era sănătoasă şi ambițioasă. Avea încă foarte multe lucruri pe care voia să le realizeze. Încă cincisprezece ani de poliție – suficient timp să-şi lase amprenta înainte să iasă la pensie. Atunci avea să aibă şaizeci şi trei de ani, încă tânără. Deşi deocamdată nu se simțea pregătită pentru o relație, poate că ieşirea la pensie urma să fie momentul potrivit să-şi găsească un bărbat destoinic şi să înceapă o viață nouă. Să aibă ocazia să scape din micul ei apartament posac şi să se mute undeva mai aproape de natură. Da, avea multe lucruri pe care să le aştepte. Pur şi simplu trebuia să înfrunte viitorul cu o atitudine pozitivă, cu o nerăbdare voioasă.

Dar gândul la moarte o îngrozea.

Într-o bună zi avea să fie depusă într-un mormânt rece. Sigur, la momentul respectiv va fi trecut deja dincolo, dar gândul de a fi îngropată în pământ era prea mult pentru ea.

Pradă unei senzații bruşte de sufocare, se întoarse cu spatele la mormântul mamei ei şi trase adânc aer în piept.

Seria HULDA

RAGNAR JÓNASSON
insula

„Trebuia să pătrundă în clădire ca să vadă mai îndeaproape. Își cântări variantele. Să spargă geamul sau să forțeze ușa? De prima variantă era în stare, cea din urmă ar fi necesitat mai mult efort.

Apoi îi trecu prin minte să încerce clanța și – ce să vezi? – ușa se deschise, eliberând un miros greu care îl făcu să se tragă înapoi câțiva pași.

Ce mama naibii?

Alergă înapoi spre mașina de poliție și îi făcu semn bobocului să coboare și să vină la el.

– Trebuie să aștepți afară, îi zise. Eu intru.

– Ce... ce-i mirosul ăsta? întrebă zdruncinat tânărul când ajunseră la casă.

– Băiete, așa miroase moartea."

Ragnar Jónasson - *Insula*

„Una dintre cele mai bune trame ale autorului, învăluită în atmosfera scandinavă apăsătoare pe care o iubim."

The New York Times

„*Insula* este un *nordic noir* de cel mai înalt nivel și va ajunge fără îndoială un clasic al genului. N-am putut să o las din mână. Abia aștept să citesc și restul seriei Hulda!"

Shari Lapena

„Ragnar nu e străin de acțiunile în stilul Agathei Christie, dar aici se întrece pe sine."

Crime by the Book

CRIME SCENE PRESS

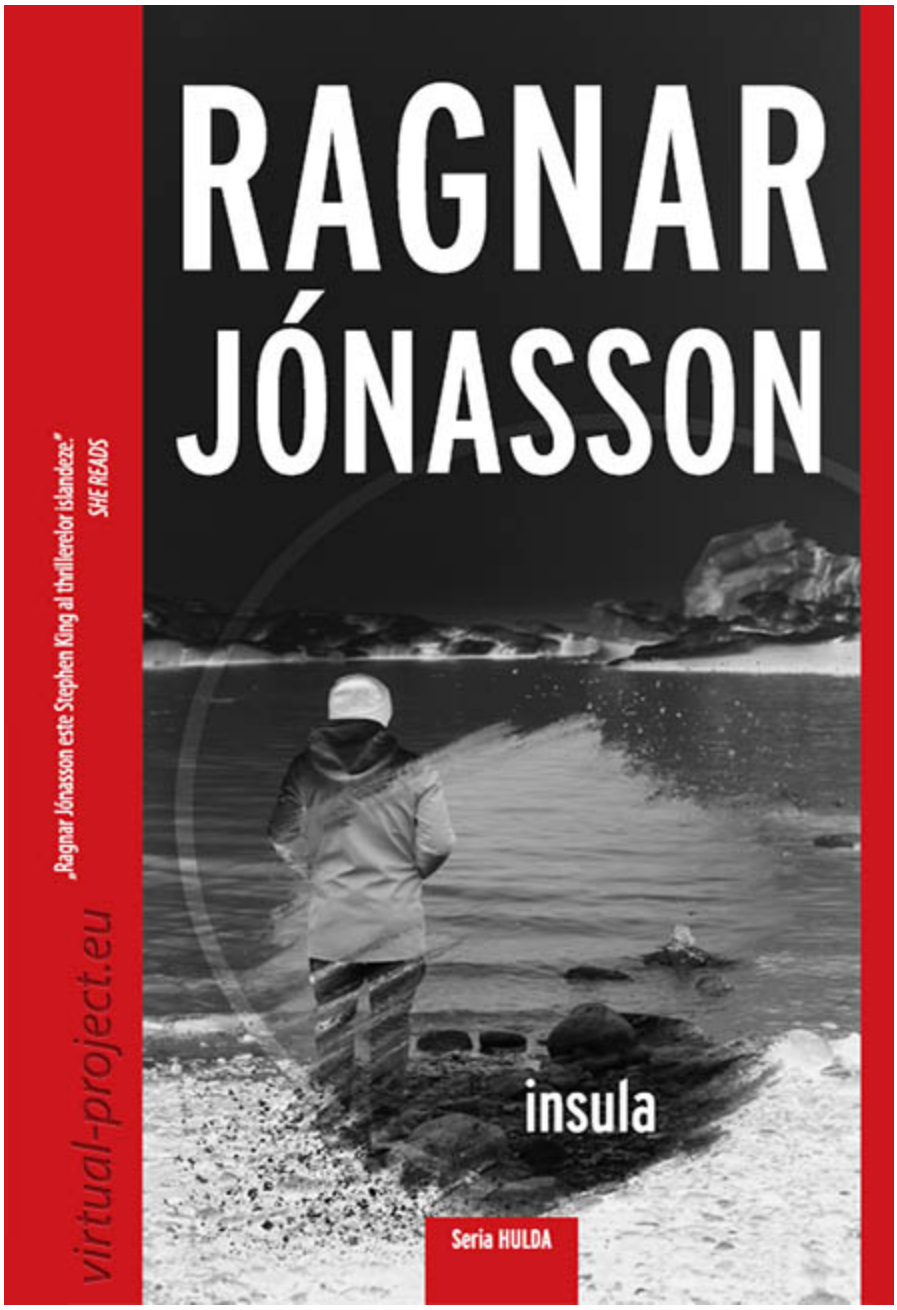
RAGNAR
JÓNASSON
„Ragnar Jónasson este Stephen King al thrillerelor islandeze."
SHE READS
virtual-project.eu
insula
Seria HULDA